COLECTIA ROMANTIC

Annette Broadrick

DRAGOSTE MISTERIOASĂ

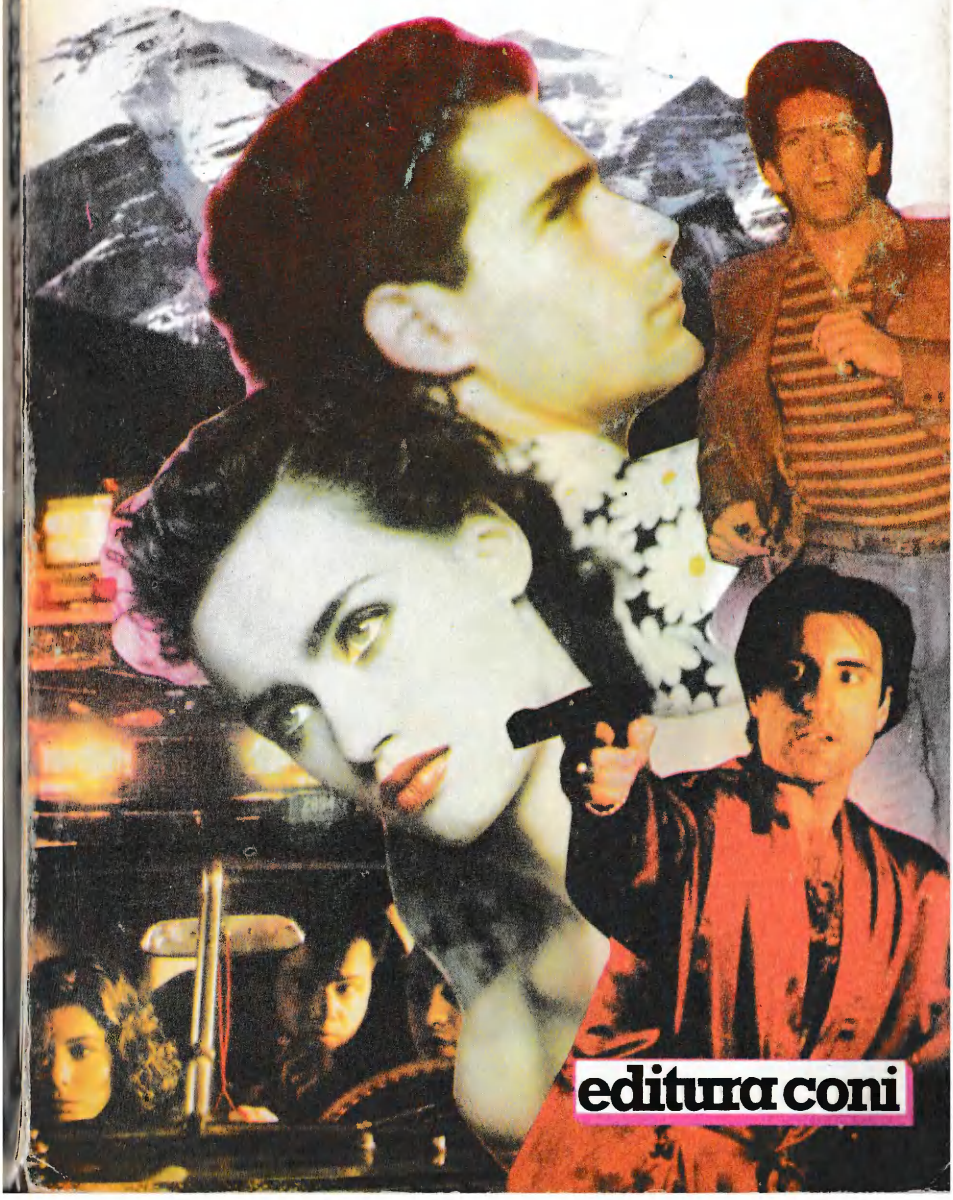

editura coni

Coperta colecţiei VASILE SOCOLIUC

© by ANNETTE BROADRICK

Mistery love

SILHOUETTE ROMANCE, CANADA

Toate drepturile rezervate editurii CONI

ANNETTE BROADRICK

DRAGOSTE MISTERIOASĂ

Traducere de
ION SCURTU

BUCUREŞTI 1993

Redactor AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial TEODOR ATANASIU
Lector ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-96 328-5-8

CAPITOLUL I

Jennifer Chisholm a deschis ochii dintr-odată, aruncând o privire somnoroasă în sufragerie. Adormise în fața televizorului dar nu reușea să înțeleagă din ce cauză a tresărit din somn și s-a trezit. Sam, pisoiul ei vărgat ca un tigru, se tolănise comod peste ea, lungindu-și o labă în apropierea obrazului ei. Pe ecran se derulau numai imagini în alb și negru dintr-un film vechi.

Oare cât o fi ceasul ?

În camera liniștită nu se auzea decât tictacul ritmic al orologiului limbile indicau ora două și zece minute din noapte.

A încercat să-și facă ordine în idei ziua de muncă la birou a fost frenetică, așa cum se întâmplă de fiecare dată când șeful, domnul Cameron, lipsea. Lipsea de peste o săptămână și aceasta însemna un surplus de muncă uriaș pentru ea. Odată ce a ajuns acasă, s-a întins pe divan pentru a se relaxa și a privi cu plăcere spectacolul său prefe-

rat la televizor, gândindu-se cu satisfacție că s-a mai încheiat încă o săptămână de lucru.

Și, din fericire, de luni va reveni și șeful la muncă.

— Îmi pare rău, Sunshine, mi-e teamă că am greșit la calculul timpului.

Iată ce anume a trezit-o ! Chad a încercat să intre în contact cu ea. Jennifer a holbat ochii, mirându-se. Surpriza pentru ea nu izvora atât din cauza ecoului acelei voci care a răsunat în liniște, cât faptul că Chad dădea semne de viață, contrar celor convenite de comun acord. Nu putea să fie altcineva decât el numai Chad îi spunea Sunshine, și numai el, pentru a o chema, nu avea nevoie nici de telefon, nici să vină personal.

De mic copil, ea îi spunea amicul invizibil ; adulții nu înțelegeau și se limitau să zâmbească, cu un iz de melancolie, gîndindu-se că este vorba de o fantezie inocentă a unei copile lăsată mereu singură în casă.

Jennifer a încercat la început să explice că Chad era un prieten real, în carne și oase, dar apoi a preferat să renunțe la o bătălie inutilă.

— Chad, ce se întâmplă ? Îl simțea preocupat și suferind. S-ar putea să i se fi întâmplat ceva grav.

A încercat să se aşeze normal pe divan, dar greutatea pisoiului o pironea la orizontală.

— Tu nu poţi să faci nimic pentru mine, totuşi. Vroiam să-ţi spun numai cât ai fost tu de importanţă pentru mine în toţi anii aceştia.

Se întâmpla pentru prima oară că el îi adresa un compliment. Cu excepţia unor mici altercaţii, raporturile dintre ei au fost bune. Dar acum, de ce acest ton melancolic, care era un fel de adio ?

Înnebunită, a aruncat motanul, apostrofându-l cu un „Pleacă de pe mine ! Parcă ai cântări o tonă, ce naiba !"

După o mică pauză, Chad s-a scuzat

— Ce lipsit de educaţie sunt ! Deranjându-te la această oră... ar fi trebuit să-mi imaginez că... şi părea că a dispărut.

— Ba nu, de ce gândeşti aşa ? Nu pleca, Chad ! Eu vorbeam, de fapt, cu Sam.

— ???

— Pisoiul meu ! Nu-ţi mai aminteşti ? Sunt atâţia ani de când îmi ţine companie !

— Ah, am înţeles ! Uitasem numele lui.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat. Ţi-e rău ? S-a forţat să se concentreze pentru a putea să captureze mesajul lui.

— Nimic grav. Vroiam să-ţi spun că te iubesc, Sunshine, şi te-am iubit mereu.

Chad o iubea ? Amicul invizibil, dezlănțuit și provocator, confidentul său afectuos și discret o iubea ? Nu putea să creadă acest lucru.

— Nu visezi, te asigur.

Jennifer s-a gândit din nou la motivul care a iscat cearta dintre ei a găsit mereu puțin cam iritant faptul că Chad, pe lângă puterea de a-i citi gândurile, făcea aprecieri în acest sens, cu comentarii de-a dreptul ne dorite.

Din această cauză, într-o seară, exasperată, i-a strigat să plece din viața ei și s-o lase în pace, liberă să gândească și să greșească cât o poate duce capul său. El a înțeles sensul acestor cuvinte și nu a mai dat nici un semn de viață o lungă perioadă de timp.

Jennifer, la rândul său, trebuie să admitem că a simțit mult absența lui Chad. Acum era fericită pentru că l-a putut auzi din nou

— Povestește-mi totul.

— Mă tem că am căzut într-o cursă. Mă cunoșteau destul de bine pentru a prevedea că, curiozitatea mea, m-ar fi dus până la ei. Și m-au prins.

— În sfârșit, te rog, vrei să-mi explici mai clar ?

— De acum este prea târziu. Cât privește restul, cred că nu ar mai prezenta nici un interes să știi cum mi-am câștigat existența ca să pot trăi.

Jennifer a încercat zadarnic să-l recheme, el a întrerupt contactul.

Decepționată, s-a lăsat din nou să cadă la orizontală pe sofa, alături de Sam, privind în gol.

Cum de a putut să-i facă această scenă ? Un fel de unic salut și a dispărut fără urmă ? Dacă într-o zi ar reuși să-l ciufulească...

Dar tocmai aici era problema cum să-l găsească, dacă nu l-a văzut nici măcar o dată ?

Așa era Chad, părea că se distrează răvășind-o și punând-o pe gânduri.

A încercat să-și amintească cum a fost prima dată când Chad a luat contact cu ea. Nu-și mai amintea bine când, dar era sigură că la puțin timp după acel accident teribil de mașină, care i-a schimbat cursul existenței. Pe atunci Jennifer avea vreo cinci ani și nu-și mai aducea bine aminte momentul accidentului, decât scene vagi și confuze frica, lovitura, moartea tatălui și apoi singurătatea, pentru că mama ei alerga în căutarea unui loc de muncă, lăsând-o mereu singură în casă.

Din această cauză, Jennifer a crescut ca o timidă și taciturnă și devenise prea dificilă pentru a lega o prietenie cu fete și băieți de vârsta ei.

Odată cu începerea școlii, când venea acasă și o găsea goală, era nevoită să aștepte ore în șir, în liniște, pe mama ei care se întorcea târziu de la muncă.

În lunile care au urmat după accident, Jennifer devenise tot mai tristă, până într-o zi când i-a vorbit Chad...

Ea stătea la fereastră și se gândea cu nostalgie la zilele frumoase în care mama ei nu era nevoită să lucreze și avea timp s-o ducă să se joace pe plaja din Oceanside.

Dar acum mama ei nu putea să-i mai acorde decât foarte puțin timp Jennifer nu avea pe absolut nimeni altcineva. Și în timp ce era cuprinsă de astfel de gânduri, a auzit o voce „mă pot ocupa eu de tine, Sunshine !"

A privit în jur, dar în apartament nu era nici o ființă vie și televizorul era închis. În această situație, Jennifer a întrebat cu o voce sfioasă :

— Cine a vorbit ?

— Eu !

— Cine ești ?

— Sunt Chad, a răspuns vocea, după o scurtă pauză.

Jennifer s-a apucat să scotocească prin casă, privind pe sub paturi și în spatele ușilor, chiar dacă, între timp, avea o senzație vagă că vocea aceea misterioasă ar proveni din interiorul ființei sale.

Vocea a asigurat-o din nou

— Ai dreptate să gândești astfel noi comunicăm acuma prin telepatie.

— Dar eu te cunosc ? a întrebat descumpănită.

— Este suficient să te cunosc eu, Sunshine. Vroiam să-ți fac cunoscut faptul că de acum încolo nu trebuie să te mai simți niciodată singură, pentru că sunt eu !

— Exiști într-adevăr ?

— Desigur !

— Ești cumva, poate, îngerul meu păzitor ?

— Da, ceva asemănător, a răspuns pe un ton glumeț. Dar sunt o persoană chiar în carne și oase.

— Câți ani ai ?

— Oh, mulți. Sunt foarte bătrân.

Jennifer nu avea îndoieli din acest punct de vedere. Câte persoane, dintre cunoștințele sale, erau în stare să-i trimită mesaje direct creierului ?

Seara i-a vorbit mamei despre Chad ; dar mama, prea obosită pentru a-i mai putea a-

corda atenție, a comentat numai distrată că era într-adevăr minunat să ai un înger păzitor pe numele de Chad.

Colegii de la școală au râs de povestea ei, dar pentru ea nu avea importanță părerea lor.

Când a crescut mai mare, a descoperit că Chad nu era chiar ceea ce se obișnuiește să se spună că este un înger.

— De ce stai și-l privești fascinată pe actorul acela din fotografie ? a întrebat-o într-o zi.

Jennifer s-a trezit dintr-odată din visele ei fantastice de adolescentă, privind în jur cu jenă. Numai după aceea a înțeles că era vorba de Chad.

— Te gândești că nu ești destul de drăgălașă pentru a-l da gata pe unul ca el ? Ai fără îndoială un corp frumos.

— Poveștì ! Sunt prea slabă.

— Nu este adevărat. Și apoi, nu-ți face griji din cauza sânilor tăi, este bine așa cum sunt.

— Chad !

— Am spus ceva ce nu-ți convine ?

— Aș vrea chiar să te pot vedea, așa cum și tu mă vezi pe mine.

— Dacă te concentrezi, o să reușești. Este necesară puțină practică.

Jennifer a încercat, dar cu toate eforturile sale, nu a reușit niciodată să descopere absolut nimic, mai ales despre înfățișarea lui. În schimb, însă, a învățat să intre ea în legătură cu el. Lucrul acesta s-a dovedit a fi puțin cam jenant pentru el, mai ales în unele situații delicate.

L-a chemat ca s-o ajute să rezolve o mică problemă

— Chad, mama nu mă lasă să merg la cinema cu Sue și Jenny. Cum să fac să o conving că nu trebuie să-și facă griji ? Că știu cum să mă comport ?!

Neauzind răspunsul, a încercat să-l cheme din nou.

— Jennifer, nu acuma. Sunt ocupat.

În toți anii, de când s-au cunoscut, nu a tratat-o niciodată în acest fel. Dimpotrivă, ea a avut totdeauna întâietate în orice problemă.

— Ești ocupat ? Cu ce te ocupi ?

Drept răspuns a primit un fel de dojană

— Mulțumesc, Sunshine, ai stricat totul !

— Ce-am făcut ?

— Draga mea, micuță inocentă, există unele momente în care mintea este prinsă cu alte gânduri și... hm,... nu este permis să deranjezi.

— Ah, am înțeles ! Ești cu o fată ? l-a întrebat.

— Am fost. De fapt, mă tem că lipsa mea de concentrare într-o clipă... aș zice crucială, poate că a ofensat-o.

— Of, îmi pare rău, Chad !

— Crede-mă, mie îmi este mult mai neplăcut.

A rămas fără grai, nu mai putea să scoată o vorbă. Nu-și mai amintea deloc de ce s-a prăbușit în camera ei, îndurerată. Nu și-a imaginat niciodată că Chad ar fi putut să aibă o viață particulară cu totul independentă de a ei. A contat pe prezența lui mereu, în orice ocazie, și acuma...

A mai lăsat să treacă câteva zile, după care l-a chemat.

— Chad ?

— Da !

— Ești ocupat ?

— Ce este, Sunshine ?

— Oh, nimic. Mă gândeam...

— Să nu-mi spui că ești curioasă...

— Iată, eu mă gândesc că am putea să ne întâlnim o dată.

— Da, este o idee bună, însă va fi puțin cam dificil...

— De ce ?

— Pentru faptul că eu nu trăiesc în California, la Oceanside, ca tine.

— Și unde trăiești ?

— De ce mă întrebi ?

— Aș vrea să te cunosc mai bine.

— Ce ai vrea să știi ? Dar mai înainte ca ea să poată să-i răspundă, a adăugat râzând Ehei, ehei, începi să-mi pui întrebări incomode. Nu, nu semăn cu actorul tău preferat.

— Câți ani ai ?

— Prea mulți pentru o fetișcană ca tine.

— Ești căsătorit ?

— Nu.

— Intenționezi să te însori ?

— S-ar putea întâmpla.

— Când ?

— Poate că am să stau să te aștept să mai crești.

— Dar dacă nici măcar nu te cunosc !

— Eu da, în schimb. Și este deajuns.

— Vrei să spui că m-ai văzut ?

— Desigur !

— Când ?

— Ori de câte ori vin la Oceanside.

— Unde te afli acum ?

— Călătoresc mult cu serviciul, a răspuns după o scurtă pauză.

— Ce serviciu ai ?

— Dacă va fi necesar, am să-ți spun, Sunshine.

— Uneori ești indisponibil, știi ?

— Dacă mă gândesc bine acum, nu mi-o spui pentru prima oară. Ar fi bine să-mi spui cu regularitate când observi acest lucru.

Când se întorcea de la școală, Jennifer a observat că oamenii o priveau în mod special. Poate că o luau drept nebună văzând-o că discută, cu însuflețire, cu un interlocutor invizibil.

— Adevărat, ai să aștepți ca eu să cresc ?

A fost un interval mare de liniște. Atunci când a început să creadă că el de-acuma nu va mai răspunde deloc, a auzit

— Glumesc. Mă amuzam făcându-te să te superi, ca de obicei. Stilul meu de viață nu mi-ar permite o viață matrimonială normală.

— Ah, înțeleg, a spus cuprinsă fiind de un sentiment de tristețe vagă.

— Dar pentru tine voi fi mereu disponibil, Sunshine. Să nu uiți acest lucru.

— Cum am să pot să explic prezența ta eventualului meu soț ? a replicat, sforțându-se să pară veselă.

— Nu va fi necesar. Eu nu am să mă amestec niciodată în viața ta particulară, în cazul în care tu nu o să-mi ceri acest lucru. De altfel, când vei fi căsătorită, totul va fi diferit.

— Nu vreau să te pierd, Chad.

Părea că totul s-ar fi întâmplat cu o zi înainte. Chiar și atunci când s-a dezlănțuit cu vehemență împotriva lui, în realitate nu dorea ca el să o fi luat în serios.

Chad era un tip special. Și relația lor era cu adevărat ieșită din comun.

Acum Chad se afla în încurcătură dacă ar ști numai cum să-l poată ajuta ! Ar fi făcut orice pentru el.

— Orice lucru ?

— Chad ! Deci, mai ești încă aici ? Spune-mi ce trebuie să fac ?

— Ei bine ! Jennifer, tu ești unica mea posibilitate de contact cu lumea exterioară. Răpitorii mei, pe cât de experți, nu aveau de unde să cunoască acest aspect din viața mea.

— Răpitorii ?

— Da, am fost sechestrat, chiar dacă nu vor face un șantaj. Vor numai să fiu dat dispărut o perioadă de timp.

— Să anunț poliția ?

— Așteaptă. Trebuie să studiez eu mai întâi un plan. Tu, între timp, odihnește-te o să continuăm după ce te trezești. Ai să vezi că, datorită telepatiei noastre, vom reuși să rezolvăm problema !

Jennifer a râs :

— Oh, sigur ! Tu ai făcut atâtea pentru mine ! Este timpul să mă recompensez.

— Să nu ne jucăm, Sunshine. Aceste persoane știu bine ce am de făcut. Este o afacere serioasă. Acum, deci, culcă-te.

Și Jennifer s-a forțat să adoarmă, excitată fiind de perspectiva de-a dreptul excepțională de a-l cunoaște, după atâția ani, pe Chad, prietenul ei invizibil.

CAPITOLUL II

A doua zi dimineață, pe la nouă, Jennifer era deja la volanul Toyotei sale, în drum spre Las Vegas.

Au trecut, deja, cinci ani de când trăia și muncea la Las Vegas Angeles. Viața sa nu era prea agitată, dar ei îi plăcea așa. Era satisfăcut de muncă și, spre deosebire de multe colege ale sale, nu alerga în căutare de experiențe și emoții tari. Însuși Chad a contribuit din plin la formarea ei spre un gen de viață liniștită și rațională, fără excese.

Era pentru prima dată când se aventura până la Las Vegas. Dar acest fapt nu o entuziasma, chiar și numai pentru că Chad nu i-a anticipat absolut nimic despre ceea ce trebuia să facă.

În dimineața aceea, imediat după ce s-a spălat și îmbrăcat, l-a chemat.

El a răspuns imediat.

— Ce mai faci ? l-a întrebat ea îngrijorată pentru sănătatea lui.

— Mai sunt încă puțin zăpăcit, dar aș zice că este normal după lovitura pe care

mi-au dat-o. Au acționat în felul lor pentru a mă face să înțeleg că nu trebuie să-mi bag nasul în afacerile altora.

— Cine sunt ei ?

— Sunshine, acum nu pot să-ți vorbesc. Mai ești decisă încă să mă ajuți ?

— Desigur ! Ce trebuie să fac ?

— Du-te la Las Vegas. Acolo va trebui să cauți o persoană, singura care poate să mă ajute. Dar să fii atentă, pentru că este foarte dificil să reușești ca să ajungi până la el. În rest, nu am altceva de făcut. Trebuie să încerc.

— Cine este ?

— Se numește Tony Carillo, este proprietarul cazinoului Lucky Lady

Jennifer a tresărit

— Vrei să mă trimiți la un patron al jocurilor de noroc ?

— Nu mă interesează afacerile sale particulare. Este singura persoană în stare să facă ceva pentru mine. Când vei ajunge la Las Vegas, îți voi da instrucțiunile necesare.

— De acord.

Jennifer strânsese deja cele necesare pentru voiaj într-o valijoară. Era foarte agitată după câte se părea, acel Tony era un prieten vechi al lui Chad și astfel ea ar

putea să-i pună o serie de întrebări. Și apoi... era întâlnirea cu Chad !

Prezența prietenului ei invizibil a până atunci unicul element excitant din viața sa, dar, și mai mult, îl considera ca un privilegiu rezervat pentru puținii aleși. Însă nu a vorbit cu nimeni despre acest lucru. De altfel, cu cine ar fi putut să vorbească ? A fost totdeauna o copilă singuratică. Cu cei de vârsta ei se întâlnea așa de rar, discuțiile lor o plictiseau. În schimb, Chad... cu el era altceva puteau să converseze ore întregi, pe orice temă. El era mai în vârstă decât ea și cu mai multă experiență știa întotdeauna să răspundă la toate întrebările sale și făcea acest lucru cu multă răbdare și drăgălășenie.

A zâmbit gândindu-se la momentul în care au abordat problema sexului. El i-a explicat, cu un tact infinit, probleme pe care mama ei evita mereu să i le explice.

Într-o seară, în timp ce Jennifer se gândea la o discuție auzită la școală, Chad a intervenit

— Să nu crezi în aceste probleme Sunshine. Ai putea să te trezești cu neplăceri.

— Dacă asta e părerea ta despre te înșeli ! a replicat indignată.

— Fii calmă ! Le vei face tu, dar la mentul potrivit și cu alesul inimii tale. Se-

xul, Sunshine, nu este o jucărie de probă. Actul intim al dragostei are implicații profunde și nu trebuie să fie doar un mijloc pentru a demonstra altora că suntem adulți. Ar putea să te coste foarte mult.

Discuția a continuat până peste miezul nopții și, în final, Jennifer a avut senzația că a depășit pragul spre altă vârstă, mai matură.

Lecțiile lui Chad i s-au întipărit în minte. Cu toate că nu a ieșit decât de câteva ori cu băieți, nu a dorit niciodată să intre în raporturi de mare intimitate cu sexul opus.

Poate că pentru ea căsătoria nu prezenta importanță, s-a gândit. Nu era, desigur, tipul de fată după care să se întoarcă capetele pe stradă, se gândea, și în plus, nu era deloc mulțumită de propriul aspect. Mai întâi de toate se considera prea mică de statură, apoi nu-i plăcea culoarea albastră a ochilor săi, nici nuanța nedefinită, după părerea ei, a părului.

Nu făcea o dramă din aceste probleme ; în concluzie era fericită, având în vedere faptul că urma să-l cunoască personal pe Chad al său.

Pe neașteptate, s-a gândit ca turbată la munca de la birou va reuși poate să-și

reia serviciul de luna viitoare ? În răstimpul ultimelor ore, uitase complet de serviciu și problemele lui.

S-a gândit din nou la începuturile activității sale. După ce a terminat școala superioară, a urmat un curs de specializare pe probleme de secretariat de întreprindere, pentru a-și putea găsi repede un serviciu, ca să nu mai apese greutățile și răspunderea asupra mamei sale, care, de altfel, avea o sănătate delicată.

A părăsit Oceanside și s-a transferat la Los Angeles, în speranța că va realiza noi prietenii și relații.

Oricum, chiar și noua viață de aici ar fi fost tot tristă, dacă nu ar fi continuat cu Chad.

A solicitat un post de stenografă la agenția de investigații Cameron, așa cum a sfătuit-o o colegă de școală.

Când s-a prezentat pentru interviul legat de postul solicitat, a rămas uimită de dimensiunile construcției clădirii cine știe dacă va ajunge să fie o investigatoare de clasă ca să poată lucra la faimosul C.W Cameron ? se întreba. Secretara a condus-o la directorul de personal care a supus-o la un test și i-a dat să completeze chestionarele prevăzute. I s-a explicat că domnul

Cameron avea nevoie de multe stenografe pentru transcrierea relatărilor pe care el însuși le dicta. Cu toate că era de cele mai multe ori absent de la locul de muncă, menținea un contact permanent cu agenția pe care o conducea.

Jennifer a început astfel să lucreze ca secretar-administrativ a lui Cameron și de obicei începea o bună parte din lucrări, pe care le finaliza el. Îi plăcea munca aceasta era bine retribuită. Uneori considera că este de neconceput ca, după cinci ani de colaborare, Cameron să continue să i se adreseze cu „domnișoara Chisholm" Și apoi, era prea rece și distant ! Poate că era o consecință a profesiunii sale.

Și de altfel, nu era bătrân ! Într-o zi, de fapt, Jennifer, a consultat din curiozitate fișa lui, și a descoperit că vârsta lui Cameron era 37 de ani. Nu-i arăta, cu toate că în ochii lui exista o înțelepciune care trăda o experiență îndelungată cu oamenii și cunoașterea comportamentului lor.

Colegele o luau peste picior pentru faptul că lucra pentru un om nu numai celibatar, dar și foarte atrăgător. Dar Jennifer, chiar dacă recunoștea că ochii lui migdalați nu o puteau lăsa indiferentă, nu suporta răceala lui Cameron.

Și mai mult însă, îl plăcea pe Jerry, care, ca tip, se apropia mai mult de idealul ei era simpatic, distractiv și nepăsător. Se vedeau de fiecare dată, ca buni amici, fără ca nici unul dintre ei doi să se preocupe de a da un curs diferit legăturii lor. Ce păcat, se gândea Jennifer, că nu poți să găsești reunite la o singură persoană veselia unuia cu inteligența celuilalt !

Jennifer și-a reamintit imediat că avea întâlnire chiar cu Jerry în acea seară. Și-a reproșat stângăcia ei, reținând în același timp cum Chad ar fi aflat din zbor orice gând al său. Ar trebui să-i telefoneze lui Jerry ca să se scuze dar cum ? Nu i-a vorbit niciodată de Chad și ar fi necesitat prea mult timp și era complicat să încerce o explicație acum. A decis însă, să inventeze o scuză plauzibilă și să stabilească o nouă întâlnire. Lucru pe care l-a făcut imediat, când s-a oprit din drum pentru a mânca ceva și ca să se odihnească puțin.

Când a ieșit din restaurant izbită de valul de căldură toridă a deșertului, i-a părut rău că nu a îmbrăcat șortul și maiculi, sau chiar blugii.

— Dar așa nu se poate intra în cazinou, Sunshine !

— Ah, iată-te ! Apari când mă aștept cel mai puțin.

— Te-am atenționat că am să dau semne de viață imediat ce vei sosi la Las Vegas.

— De acord. Și acum ?

— Intră la Lucky Lady și îndreaptă-te spre biroul șefului. Spui că te-a trimis Tiger cu un mesaj pentru Tony Carillo, pe care trebuie să i-l înmânezi personal.

— Tiger ?

— Da, te rog, nu-mi mai pune alte întrebări acuma. Du-te ! Cazinoul este ușor de găsit.

Când a sosit momentul să acționeze, Jennifer a fost cuprinsă de o stare de agitație inima îi bătea înnebunită. A fost cuprinsă de lașitatea ei. Temperamentul său nu prea rezista la emoții puternice. A decis să acționeze în virtutea faptelor, pentru că misterul acestei afaceri n-o atrăgea cu nimic.

— Mai ai încă timp să te retragi, dacă vrei !

— Taci ! l-a rugat cu o voce abia șoptită, când și-a dat seama că un cuplu dintre trecători o fixa cu un aer întrebător.

— Scuzați-mă, nu mă adresam dumneavoastră, a încercat să se scuze. Cei doi au privit în jur. Nu era nimeni. Jennifer a ridicat din umeri și s-a grăbit spre intrare, aruncând un zâmbet de circumstanță la adresa celor doi.

— Credeam că te-am învățat probleme de bună creștere.

Cu capul aplecat, Jennifer s-a forțat să vorbească fără să miște buzele.

— Nu este acum momentul să discutăm despre modul meu de comportare, Chad. Mă străduiesc să fac tot posibilul ; știi că nu sunt obișnuită cu acest gen de afaceri.

— Tocmai acest lucru vroiam să te fac să-l înțelegi. În acești ani te-ai închis în carapacea ta, fără să încerci să-ți lărgești puțin orizontul.

— Acum vreau numai să vorbesc cu Tony Carillo.

— Ce doriți ? a întrebat-o după un moment o tânără secretară.

— Fiți amabilă, aș vrea să-l văd pe domnul Carillo.

— Aveți o întâlnire, domnișoară... ?

— Chisholm. Jennifer Chisholm. Îmi pare rău, nu am întâlnire, dar sunteți amabilă să-i spuneți domnului Carillo că am un mesaj pentru el din partea lui... Tiger ?

— Tiger ?

— Da. Trebuie să i-l transmit personal.

După ce a telefonat, secretara i-a spus

— Vă rog, la capătul coridorului veți găsi liftul. Urcați la ultimul etaj. Cineva are să vă conducă până la biroul domnului Carillo.

— Ai făcut o treabă bună, Sunshine. Ai depășit primul obstacol, i-a zis Chad.

— Acum ce trebuie să fac ?

— Așteaptă să-l vezi pe Tony. Apoi am să-ți mai dau instrucțiuni.

— De ce ? Nu ai încredere în mine ?

— Sigur că am încredere. Vreau să mă asigur că nu te vor lua peste picior.

La ieșirea din lift, Jennifer a găsit un om care o aștepta. I-a zâmbit făcându-i semn să-l urmeze. Individul a introdus-o într-un birou, lăsând-o singură în fața lui Tony Carillo.

Biroul era mare cât întregul apartament al lui Jennifer și ea privea în jur uimită, admirând luxul și rafinamentul mobilierului. Cu o oarecare teamă, în fine, și-a îndreptat privirea spre omul care stătea la birou, care între timp s-a ridicat în picioare și îi venea în întâmpinare. Era de înălțime medie, cu ochii și părul de culoare închisă. Arăta cam de 30 ani. I-a întins mâna

— Mă tem că nu vă știu numele, domnișoară... a spus, afișând un zâmbet.

— Jennifer Chisholm.

— Ah, așa, dumneata ești Jennifer a lui Chad ? A prins-o de mână, menținând-o între ale lui. Bine, aș zice că Chad a făcut o alegere optimă.

— Alegere ?

— Chad mi-a vorbit mult de dumneata. Sunt de-a dreptul fericit că vă cunosc.

— Dumneavoastră sunteți un prieten al lui Chad ?

Omul a zâmbit.

— Sigur ! Am copilărit împreună, în California. Dar, spuneți-mi, ce pot să fac pentru dumneavoastră ? Dacă n-am înțeles greșit, aveți un mesaj din partea lui Chad.

— Din partea lui Tiger.

— Exact.

— Dar, scuzați, puteți să-mi spuneți dacă Chad și Tiger sunt aceeași persoană ?

— Da, așa este. Este o poveste veche, care datează înainte de a vă cunoaște.

— Chad are probleme.

Zâmbetul lui Tony a dispărut dintr-o dată. S-a grăbit s-o invite să ia loc.

— Ce fel de probleme ? a întrebat îngrijorat.

— Nu știu. Mi-a spus doar că a căzut într-o cursă.

Tony s-a gândit o secundă, în liniște, după care a întrebat-o

— Nu v-a spus unde se află ?

— Nu.

— Când ați vorbit ultima oară ?

Jennifer a avut o clipă de ezitare, dar Chad a fost prompt în a-i şopti, mental, răspunsul

— Noaptea trecută, târziu, a repetat în mod mecanic.

— Ştiţi, Jennifer, Chad desfăşoară unele activităţi pentru mine.

— Excelent ! Atunci puteţi să-l ajutaţi, a subliniat cu un oftat de uşurare.

— Cu condiţia să ştiţi unde se află. Persoanele cu care are de a face nu cunosc detalii ?

Jennifer era din nou în încurcătură, dar Chad i-a venit în ajutor încă o dată, deci ea a precizat

— Cred că este în Utah, în sud, în munţi. L-au dus într-un fel de cabană izolată şi l-au lăsat acolo de ieri noapte.

Tony a privit-o înspăimântat.

— Dar nu a spus măcar dacă are idee cam pe unde se află ?

— Asta nu, de fapt, nu ştiu. Nu vă este de folos şi ceea ce v-am relatat eu ?

— Nenorocire ! Este mai mult decât suficient pentru început ! Să admitem cazul că aş fi chiar eu în cabana aceea ! Mă explic : Chad făcea investigaţii, la cererea mea, despre un oarecare Max. Ne străduim să strângem probe zdrobitoare despre el,

ca să-l acționăm în judecată. Eu eram asociatul lui Max și, înainte ca relațiile noastre să se deterioreze, mă dusese la vânătoare în acele părți, în Utah.

— Ce bine, Sunshine, ceva se mișcă ! Mulțumesc.

— Pot să vin cu dumneavoastră ca să-l căutăm pe Chad ?

— Nu ! i-a șoptit Chad.

— Nu văd de ce nu s-ar putea. Înțeleg îngrijorarea dumneavoastră.

Nici nu mi-aș fi putut imagina ! și-a spus Jennifer electrizată.

Colecţia **„ROMANTIC“**,
vă propune să uitaţi
pentru o clipă cotidianul.
Ea vă oferă
tandreţe, pasiune,
seducţie, gelozie,
vă antrenează într-o lume
fermecată în care
vă veţi trăi visele
şi, vi se vor confirma
cele mai luminoase speranţe.

CAPITOLUL III

— Sunshine, nu vreau să te amestec în această afacere. Lasă-l pe Tony să acționeze și tu întoarce-te la Los Angeles.

Jennifer era singură în biroul lui Tony, așteptând ca el să-i dea instrucțiuni secretarei sale și să se pregătească.

— Chad, vreau să fiu sigură că ești bine.

— Voi fi bine imediat ce va sosi Tony.

— Dar eu vreau să te ajut !

— Ai făcut-o deja, Sunshine, te rog, știu că dorești să mă vezi, dar, crede-mă, nu este necesar, date fiind scopurile relației dintre noi.

— S-ar putea întâmpla să nu fie necesar pentru tine.

— Nu mi-ai ordonat să dispar din viața ta ?

— Într-un moment de mânie. În realitate...

— Oricum, aveai dreptate. Mă amestecasem prea mult în viața ta. Vroiam să rezolv și să decid totul în locul tău. Nu este just. Trebuie să învăț să stau la distanță și să-ți las libertatea care te privește.

— Chiar și aceea de a greși de unul singur ?

— Sigur.

— Da, însă, dacă de data aceea tu nu mi-ai fi reproșat, aș fi comis cu adevărat o mare greșeală.

— Dar intervenind am riscat să stric relațiile dintre noi.

— Acest lucru nu se va întâmpla niciodată ! cu ocazia aceea m-am răfuit puțin cu tine. Asta a fost totul !

Jennifer s-a gândit din nou la cearta aceea cu Chad. Lucrurile s-au petrecut astfel : într-o zi, șeful ei, Cameron, a venit cu un client.

— Domnișoară Chisholm, vă prezint pe Larry Donahue. Larry, aceasta este secretara mea, domnișoara Jennifer Chisholm.

Ridicându-și ochii din hârtiile pe care le examina, Jennifer a rămas stupefiată în fața ei, în carne și oase, se materializa idealul său de om, asemănător starului ei preferat, care de ani de zile îi zâmbea dintr-o fotografie aflată în camera ei. Același zâmbet strălucitor, aceiași ochi albaștri, aceiași cârlionți întunecați care îi cădeau răsfirați pe frunte.

— Jennifer ai spus ? Bucuros de cunoştinţă. Charles îmi spune mereu că fără dumneavoastră ar fi pierdut.

Privirile ei au întâlnit privirea şefului.

— Într-adevăr, aşa v-aţi exprimat referitor la mine ? Domnul Cameron era un om care vorbea puţin şi mai ales care făcea rar complimente. Încântată, i-a zâmbit clientului.

— Îmi place munca mea, domnule Donahue, şi-a adăugat, după ce a mai aruncat o privire şefului... Sunt fericită să aflu că domnul Cameron este mulţumit de mine. Cameron însă a rămas indiferent, limitându-se la a schiţa un gest de aprobare.

— Mi-ar face plăcere să vă revăd, Jennifer. Aş putea să vă invit la cină mâine seară ?

Jennifer era uimită de acea încercare de apropiere aşa directă şi neaşteptată.

— Hm... Şi-a privit şeful, dar expresia lui era, ca de obicei, indescifrabilă. Celălalt în schimb zâmbea curtenitor... Cu plăcere, a răspuns ea până la urmă, cu toată politeţea de care era în stare.

S-au înţeles asupra întâlnirii şi i-a dat adresa ei.

Apoi Larry, adresându-se prietenului şi strângându-i mâna, i-a spus

— Bine, revenind la un subiect mai puțin plăcut, atunci îți încredințez lucrul acela. Sunt sigur că vei ști să-i vii de hac acelei blestemate încurcături.

Cameron i-a zâmbit, eveniment de zile mari pentru el și și-a luat rămas bun spunându-i

— Sunt onorat de încrederea ta. Mai vorbim peste câteva zile.

Musafirul a ieșit din birou, dăruindu-i lui Jennifer un zâmbet pe care ea l-a găsit irezistibil.

— Ai făcut cuceriri, a precizat imediat după aceea Cameron pe un ton absolut neutru.

I-a examinat chipul, sperând într-un eventual semn de aprobare sau chiar de dezaprobare. Absolut nimic. Ca de obicei, Cameron era ermetic.

S-a decis atunci să-l întrebe

— Vă displace că am acceptat invitația domnului acela ?

A ridicat sprâncenele, dând din cap.

— Viața ta particulară nu mă privește, domnișoară Chisholm. Și privind corespondența, a întrebat Există vreo urgență pentru astăzi ?

— Oh, da ! O mulțime de probleme pe care aș vrea să le soluționez împreună cu dumneavoastră.

— Bine. Vino în biroul meu, a continuat, îndreptându-se spre ușă.

Jennifer, furioasă, s-a gândit că n-a mai văzut niciodată un individ atât de încuiat. Se cunoșteau de câțiva ani și, din cauza indiferenței pe care i-a arătat-o el, nu discutau decât despre probleme de muncă. Puțină răbdare, și-a zis. În fond, era singurul ei șef care îi dădea de lucru. Era corect și politicos. O plătea bine. Ce mai dorea în plus ?

Poate puțină căldură umană ? Un minimum de interes și pentru ea ca persoană și nu numai ca o secretară eficientă ? Oricum, ce importanță avea ? În ultimă instanță, în seara aceea ea va ieși cu un om de talia lui Larry Donahue o adevărată lovitură ! Poate că se va naște ceva, s-a gândit zâmbind. Din această cauză s-a decis să nu-și facă probleme cu șeful ei morocănos ca un urs, și l-a urmat în biroul lui cu o stare de bună dispoziție regăsită.

În seara aceea a ieșit de sub duș cântând.

— Ce înseamnă toată veselia asta ?...

— Of, salut, Chad ! a spus în timp ce se ștergea cu prosopul mulțumită că telepatia

lor nu comporta şi o capacitate vizuală... În seara asta am o întâlnire.

— De obicei nu te pregăteai atâta înainte de a-l vedea pe Jerry.

— Ai dreptate, a răspuns râzând, de fapt nu mă voi întâlni cu Jerry, ci cu Larry Donahue. L-am cunoscut azi.

— Vrei să spui inginerul constructor ?

— Nu ştiu ce profesiune are. A discutat cu domnul Cameron despre nişte cercetări.

— Dar tu nu ai avut până acuma nici o legătură cu Donahue.

Jennifer, aplecată să-şi şteargă picioarele, s-a îndreptat cu o mişcare lentă, a îmbrăcat halatul şi a legat cu grijă cordonul înainte de a răspunde. I se părea că este mai bine pregătită pentru bătălie dacă are ceva pe ea.

— Apreciez interesul tău, însă cred că sunt suficient de mare pentru a putea alege după capul meu cu cine să ies sau nu.

— Hai, Sunshine, nu poţi face asta. Nu vreau să te ofensez. Vreau numai să te avertizez că omul acela este un cunoscut don Juan. În afară de câştigul banilor, ambiţia lui cea mare este să vadă cât de multe femei reuşeşte să cucerească.

— Cum de poţi să judeci în acest fel un om pe care nici nu-l cunoşti ?

— Îl cunosc. Este bărbat bine din mai multe puncte de vedere.

— Cu mine s-a comportat elegant, şi pentru asta am acceptat să ies. Doar n-ai vrea să-l resping explicându-i că prietenul meu invizibil mi-a interzis să mă întâlnesc cu el !

— Bine. Oricum, te rog, fii atentă. Fă asta pentru mine.

— Cum adică pentru tine, ce te interesează ?

— Îţi aminteşti când îmi spuneai că sunt îngerul tău păzitor ?

— Asta era mai de mult, înainte de a descoperi că tu eşti cu totul altceva decât un înger !

— În acel timp însă te lăsai protejată. Nu mă refuza acum.

Jennifer a pornit fönul pentru a-şi usca părul, în aşa fel încât să devină surdă la rechemările lui Chad. Apoi s-a machiat, şi-a ondulat părul cu un cleşte special, după care a intrat în cameră.

Larry putea să sosească la ea în orice moment, iar ea încă nu se decisese cu ce să se îmbrace.

— Prea sexy.

— Chad ! nu am nici măcar o rochiţă sexy ! Vrei să mă laşi în pace ?

— Să nu-l faci să-şi formeze o idee greşită despre tine.

— Ai dreptate. De fapt, mă gîndeam să-mi iau o rochiță simplă, păcat că toate sunt la vopsitorie !

— Foarte distractiv.

— Devii ridicol, Chad ! Ești mai rău decât un tată.

— Știu. Mai întâi de toate, asta am încercat să fiu în toți anii aceștia tatăl pe care l-ai pierdut sau fratele cel mare pe care nu l-ai avut niciodată...

Jennifer s-a rușinat de ea însuși.

— Scuză-mă, Chad. Ai fost pentru mine cel mai bun prieten, absolut, și crede-mă, îți sunt îndatorată co adevărat pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Dar acum sunt adultă. Trebuie să mă lași să acționez după cum mă taie capul.

— Știu că ești o femeie, acum. Nu în zadar se interesează Larry de tine.

Jennifer s-a decis în final pentru un compleu de culoarea piersicii, cu volane largi, mâneci lungi și fustă bogată lungă până la jumătatea gambei.

În acel moment s-a auzit soneria și ea a alergat spre ușă.

Seara petrecută cu Larry a fost delicioasă. La început, Jennifer a fost puțin crispată, din cauza predicilor ținute de Chad,

dar Larry o făcuse imediat să se simtă bine, comportându-se cu multă atenție față de ea.

După cină a purtat-o prin două localuri diferite să danseze și când, în final, a revenit acasă, i se părea că a atins cerul cu degetul.

Jennifer l-a invitat să urce pentru a bea ceva. Prevăzând acest lucru, Sam fusese închis în cameră. Glumind, Larry i-a dat de înțeles de mai multe ori că vrea s-o revadă. Considerând comportamentul lui mai mult decât corect, Jennifer nu a găsit nimic rău în faptul că el, la sfârșitul serii, a sărutat-o.

— Să nu uiți sfaturile mele, Sunshine. Să fii atentă.

Vocea interioară a lui Chad a readus-o în mod brusc la realitate, alungând fascinația sărutului lui Larry. Cum de a îndrăznit s-o întrerupă în acel moment ! Nu a mai fost niciodată așa de obraznic înainte.

S-a gândit, concentrându-se la maximum :

— Pleacă, Chad !

Larry o simțise că devenise rigidă în brațele sale și s-a îndepărtat puțin de ea, spunând

— Mulțumesc pentru această serată minunată, Jennifer.

— Și pentru mine a fost o plăcere, Larry.

— Nu vreau să-ţi răpesc prea multe ore de somn... şi a adăugat zâmbind... Pot să te mai caut la telefon ?

— Sigur că da.

L-a condus până la poartă. După ce a privit-o o clipă, i-a şoptit :

— Cât eşti de frumoasă ! Nu reuşesc să înţeleg cum de nu te-ai căsătorit până acum.

Jennifer a râs. Părea sincer, dar complimentul i s-a părut oricum exagerat.

El a atras-o spre el cu gingăşie şi a sărutat-o. Jennifer s-a dăruit extazului acelei îmbunătăţiri.

— Nu ţi-a vorbit încă despre soţia lui şi despre copii ?

Jennifer avu o tresărire, holbând ochii de surpriză. Aceasta era o lovitură sub centură. Chad nu putea să recurgă la trucuri de acest fel.

— Ce este ? a întrebat Larry, uimit de schimbarea fulgerătoare a comportării ei.

— Ai soţie şi copii ? a izbucnit botoasă, fără prea multe introduceri.

— În fond, da. Dar nu văd de ce...

Ea l-a fixat cu o privire neîncrezătoare, prea confuză pentru a mai putea spune altceva. El, în schimb, avea aerul celui care nu-şi prea face probleme din orice.

— Nu înțelegeam să-ți ascund asta. Credeam că știi, de la Cameron că sunt căsătorit.

— Nu mi-a spus nimic.

— Oh, văd că nu-ți place acest lucru.

— Nu numai că nu-mi place, dar gândesc că nici soției tale n-o să-i convină.

— Eu și ea ne înțelegem perfect. Nu există nici o problemă în ceea ce o privește.

— Bine, dar pentru mine nu este la fel. A deschis poarta... Noapte bună, domnule Donahue.

El a dat din cap, perplex pentru neașteptata întorsătură pe care a luat-o seara și a ieșit.

După ce a închis poarta, Jennifer s-a proptit în ea. Ce încheiere tristă pentru o întâlnire care se anunțase așa de promițătoare !

— Avea dreptate. Ești frumoasă cu adevărat ! și pe dinafară și pe dinăuntru.

Jennifer se enervase foarte tare. Dacă l-ar fi avut drept țintă, ar fi lansat cu extremă plăcere orice obiect contondent.

— De ce vrei să mă lichidezi ? Ce ți-am făcut ?

— Ca și când tu nu ai ști nimic ! Mi-ai stricat toată buna dispoziție a acestei seri !

— Ah, da ? Într-adevăr ! Și în ce fel ?

— Nu face pe prostul ! Cine știe de ce, dar de fiecare dată când mă săruta, iată că interveneai tu cu comentariile tale stupide.

— Of, dar serios ? Ce lipsit de educație ! Sunt chiar decepționat !

— Gata, să terminăm cu toate astea ! Știai foarte bine ceea ce făceai !

— Calmează-te ! Nu este așa. Te cunosc, însă, destul de bine pentru a înțelege atunci când mintea ta o ia razna... Vrei să spui că este ceva la mijloc ?

Jennifer s-a repezit furioasă în camera ei, năpustindu-se asupra lui Sam care protesta, pe bună dreptate, pentru neobișnuita detenție.

— Și tu să taci ! Ai înțeles ? a urlat, în timp ce se dezbrăca. Sam continua să miaune și atunci, calmându-se puțin, l-a luat în poală începând să-l mângâie. Mintea ei căuta între timp, cu disperare, să pună la cale ceva pentru a se răzbuna pe Chad.

— Ehei, Sunshine, într-adevăr îmi pare rău că te-am supărat așa de mult. Nu am avut în intenție acest lucru.

— O spui serios ? În schimb, mi se pare că încă de la primul nostru contact tu nu ai făcut altceva decât să-mi dai ordine în legătură cu ceea ce trebuie să fac sau să nu fac, cum și când. Și ca să fiu sinceră, îți

mărturisesc că nu mai suport !

Nici un răspuns.

— Și, mai mult, nu există chip de a discuta cu tine. Când încerc, tu amuțești și dispari. Nu este corect. Eu nu știu deloc cum să te întâlnesc.

— Nu este adevărat ; tu știi totdeauna cum să dai de mine, Sunshine. Eu sunt cel care, uneori, prefer să nu-ți răspund.

— Tocmai. Cum să fac, să mă cert singură ?

— Just. Mai gândește-te.

— Ridicându-se în picioare, Jennifer îl lăsă pe Sam să cadă în pat.

— Sunt plictisită de tine, înțelegi ? Aș vrea să pleci și să mă lași în pace !

— Vorbești serios ?

— Niciodată nu am fost mai serioasă ca acum ! A așteptat timp de câteva secunde o reacție a lui, dar în zadar. După puțin timp, a rostit cu timiditate... Chad ? Dar nu a obținut nici un răspuns.

Deci, l-a surprins cu cele spuse. Era din ce în ce mai nemulțumită. Nu mai era de-acum o copilă și nu mai avea nevoie deloc de un înger păzitor, san orice ar fi fost el.

Așezată în biroul lui Tony, Jennifer privea afară pe fereastră. Ea începea să-și dea

seama că simte, în mod teribil, lipsa lui Chad. Avea nostalgia sarcasmului lui tăios, a umorului lui, dar și a prezenței lui drăgăstoase. A zâmbit la ideea de a-l întâlni. Nu-și putea imagina momentul intrării în cabana aceea și descoperirea în final a identității lui.

În tot acest răstimp, a încercat deseori să-și imagineze chipul lui Chad era distractiv să constați cum imaginea lui, în visările ei, s-ar fi schimbat cu trecerea anilor. Pe când era copilă, și-l imagina bătrân și cărunt, cu ochi dulci și înțelegători ; ca adolescentă, în schimb, după discuțiile întrucâtva sincere care au avut loc între ei, nu reușea să și-l mai închipuie ca pe un bunic cumsecade. Ca adultă, apoi, ajunsese să trateze cu el de la egal la egal, ca și cu unul de vârsta ei.

Îl iubea, de acum. A fost așa de important pentru viața ei, mereu disponibil la solicitările ei. Trebuia să admită că în acel moment, în timp ce se apropia ocazia de a-l întâlni, o agitație ciudată pusese stăpânire pe ea.

Îi era recunoscătoare lui Tony pentru că nu a lăsat-o singură în clipele acelea de cumpănă, când a primit loviturile soartei.

Ușa s-a deschis de perete și Tony, din prag, a întrebat-o

— Ești gata ?

Ea a confirmat.

— Am închiriat o camionetă micuță. Nu va fi foarte comod, însă în munți vom avea nevoie de tracțiune pe patru roți.

Jennifer l-a urmat afară din încăpere.

— Ai mâncat deja ? l-a întrebat. Stabiliseră să vorbească la persoana întâi.

— Da.

— Pe drum ne vom opri să mai cumpărăm câte ceva pentru călătorie.

Sărmanul Chad ! Cine știe cât de rău se simțea acolo în Sud, părăsit în mijlocul deșertului, fără mâncare și cu o rană la cap.

De-a lungul traseului au stat în liniște, fiecare cufundat în gândurile sale. În final, Tony a spus

— Sunt bucuros că te-am văzut, cu toate că nu în cele mai fericite împrejurări. Trebuie să admit că nu te-aș mai fi cunoscut, te-ai schimbat foarte mult față de ultima oară când ne-am întâlnit.

L-a privit mirată. Din câte știa, nu-l mai văzuse niciodată pe acel om.

— Când m-ai văzut ?

Tony și-a aruncat privirea în jur, apoi, întorcându-se să fixeze strada, a răspuns :

— Atunci când te-a văzut Tiger, deci în momentul incidentului stradal.

— Incident ! Mama mea mi-a spus că aveam numai cinci ani !

— Da, erai micuță. Și îmi produceai voioșie !

— Tu și Chad erați la fața locului ?

— Da. Ne aflam în drum spre San Diego, cu mașina tatălui meu, pentru a face o impresie bună și a vedea o fată. Știi cum este, chiar și noi eram niște marionete, care ieșiserăm la prima cucerire... Ne-am oprit să luăm masa de prânz la Oceanside. Tiger cunoștea o tipă acolo și încerca să-și amintească pe unde locuia. Din această cauză cutreieram în sus și în jos toate străzile. Pe neașteptate, am văzut un automobil care ieșea de pe o stradă laterală în viteză și, imediat după aceea, a sosit a voastră. Of, a fost teribil ! Îți amintești ?

— Nu, nu-mi amintesc prea multe despre acea zi blestemată, a răspuns Jennifer dând din cap.

— Am fost primii care v-am sărit în ajutor. Șoferul a fost rănit grav. Părinții tăi erau striviți între caroserie și banchetă. A clătinat din cap... Nu am asistat niciodată la ceva atât de cutremurător. Tiger m-a trimis după ajutor. Când m-am întors, l-am

găsit așezat pe bordura trotuarului, ținându-te pe tine în brațe. Mai târziu mi-a spus că te-a scos leșinată din mașină. Erai pe banca din spate. Apoi a încercat să te liniștească, pentru că erai într-o stare isterică din cauza plânsului.

— Nu știam aceste amănunte.

— Chad era tulburat. V-am dus la spital și am așteptat concluzia medicilor.

— Dar eu nu am fost rănită grav.

— Desigur, însă Chad era îngrijorat de viitorul tău, din momentul în care tatăl tău a murit.

Astfel că îngerul ei păzitor era un teenager * atunci când a întâlnit-o prima dată.

Tony a continuat să-i povestească

— Pe toată perioada cât ai urmat cursurile școlii superioare el a continuat să vină să te vadă.

— Adevărat ?

— Nu-ți amintești ?

Cum putea să-i spună, că nu-și amintea câtuși de puțin chipul lui Chad ?

— Știu că se arăta interesat de soarta mea, a spus timidă.

— Vorbea despre tine încontinuu. Uneori ne relata orgolios despre rezultatele tale

* Adolescent.

la învățătură. Eu îl mai luam peste picior, întrebându-l dacă are să te aştepte să mai creşti..

— Mi-a spus odată acest lucru, a zis ea, aruncându-i o privire iscoditoare.

— Şi atunci ce mai aşteaptă ? A privit-o pe sub sprâncene. Mi se pare că ai crescut destul.

Jennifer n-a putut să-şi stăpânească emoţia neaşteptată care a cuprins-o şi i-a înroşit obrajii ca o purpură.

— Replica lui era numai o modalitate de a mă ațâța un pic, mi-a explicat.

— Nu s-a căsătorit. Nu-ţi spune nimic acest lucru ? a subliniat Tony. Ea l-a privit şi el i-a făcut cu ochiul.

Nu ştia că Chad era celibatar. Se simţea măgulită la gândul că nu s-a căsătorit pentru ca s-o aştepte pe ea.

Apoi, fulgerător, a întrebat

— Şi tu, Tony, eşti căsătorit ?

— Am fost. Dar ea a găsit pe altul. Pe unul care, spre deosebire de mine, nu-şi petrece tot timpul la muncă. A dat din umeri şi Jeennifer a simţit un fior de amărăciune în tonul vocii lui.

— Mă uimeşte că Chad mi te-a încredinţat mie, în ciuda faptului că mă consideră

un seducător fără scrupule. Cine ştie de ce şi-a făcut această părere ?

— Eşti prietenul lui cel mai bun. Altfel nu m-ar fi trimis să te caut, l-a asigurat zâmbind.

— Ai dreptate. Când l-am chemat pentru a-i spune că un fost asociat de afaceri îmi căuta nod în papură, s-a oferit să facă investigaţii. Nimeni din noi nu şi-a imaginat că lucrurile vor lua această întorsătură.

— Dar Chad ce muncă are ?

— Nu ştii ? a întrebat-o întorcându-se spre ea, surprins.

Era straniu că era mai mult decât oricine altul alături de Chad şi nu cunoştea prea multe despre el. Nu vroia să-i explice lui Tony natura particulară a relaţiei lor, dacă Chad nu o făcuse încă. A căutat, cu atenţie, să-i dea un răspuns adecvat.

— Ştii cum este Chad, este foarte rezervat.

Tony a consimţit.

— Când stăm la taifas, el decide mereu despre ce să discutăm. Nu-i place să se vorbească despre el.

— Aşa este. Un tip solitar. Când eram împreună la marină, îmi vorbea mereu despre tine.

Pentru Jennifer era prea dificil să coreleze toate informațiile inedite culese de la Tony cu cele pe care le avea deja. A ajuns la concluzia că Chad a dus o existență foarte activă și variată, cu toate că ea nu cunoș- ea nimic dimpotrivă, îl credea tot timpul fixat într-un post.

Își reamintea toate întrebările puerile cu care l-a chinuit. Și el, în schimb, era tot timpul așa de liniștit și atent, mereu alături de ea, așa cum se zice, la bine și la rău.

— Oh, Chad, știi tu cât ești de important pentru mine ?

— Nu suficient pentru ca tu să mă asculți. Ți-am spus să-l lași pe Tony să vină singur.

Jennifer a încercat să-și ascundă emotia față de Tonv pentru noul contact telepatic realizat cu Chad. A vrut să se prefacă că este obosită, pentru a putea să comunice fără probleme cu Chad. Pe un ton plin de afecțiune, a spus

— Tony, te deranjează dacă încerc să mă odihnesc puțin ?

— Bună idee, Jennifer. Profită cât poți pentru că odată plecați la drum va fi prea puțin timp pentru dormit !

Ea a închis ochii si a lansat un mesaj

— Chad, mă auzi ?

— Da. Aș vrea să știu de ce nu vrei să faci cale întoarsă.

— Aș fi vrut să te văd.

— Și dacă eu nu aș fi de acord ?

— Te rog, nu face așa. Într-adevăr veneai să mă vezi când eram mică ?

— La dracu ! Tony are limba lungă ! Da, Sunshine, veneam cu regularitate.

— Și atunci de ce nu-mi amintesc de tine ?

— Simplu. Tu nu mă vedeai. Te așteptam în afara școlii. Erai așa de tristă în primele zile după accident. Dar eu nu puteam să-ți fac nimic...

— Cum nu ? ! Să mă înveți să vorbesc !

— În noaptea accidentului, în timp ce încercam să te calmez, mi-am dat seama că reușisem să captez gândurile și spaimele tale. Am încercat atunci nu numai să-ți vorbesc, dar chiar și să-ți insuflu un sentiment de pace, de liniște. Efortul meu a avut efect.

— Nu înțeleg cum de am putut eu să uit toate astea.

— Erai micuță, nu mergeai încă la școală. Mai târziu, mi-am dat seama că, gândindu-mă la tine, reușeam să percep tot ceea ce-ți trecea prin minte.

— Ţi s-a mai întâmplat acest fenomen şi cu alte persoane ?

— Nu, dar nici măcar nu am încercat. Tu eşti un caz special.

— Chiar şi tu.

— Să lăsăm astea, Sunshine, nu face din mine un erou romantic. Nici măcar nu-ţi plac deloc !

— Cum poţi să spui aşa ceva ?

— Ţi-ai creat despre mine o imagine particulară, aceea a unui om bun. Şi eu nu sunt aşa.

— Cu mine eşti bun, nu se pune problema.

— Ştiu acest lucru.

A zâmbit şi s-a lăsat furată de somn, de această dată, cu inima plină de fericire.

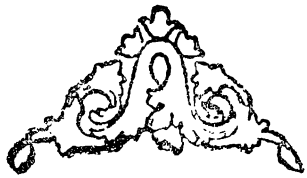

CAPITOLUL IV

Tony nu greşise. Imediat ce au părăsit drumul asfaltat, Jennifer s-a trezit.

— Să mergi pe drumul ăsta este o problemă, a spus, ghemuindu-se în bord.

— Te-am avertizat, a replicat Tony.

— Mai avem încă mult de mers ?

Soarele a apus şi întunericul se lăsa uşor. Tony a aprins farurile şi a privit la ceas.

— Sunt ani mulţi de când n-am mai fost prin aceste părţi. Cred că vom mai face câteva ore.

— Iată de ce, Chad se simţea zdrobit cu totul.

— Ah, just ! Uitasem să te întreb : cum de a reuşit să te pună în temă cu tot ce i s-a întâmplat ? De ce te-a chemat pe tine şi nu pe mine ? Oricum, nu are importanţă...

A fost o lovitură pentru Jennifer. Cum putea să-i răspundă ? Desigur că nu putea să-i povestească despre telepatie. A încercat mintal să ceară ajutorul lui Chad, dar nu a obţinut. A încercat din nou

— Chad ? Chad ? Ce trebuie să-i spun ?

— Tu hotărăşti !

— Mulţumesc mult !

— Ce vrei să zici ? a intervenit Tony, surprins de tonul ei indispus.

— Of,... de ce trebuie să-ţi faci probleme că m-a chemat pe mine şi nu pe tine. Nu este prea drăguţ din partea ta.

— Ah ! În orice caz, întrebarea mea rămâne valabilă.

— Poate că nu mai avea fise de telefon.

— Dar ce fise ! Într-un loc ca ăsta nu găseşti un post telefonic pe o rază de zece kilometri !

— S-ar putea întâmpla să fi folosit un emiţător radio, apelând la altcineva să dea telefon în numele lui.

— Hm ! Îl voi întreba imediat ce am să-l văd.

Dacă vom reuşi să ajungem la el, s-a gândit Jennifer, care începea să-şi facă griji.

— Eu te-am avertizat, a mustrat-o Chad.

— Ştiu.

— Ce ştii ? a intervenit Tony.

— Nimic. Scuză-mă, Tony, doar ştii, trăind mereu singură, m-am obişnuit să vorbesc cu voce tare, cu mine însămi.

Omul a dat nedumerit din cap. Jennifer a intuit că începea să-şi pună întrebări despre ea. A încercat să ascundă surâsul care

îi înflori pe buze întorcându-se să privească pe fereastră.

— Și, deci, trăiești de una singură.

— Da, sau mai bine zis împart apartamentul cu un pisoi, Sam. S-a gândit că această comuniune a lor se desfășura sub raportul unei echități ea îl adăpostea, hrănea, se îngrijea de igiena lui. El, în schimb, exercita un fel de control asupra stăpânei, dându-i semne când stă prea mult plecată, când nu se trezește la timp dimineața și în sfârșit când oaspeții ei nu erau doriți.

— Chiar și eu doream să-mi iau un animal micuț, dar trăiesc mai mult în afara casei și nu are cine să se ocupe de el.

— Sam îmi ține mai tot timpul tovărășie. Eu nu călătoresc mult, așa că nu se pune problema. Acum este pentru prima dată când îl las singur tot timpul weekendului.

— Nu-ți este teamă că suferă de foame ?

— Oh, nu. Are mâncare și apă suficientă. Ceea ce nu-i place, este singurătatea. A înțeles că ziua nu este nimic de făcut, pentru că mă aflu la lucru. Dar dacă ies și seara, devine furios. Ceva îmi spune că voi avea de pătimit când mă voi întoarce.

— Nu exista un motiv real pentru ca să mă însoțești până aici.

— Și Chad a spus tot la fel, a murmurat.

— Ce-ai spus, scuză-mă ?

— Hm... îţi dădeam dreptate. Cu drumurile astea oribile !

Întorcându-se pentru a spiona reacţia lui Tony, Jennifer a surprins cu coada ochiului o lumină în spatele lor. A întors capul.

— Ce se întâmplă ?

— Mi s-a părut că am văzut o lumină, în spatele nostru.

— Poate fi o maşină. Dar cine ar mai putea să vină în părţile astea ? Numai dacă nu sunt aceleaşi persoane care l-au sechestrat pe Chad.

Jennifer a simţit ca un gol în stomac. I-a fost frică.

Tony şi-a limpezit glasul, nervos

— Ştii, eu nu sunt obişnuit cu acest fel de acţiuni. Vreau să spun că într-un fel se circulă prin oraş, şi altfel în această câmpie pustie. Sunt altfel decât Chad, el ştie să se salveze din orice situaţie.

— N-aş zice. Dacă nu ne-ar fi chemat în sprijinul său...

— Sunshine, nu pune sare pe rană.

— Să mă anunţi dacă vezi lumina, i-a cerut Tony.

Au continuat drumul în linişte, concentraţi asupra mersului. Lui Jennifer i se pă-

rea că vede din nou acele faruri, dar curbele numeroase împiedicau o vizibilitate bună.

Era tot mai încordată. Mai era încă puțin până la întâlnirea cu Chad și se temea de propriile reacții, mai ales după ce el o făcuse să înțeleagă că nu dorea prezența ei în acel loc.

Îi părea rău că a insistat atâta. La urma urmei, chiar și el avea dreptul la viață, personală, ca și ea.

Lumina nu se mai vedea deloc.

— Ah ! a exclamat Tony, cu un rânjet de satisfacție.

— Chad ne așteaptă, văd o luminiță.

În depărtare, într-adevăr, apărea și dispărea o lumină.

— Ești sigur că este locul cu pricina ?

— Sigur. Dar va mai fi nevoie încă de puțin timp până ce vom ajunge acolo.

Când Tony a oprit vehiculul în fața cabanei, Jennifer tremura. Tony a sărit jos din mașină, strigând

— Hei, Tiger, eu sunt, Tony !

Ușa de la cabană s-a deschis și în prag s-a profilat o siluetă bărbătească, iluminată de farurile camionetei. Jennifer îl putea vedea în mod distinct. Era înalt cam de 1,80 m, iar părul castaniu închis era ciufulit. Purta pantaloni de culoare kaki și o cămașă sco-

ţiană cu mânecile suflecate. Cu mâinile în şolduri, aştepta ca ei să se apropie.

Jennifer era înlemnită. Nu reuşea să-şi mai desprindă privirea de la omul acela care a fost parte integrantă din viaţa ei timp de douăzeci de ani.

Fragmente din conversaţiile avute îi treceau prin memorie. Cum de a îndrăznit, uneori, să fie aşa de obraznică cu el ? El ştia totul despre ea gânduri, ambiţii, vise.

Jennifer, în schimb, nu a ştiut niciodată nimic, dar mai mult decât orice, a ignorat un lucru că Chad şi omul pentru care lucra Cameron, ar putea să fie aceeaşi persoană.

— Poţi chiar să ieşi de acolo, Jennifer ! a spus Chad.

Cum a putut să-i facă toate astea ? Jennifer continua să-l privească, uluită. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap că ar putea să aibă o asemenea surpriză. Chad păruse exact opusul lui C.W. Cameron, dar acum simţea că ar putea să fie vorba de acelaşi om.

S-a gândit din nou la prima lor întâlnire. Lucra la agenţia lui Cameron de aproape trei luni, ca stenografă. Îl zărise în timp ce

trecea de la un birou la altul, dar nu s-au întâlnit niciodată și nici nu și-au vorbit.

Atunci când secretara lui Cameron s-a căsătorit și a părăsit postul pentru a se transfera la Chicago, toți se întrebau cine o va înlocui.

Și în acel moment Jennifer a fost chemată la șef. Nu știa ce o va aștepta. Terminase de puțin timp studiile și avea experiența cea mai puțină de-acolo din serviciu.

Cameron a invitat-o să ia loc în fața lui și ea a văzut pe birou propria-i fișă personală.

Șeful a ridicat ochii, fără să zâmbească.

— Mă scuzați pentru întârziere, domnișoară Chisholm. În general sunt mai plin de solicitudine atunci când mi se prezintă noii mei salariați.

Jennifer a făcut eforturi pentru a rămâne calmă. A dedus că nu era vorba de prospectări în vederea unei avansări. Era numai o urare tardivă de bun venit.

Cameron a continuat

— Am avut zile agitate, dar am reușit să țin pasul cu programul din agenda mea.

Ea nu știa ce să spună. Stătea în cumpănă pe marginea scaunului, cu mâinile încrucișate ca într-o menghină de gheață, încer-

când din răsputeri să-i creeze impresia că este o persoană vioaie şi stăpână pe sine.

El a privit în fişă şi apoi a spus

— Văd că ai obţinut diploma cu note optime.

— Da, a spus ea cu timiditate.

— Cum de nu ai continuat studiile ?

L-a privit surprinsă.

— Din cauză că nu am avut posibilităţi. Nu vroiam să fiu o povară pentru mama mea, doream o independenţă economică cât mai repede posibil.

— Nu te-ai gândit la cursuri serale ?

— Nimic împotrivă, dar nu aveam un interes real ca să continui studiile, a răspuns, mereu mai uimită de caracterul discuţiei, la care nu se aşteptase s-o aibă cu cel care-i oferea de lucru.

— Înţeleg.

I s-a părut că aude verdictul şefului lipsă de ambiţie. Nu era în întregime greşit. În rest, văzând că-i place munca aceea, nu avea motive care să-l determine s-o schimbe.

— De când eşti aici, ai desfăşurat o muncă optimă, s-a explicat Cameron. De fiecare dată îmi dau seama că dumneata nu transcrii ad litteram ceea ce dictez.

Jennifer a încercat să nu-l facă să-şi dea seama cât de mult o lovea acest comentariu. A contribuit numai acolo unde se im-

puneau unele modificări indispensabile, după judecata ei.

— Se pare că dumneata simți necesitatea de a corecta gramatica și sintaxa mea, a precizat pe un ton sec.

A privit-o în ochi, dar ea n-a descifrat nimic în ai lui. Acei ochi migdalați păreau că o scrutează în profunzime.

— Spune-mi, cum ai aflat de acest post ?

— O colegă de școală m-a informat că aveți nevoie de stenografe, și astfel am făcut o scrisoare... a răspuns Jennifer, confuză din cauza cotiturii pe care a luat-o discuția.

Cameron nu dădea semne că ar vrea să termine acel colocviu. Jennifer nu cunoscuse niciodată un tip atât de indiferent. A privit mâinile sale mari, robuste, sprijinite liniștit de birou.

— Știai ceva despre agenție sau despre mine ?

— Nu, domnule Cameron.

Această întâlnire începea s-o irite.

— Tot timpul vorbești așa de puțin ? a continuat el.

— Da, atunci când nu am nimic de spus, a conchis ea.

Cameron a zâmbit și ea a fost descumpănită văzând cum acel zâmbet i-a îndulcit expresia chipului, care de regulă era severă.

— Dacă dumneata ești de acord, îți propun să începi să lucrezi alături de Marlene, ca să te obișnuiești și să o poți înlocui atunci când va trebui să plece.

Jennifer a înghițit în sec, nedumerită

— Eu ?

El i-a lansat o privire rapidă, care a înghețat-o din nou.

— De ce nu ? Nu văd pe nimeni altcineva în această încăpere. De ce ? Ai vreo problemă ?

— Eu... hm... nu, deci... nu cred că am suficientă experiență... nu a reușit să mai spună nimic.

— Înțeleg. Însă în ciuda tinereții tale, ai demonstrat calități însemnate, ca spirit de inițiativă, inteligență, bunăvoință, atașament în muncă... cam tot ceea ce aș cere eu secretarelor mele. Accepți propunerea ?

Amețită, l-a privit. Se întreba dacă va putea să lucreze în contact permanent cu acest om, zi de zi. Cunoștea așa de puțin sexul opus.

— Chad, ce trebuie să fac ?

Nu a primit răspuns. Așa era Chad. Măcar că ar fi criticat-o după aceea ore întregi, dar nu lua niciodată decizii în locul ei.

— Domnule Cameron, cum bine vă puteți imagina, aceasta este o surpriză pentru mine. A ales cuvintele potrivite... Dacă nu vă deranjez, aș dori să-mi acordați puțin timp de gândire.

A observat-o câteva secunde, apoi i-a spus

— Ah, desigur, era să uit un detaliu important, salariul... și i-a prezentat o cifră care echivala cu dublul actualului ei salariu.

— Asta pentru început. Pe măsură ce vei avea răspunderi majore, vor fi creșteri de salariu.

Cameron s-a ridicat și ea a procedat la fel.

— Da, poate ai dreptate că vrei să reflectezi puțin. Voi aștepta răspunsul dumitale.

Jennifer nu-și amintea deloc cum a ieșit din camera aceea și a ajuns în biroul ei. A lucrat tot restul zilei fără să-și dea seama ce face. Din fericire, transcrierea benzilor era o operațiune mecanică și nu solicita o concentrare totală.

Ajunsă acasă, după ce l-a salutat pe Sam, care în acea perioadă era puțin mai mult decât un pisoi prostuț, a intrat imediat în contact cu Chad.

— Chad ? Am ceva urgent să-ți spun.

— Bine, Sunshine, te ascult.

Jennifer a respirat ușurată. Din fericire, a reușit să-l contacteze. Nu ar fi putut să reziste fără să-i povestească totul în acea seară.

— Azi am primit o ofertă de lucru extraordinară. Trebuie să mă consult cu tine.

— Dar parcă ai început deja să lucrezi ?

— Da, dar acum mi s-a propus o avansare, ca secretară a lui Cameron.

— El este șeful ?

— Da.

— Ce fel de om este ?

— Ce vrei să știi, de fapt ?

— Vreau să-mi spui ce informații ai despre el ?

— Nu multe, exceptând bârfele colegelor. Este celibatar, un bărbat bine...

— Ah, și din această cauză vrei să lucrezi pentru el ? Exista o tentă de dezgust în timbrul vocii lui.

— Dar nu ! Nici măcar nu sunt sigură ce am să-i răspund.

— De ce ?

— Nu cunosc bărbații. Nu-mi amintesc nici de tatăl meu, nu am avut frați. Colegii de școală nu-mi erau mai mult decât amici. Mă tem că sunt puțin înspăimântată de el.

— Cred că n-o să-mi spui că ţi-este teamă că te urmăreşte prin birou !

— Nu, nu este aşa. Dacă ar fi fost, mi-ar fi precizat celelalte funcţionare. Nu se fac glume pe seama vieţii lui particulare, a răspuns după o clipă de reflecţie.

— Şi atunci de ce te temi ?

— Mă intimidează : este aşa de serios. Numai muncă. Pare incapabil să se relaxeze.

— S-ar putea să fie foarte prins cu problemele de muncă.

— Ai dreptate. Ştiu că tatăl său a deschis agenţia acum câţiva ani, apoi, după ce a murit, fiul i-a luat locul. Cred că nu i-a fost prea uşor nici lui.

— Ce meserie avea înainte ?

— Nimeni nu ştie.

— Sunshine, nu reuşesc să înţeleg ce vrei de la mine.

— Nu ştiu. Probabil că mi-este teamă să nu fac un pas greşit. Postul comportă multe răspunderi şi nu sunt sigură că aş putea să fiu la înălţime.

— Dacă nu ai fi fost, şeful tău nu ţi-ar fi oferit postul.

— Şi asta este adevărat. Dar de unde ştie ? Nu mă cunoaşte.

— Poate este un bun psiholog.

— Și dacă am să-l decepționez ?

— Dacă nu încerci, pierzi o ocazie și ai putea să te căiești mai târziu. Sunshine, tu ești cea care trebuie să decizi în problemele tale de viață, pentru că nimeni altcineva nu o poate face. Dacă nu ești convinsă, poți continua să lucrezi ca stenografă. Acceptă numai dacă crezi că vei avea satisfacții în această muncă.

— Totul s-a petrecut așa de repede ! Până acum m-am gândit numai să-mi găsesc un post, nu să fac carieră !

— Bine, Sunshine. Am încredere în tine. Sunt sigur că vei face alegerea cea mai bună.

— Mulțumesc, Chad. Ce m-aș face fără tine ?

— Ai supraviețui la fel, știi bine.

Ziua următoare Jennifer s-a dus la biroul domnului Cameron pentru a-i comunica că era bucuroasă să accepte oferta făcută.

Jennifer, așezată pe bancheta din camionetă, îi observa pe cei doi oameni care vorbeau. A coborât cu calm din vehicul și a mers spre ei. S-au întors spre ea și Tony i-a zâmbit. Era mulțumit că l-a găsit pe Chad, sau C.W. Cameron. Jennifer nu mai știa deloc în ce termeni trebuie să se gândească la el, acum. El o privea fără s-o cerceteze.

— Oh, Chad, unde ești ? s-a întrebat cu inima strânsă.

Prietenul ei Chad dispăruse și în locul lui era omul rece și distant pentru care lucra de ani de zile. Jennifer era ca mută.

C.W. Cameron a zâmbit. Era ca o încurajare, cordială și prietenoasă, care a părut să-i redea avântul necesar. S-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o. Ținând-o strâns, i-a șoptit la ureche :

— În sfârșit, Sunshine, m-ai găsit ?

În colecţia
„EL şi EA“
veţi regăsi forţa emoţiilor,
farmecul peisajelor,
diversitatea situaţiilor
pe care viaţa,
universul de neuitat
al întâlnirii dragostei...

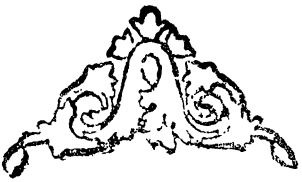

CAPITOLUL V

Stând strânsă la pieptul lui Chad, Jennifer putea să audă bătăile accelerate ale inimii lui.

A ridicat capul ca să-l privească. În ochii lui strălucea o scânteie de emoţie. A reuşit să-i rostească un timid

— Ce mai faci ?

— Mă voi simţi mai bine când vom fi departe de aici. Dacă nu aţi fi sosit, afacerea începea să devină serioasă. Lipseşte mâncarea şi nopţile sunt reci aici sos, chiar şi în august.

— Nu aveai apă ?

— Există un puţ, din fericire.

— Avem mâncare. Nu există motive ca să mai rămânem aici, nu vi se pare ? a intervenit Tony.

— Desigur. Mai bine să plecăm, mai ales că aţi văzut că sunteţi supectaţi şi urmăriţi, a aprobat Chad.

S-au îndreptat spre furgonetă. Chad o ţinea pe Jennifer de mijloc.

Se afla așezată între cei doi bărbați și Chad o cuprinse cu un braț peste umeri. A încercat să se facă cât mai mică posibil, pentru a evita contactul cu corpul lui Chad, care îi provoca o senzație electrizantă. Dar un mesaj, în codul lor secret, a pironit-o locului pe scaun.

— Este bine așa, rămâi unde ești.

Uitase că el era mereu același Chad, capabil să-i citească gândurile. Deci, chiar și la birou, în hainele și postura severului Cameron, el a captat mereu orice impuls al minții ei.

Jennifer s-a întrebat cum de a reușit să-și mențină această identitate dublă fără să se trădeze. Și el i-a răspuns

— Nu a fost ușor, crede-mă !

I-a aruncat o privire, dar el s-a prefăcut că este ocupat cu sacul cu merinde.

— Ah, iată ceva de băut ! a exclamat, scoțând o sticlă. Cu un zâmbet i-a dat-o lui Jennifer. Desfă-o, te rog ! Am mâinile ocupate.

Jennifer era bucuroasă că el nu și-a luat mâna de pe umerii ei. A scos învelișul și a desfăcut o sticlă de apă minerală.

— Mulțumesc, a murmurat, savurând o sorbitură lungă.

— Ce ai de spus de această poveste a întrebat Tony.

— Presupun că amicul tău nu a acceptat cu plăcere interogatoriul la care l-am supus.

— În ce loc ați părăsit strada principală

— Nu știu. Nu am mai fost niciodată în această zonă. Mult înainte ca să părăsim autostrada, însă.

Chad a început să-i maseze ceafa și spatele lui Jennifer, încercând să-i înlăture tensiunea mușchilor încordați. O zdruncinătură neprevăzută a furgonetei a împins-o mai mult în Chad și el a strâns-o, după care și-a reluat mângâierile anterioare.

— Nu am văzut urme ale pneurilor tale. a continuat Tony.

— Nu mă surprinde. Au luat mașina și au abandonat-o pe undeva.

— Crezi că se vor fi gândit să te facă să moară de foame în acest deșert ? a intervenit Jennifer.

— Cine știe ? A existat o luptă corp la corp între mine și unul dintre ei ; apoi, m-am simțit lovit din spate. Se poate să fi leșinat și, când mi-am revenit în fire, mă aflam pe scaunul din spatele mașinii, cu un pistol în tâmplă. Am stat liniștit, sperând ca nu

cumva, din cauza trecerii peste vreo groapă din teren, să se declanşeze trăgaciul.

— Bine, acum totul s-a sfârşit. Eşti mai bine decât mă gândeam că te-aş putea găsi. Dacă recurg la loviturile pe care le încasau când...

— Mi le reamintesc şi eu. Dar prefer să nu vorbim despre asta acum.

Jennifer a simţit privirea lui Chad oprindu-se asupra ei, dar nu a îndrăznit să se întoarcă. Era plictisită din cauza reticenţei lui obositoare. De acum ce mai avea de ascuns ? Acum ea ştia totul despre el.

— Nu totul, Sunshine.

Făcu un efort pentru a nu-i răspunde cu voce tare. Nu era necesar ca Tony să ia cunoştinţe despre raportul lor telepatic.

— De ce nu mi-ai spus niciodată cine eşti ?

— Cum puteam ? Nu uita că nu a fost ideea mea ca tu să vii să lucrezi la agenţie. Am nevoie de puţin timp pentru a-mi reveni din şocul că te aflî dependentă de mine şi de altfel să decid că, lăsând totul la o parte, erai cea mai bună.

Şi-a amintit că el a întrebat-o de ce a ales chiar acel post.

— Dacă nu ai vrut să lucrez pentru tine de ce m-ai numit secretara ta ?

— Nu am spus că a fost o lovitură. Directorul de personal mi-a sugerat numele tău, cu toate că eu îl remarcasem deja din felul în care făceai controlul benzilor înregistrate.

— Credeam că te-aș fi putut irita cu corecturile făcute de mine asupra unor greșeli.

— Este cu totul altceva ! Mă distram, iată ! Aveai mereu idei strălucitoare ; poate că ești timidă în alte domenii, dar în muncă știi întotdeauna cum să acționezi.

— Nu sunt timidă.

— Desigur. Nu dai deloc întâlniri.

— A cui este vina ? a întrebat și l-a privit cu coada ochiului.

El i-a luat din mână sticla cu apă minerală, întârziind cu degetele peste ale ei cu o clipă mai mult decât era necesar.

— Nu ți-am stricat niciodată întâlnirile tu Jerry păreați că urmăriți perfecțiunea.

— Suntem buni amici numai, ce este rău în asta ?

— Absolut nimic. Mai ești încă supărată pe mine pentru că ți-am spus că Larry Donahue este însurat ?

— Nu. Apropo, nu ai fost tu cel care mi l-ai prezèntat ?

— Da, dar acest fapt nu mi se părea un motiv suficient pentru a accepta să ieși cu el.

— De ce nu m-ai avertizat încă din birou ?

— Pentru că acolo raporturile dintre noi se desfășoară pe un alt plan.

Jennifer s-a calmat. Avalanșa de evenimente din acele ultime ore era pe trecute. Din acea zi, totul părea că se va schimba în viața ei.

— Așa este viața, Sunshine. Mai devreme sau mai târziu, orice lucru se schimbă. Face parte din drumul nostru a învăța, a face experiențe, a crește.

— Pentru mine lucrurile puteau rămână chiar așa cum au fost.

— Ah, da ? Și atunci de ce ai insistat ca să vii până aici pentru a mă vedea ? Tu ai dorit asta ! Tu vroiai să știi. Acum știi.

— Da, acum știu, a repetat cu o undă de întristare.

— Și-ți pare rău ! Chad s-a mișcat a simțit piciorul lui lipindu-se de al ei. Intuia că el era îndurerat pentru deziluzia ei. A lăsat mâna să-i alunece în jos, până a sprijinit-o de picior.

— N-aș spune deziluzie, mai degrabă șoc. Dacă mă gândesc că uneori...

— Nu te mai gândi la nimic.

— Cum aș putea să uit ? Tu ascultai liniștit lamentările mele despre frigiditatea și impasibilitatea șefului meu. Cine știe cât de zgomotos ai râs în sinea ta.

— Nu. Înțelegeam frustarea ta. Mai degrabă așa sunt eu, când lucrez.

— Baliverne ! Tu nu ești așa glacial. Dimpotrivă, ești dulce și plin de afecțiune și... S-a întrerupt, gândindu-se din nou la timpul când Chad i-a spus că o iubește. Dar Chad era C.W Cameron ! Ideea o punea în încurcătură. El nu a făcut comentarii și Jennifer îi era recunoscătoare.

Spre norocul ei, cei doi bărbați au început să vorbească între ei și ea s-a retras din conversație, fericită că avea răgazul să-și clarifice puțin ideile confuze. Și-a reamintit toate momentele în care a încercat să și-l imagineze pe Chad. Niciodată nu l-a putut identifica cu un om de afaceri de talie profesională înaltă și eficientă. Obosită, și-a lăsat capul pe umărul lui. S-a gândit că mai are timp de reflecții și altă dată. Sigură de prezența lui și legănată de zgomotul motorului, a adormit.

Când au intrat pe autostradă, dormea profund în brațele lui Chad.

Mai târziu, Jennifer şi-a amintit foarte vag că a fost ridicată şi dusă în braţe. Era aşa de obosită ! Evenimentele din această zi o sleiseră : mai întâi călătoria până la Los Angeles, apoi aventura în munţii din Utah, zdruncinăturile şi surprizele excursiei, pentru a termina cu întâlnirea — revelaţie cu Chad.

— Sunshine, eşti trează ? În mintea ei, încă îmbibată de somn, s-a stabilit contactul telepatic cu Chad.

A deschis ochii cu greu. În penumbră, şi-a dat seama că se află într-o cameră de hotel. A descoperit însă, cu o oarecare încurcătură, că era îmbrăcată numai în lenjeria intimă de corp.

— Chad !

— Ah, bine, eşti trează !

— Ce-ai făcut cu îmbrăcămintea mea ?

— ???

— Şi să nu faci pe şmecherul cu mine !

— O s-o găseşti pe spătarul scaunului, aşezată bine. La nevoie mai ai alta în maşină ?

— Da, maşina este parcată în faţă la Lucky Lady. Nu aveai nici un drept să mă dezbraci, Chad. Cum ai îndrăznit ?!

— Să lăsăm asta ! Nu fi pudică ! Cum să te odihneşti cu acei jeans eleganţi ? Te temi

că aș fi putut profita de tine în timp ce dormeai ?

— Of, nu se știe niciodată...

Chad se distra. La fel și Jennifer. I-a propus

— Vrei să luăm prânzul împreună ? Ea încercă, în zadar, să vadă cât este ceasul.

— Este aproape ora zece, a anticipat Chad.

Așa de târziu ! Și ea trebuia să fie deja la Los Angeles. Și în plus, avea o problemă care o aștepta... munca ! Pe neașteptate, i-au venit în minte toate noutățile zilei anterioare.

— Ți-e frică că te dau afară dacă ajungi cu întârziere ?

Jennifer nu știa ce să facă. Nu a fost niciodată în viața ei atât de confuză.

— Vreau să fac un duș, s-a hotărât... Peste o jumătate de oră voi fi gata, Chad.

A sărit jos din pat și a intrat în baie. Dorea nespus de mult un duș cu apă caldă pentru a da jos de pe ea tot praful depus pe drum. Camera de baie i se părea un refugiu primitor unde se putea izola și reanaliza, cu mintea odihnită, tulburările pe care le-a suferit în existența ei după ce a descoperit că Chad și Cameron erau aceeași persoană.

În timp ce se ștergea, a chemat-o Chad.

— Ţi-am adus valiza. Ai nevoie de ceva

— Unde eşti ?

— În camera ta, unde ar trebui să fiu ?

Înfăşurată în prosop, s-a arătat în uşă şi l-a văzut. Stătea pe fotoliu. Pe patul răvăşit, a desfăcut valiza.

Chad avea un aspect magnific : faţa odihnită şi părul încă puţin umed după duş. Nu mai avea nimic din hainele de ieri pe el. Era îmbrăcat în jeans şi cu o cămaşă albă, desfăcută la piept, cu mânecile suflecate. Ce păcat că tot timpul îl vedea în postura severă, profesională, care îi ascundea fizicul acela splendid.

Când privirile lor s-au întâlnit, Jennifer a înţeles că se schimbase întrucâtva. Nu pentru că el s-ar fi comportat altfel nu reuşea să-şi desprindă ochii de la fată, care stătea în picioare în faţa lui, acoperită sumar cu un prosop, mai mult peste coapse.

— Cum ai putut să intri ?

— Am cheia. De ce ?

— Mulţumesc că mi-ai adus îmbrăcămintea.

— Nu ai pentru ce. Felul în care pronunţa cuvintele, dezbrăcând-o cu privirea, au constrâns-o pe Jennifer să înhaţe valiza în grabă şi să se închidă din nou în baie, simţindu-se în încurcătură.

Îl auzea râzând ironic, în timp ce ea nu se simțea deloc în largul ei.

Și-a amintit cum, cu doi ani în urmă, fusese la un pas să-l alunge. Cu acea ocazie, dacă nu ar fi fost Chad, care a invitat-o să mai reflecteze și să nu se lase pradă impulsivității, ar fi spus adio lui Cameron felului său de a proceda. Ceea ce a înfuriat-o a fost aroganța lui, care pretindea imposibilul. Dar ea nu a reacționat.

— Nu ai reușit încă să evadezi ? a întrebat-o Chad la două zile după aceea.

— Nu.

— De ce nu ? Ai declarat, numai ieri, că nu mai ești dispusă să fii supusa unui tiran despotic și asupritor.

— Exageram.

— Asta înseamnă că retractezi totul ?

— Am clarificat lucrurile. Am înțeles că el este puțin epuizat din prea multă muncă. Trebuie să am răbdare și să încerc să-l ajut. Azi am discutat cu calm ; l-am sfătuit să mai ia alte persoane, cel puțin două, pentru a-l ajuta. Se pare că va face acest lucru.

— Ce volubilă ești ! Ieri era un tiran, azi un sărman om pe care îl poți înțelege...

— Poți să mă iei chiar și peste picior, nu mă interesează. Când mi-a dispărut ura,

mi-am dat seama că, eu tot surplusul de muncă ce mă așteaptă, nu pot să-l părăsesc.

Jennifer aproape că era gata să iasă din baie, când un gând nebun i-a trăsnit prin minte.

Și-a dat seama că, cu toată înțelegerea lor spirituală profundă și felul special în care comunicau, nu au avut niciodată o intimitate de tip fizic. S-a rușinat de acest gând imediat după aceea, calificându-se ca fiind nebună și superficială.

Știa că el o iubește și că era acolo pentru ea la fel cum Chad avea certitudinea că Jennifer ar fi făcut totul pentru el. În rest, demonstrase deja. Legătura lor era o uniune perfectă.

A simțit că îl iubește cu o asemenea intensitate, de parcă înnebunise de-a binelea.

A intrat în cameră. Îmbrăcase o rochiță bleu, care avea aceeași culoare cu a ochilor ei, lăsându-și părul desfăcut pe spate.

Chad nu și-a luat ochii de la ea tot timpul în care ea, cu pași lenți, avansa spre el. Simțea parfumul bărbătesc al lui Chad și în același timp îl recunoștea ca fiind cel al lui Cameron.

A fixat o privire intensă asupra lui sub sprâncenele stufoase, ochii păreau că au o strălucire nouă. Chipul său, pomeții înalți,

fălcile voluntare, reflectau integritatea caracterului său, dar păstrau și urmele unei existențe nu prea ușoare, dedicată muncii și recompensată de puține momente de bucurie.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Jennifer i-a aruncat brațele de gât

— Oh, Chad, dacă ai putea să știi cât de mult te iubesc ! i-a șoptit, trecându-și brațele tremurătoare peste ale lui.

ROMANTICI ?

Da, avem cu toţii
o latură romantică
de ce să ne ascundem.
În romanele colecţiei
„ROMANTIC“ veţi găsi
în afară
de aventuri pasionale,
acest parfum de romantism
care dă atâta frumuseţe
vieţii...

CAPITOLUL VI

Chad a strâns-o cu aviditatea cu care naufragiatul se agață de cel care-l salvează. A sărutat-o cu pasiune, dându-și frâu liber unui impuls prea mult timp reprimat. Nimeni nu a sărutat-o vreodată cu atâta ardoare. Cele pe care le experimentaseră erau sărutări fugare, mai mult prietenești.

În schimb, în tot ceea ce făcea Chad, nu era nimic timid și delicat. A ridicat-o în brațe și a așezat-o într-un fotoliu, fără să-și mai desprindă deloc buzele de pe ale ei. În timp ce-i acoperea fața cu sărutări, mâna lui a început să alunece, mângâindu-i mai întâi gâtul, apoi strângându-se în jurul sânului.

Jennifer nu a fost niciodată așa de excitată și răvășită. Nici în cele mai desfrânate fantezii nu a putut să conceapă o tulburare asemănătoare. Cea mai ușoară atingere a mâinii lui Chad aprindea în ea flăcări de pasiune.

Incapabilă să mai reziste, s-a lăsat mistuită de aceste flăcări.

El i-a cuprins mijlocul cu un braţ, spunându-i

— Rămâi aşa.

Ea a holbat ochii. Fraza aceea, tonul vocii cu care a fost pronunţată, îi sunau mai mult ca un ordin decât ca nişte cuvinte dulci de dragoste.

— Sunshine, fac şi eu cum e mai bine pentru mine, pentru a nu-mi pierde controlul.

Jennifer ar fi vrut să se dea la fund din cauza încurcăturii în care a intrat. Avea cunoştinţe vagi despre sex şi întorsătura pe care a luat-o situaţia o găsea cu totul neprecătită.

În consecinţă, a sărit repede în picioare, agitată, încercând să-şi aşeze îmbrăcămintea pe corp şi să-şi aranjeze părul răvăşit.

— Poate ar fi mai bine... să ieşim să mîncăm ceva, ce zici ? a reuşit să murmure, încercând să domine greutatea respiraţiei sale.

Chad a zâmbit

— E bine, răspuns cu o voce dulce. Sau, ca alternativă, am putea rămâne închişi în casă pentru tot restul zilei.

Jennifer i-a întors spatele dintr-odată pentru ca să nu-i vadă expresia feţei. De fapt nu a îndrăznit să i se confeseze că nu ar avea absolut nimic împotrivă să petreacă toată ziua în pat cu el.

— Of, Sunshine, mă uimește când aflu despre aceste gânduri destrăbălate care trec prin căpșorul tău neprihănit și pur !

Jennifer a avut un șoc uitase de capacitățile lor telepatice. Roșie la față, s-a decis să-i spună, privindu-l drept în ochi

— Ajunge, Chad. Dacă nu-mi este posibil să-mi ascund gândurile cele mai intime, din diverse motive de forță majoră, măcar fii amabil și nu mă mai lua în râs !

— Îmi pare rău, Jennifer. Nu vreau să te ofensez. Vezi, eu prevedeam deja că o relație sentimentală între noi doi nu putea să funcționeze. Nu vom mai avea nici un coltișor ascuns, ca să spun așa, pentru că fiecare dintre noi se interferează în gândurile celuilalt, a replicat el serios, apoi luându-i geanta, a adăugat Te doresc la nebunie, Jennifer. Dar nu vreau să distrug relația care există între noi !

Ieșind, Chad o ținea cu mâna de mijloc.

Jennifer a remarcat că pentru prima oară l-a auzit pronunțându-i numele. Pentru el a fost tot timpul Sunshine, iar pentru Cameron domnișoara Chisholm. A rămas așa de dezorientată, că nu mai știa cum să acționeze.

Înțelegea prea bine ceea ce încerca să-i spună el. Acea atracție fizică arzătoare a fost o revelație pentru amândoi. Nici ea nu vroia

să renunțe la raportul lor privilegiat în schimbul uniunii complete, chiar și din punct de vedere fizic.

Ieșind din hotel, au fost izbiți de zăpușeală.

— Te deranjează dacă luăm mașina ta ? A mea n-a fost încă găsită, a spus Chad pe un ton obișnuit, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Jennifer a acceptat, cufundată în gândurile sale.

În timpul mesei, au conversat vrute și nevrute.

— Ai mai fost la Las Vegas ?

— Nu. Nu-mi pare un loc bun pentru fete neânsoțite.

— Poți să vii cu mine. Am să-ți fiu ghid.

— Din păcate, nu am la mine nimic potrivit cu care să mă îmbrac.

— Dacă asta este problema, se rezolvă imediat vom cumpăra de acolo.

Jennifer a zâmbit, cucerită fiind de propunerea făcută. Ce putea să fie mai minunat decât a vizita Las Vegas împreună cu minunatul ei amic ? Putea fi luat în calcul și faptul, deloc de neglijat, că acel om era chiar șeful său, care îi dădea, deci, voie să nu se prezinte la serviciu în ziua următoare.

— Bine, mergem. Dar la ce oră ?

Chad a zâmbit când şi-a dat seama de entuziasmul ei, dar Jennifer l-a privit uimită. Numai în ocazii rare a putut să vadă câte un zâmbet pe buzele lui C.W. Cameron. Acum el părea fericit şi destins, iar ea era bucuroasă şi uimită de transformarea aceea.

Strângându-i braţul, în timp ce se apropia de maşină, Jennifer a decis că aceasta trebuie să fie ziua cea mai frumoasă a vieţii sale... Nu se ştie de ce, dar avea presimţirea că nu vor mai petrece împreună momente asemănătoare, în care timpul să le aparţină în întregime.

Chad zâmbea în timp ce mergea din magazin în magazin şi se distra văzând-o cum probează diferite articole de îmbrăcăminte, de parcă toată lumea era a lor.

Din amuzament, a probat o rochie îndrăzneaţă de culoare roşu-aprins, scurtă şi elegantă. Răscolind prin geantă a găsit nişte agrafe cu care şi-a prins părul, lăsându-şi să-i cadă pe frunte şi pe ceafă câteva buclişoare graţioase.

În sfârşit, tocurile înalte pe care le avea la pantofi, îi dădeau aspectul că era îmbrăcată la ultima modă. Dichisită astfel, a ieşit din cabina de probă abţinându-se cu greu din râs cu gândul la efectul şoc pe care-l va produce asupra lui Chad.

El stătea afară și o aștepta. Jennifer s-a apropiat mișcând din șolduri vizibil și s-a aplecat asupra lui. Cu mișcări calculate, a lăsat să i se desfacă și să se lărgească puțin decolteul, descoperindu-i în plus câțiva centimetri ai pieptului ei.

— Îmi pari mai mic, cocoș. Ce-ai zice să ne distrăm puțin noi doi ? i-a șoptit prietenește.

Privirea lui a mers de la decolteul adânc la chipul ei și Jennifer ar fi vrut un aparat de fotografiat pentru a imortaliza stupoarea și neașteptata lui încurcătură. S-a înroșit ușor și s-a retras.

— Dar ești chiar tu, Sunshine ? Nu-mi vine să cred ! a bombănit Chad descumpănit.

Jennifer s-a îndreptat, decisă să-și continue scenariul. Se distra foarte mult. Cu un gest lent, a lăsat să-i alunece o mână de-a lungul șoldului, oprind-o pe coapsă.

— Oh, nu știu. Mai bine atinge aceste țesături, nu este fantastic ? Și spunând aceste cuvinte, i-a luat o mână și i-a pus-o pe șold.

Chad a retras-o imediat, ca și când ar fi fost curentat.

— Ce vrei să faci ? a întrebat cu aerul celui care nu se simte deloc în apele sale.

— Vreau doar să caut ceva frumos ca să îmbrac în seara asta, iubirea mea, i-a răs-

puns pe un ton catifelat, forțându-se să nu izbucnească în râs.

— Bine, dar ceea ce ai pe tine aș zice că nu prea merge, și-a spus părerea.

— Oh, nu ! Eram convinsă că roșul ar fi culoarea care mă prinde cel mai bine, i-a replicat Jennifer prefăcându-se că este surprinsă și indispusă.

Fără să-l privească, s-a întors în cabină, râzând cu șiretenie. În timp ce-și dezbrăca rochia, a început să-i capteze gândurile lui Chad : a constatat confuzie, uimire și chiar indispoziție.

— Ce este, cowboyule ? Nu-ți arde de glumă ?

— Ah, te ții de glume ? i-a dat fulgerător răspunsul.

— M-am întrebat mereu cum aș putea să arăt în hainele unei cocote.

— Da ? Bine, îți spun eu ar fi un chin. Dar mă tem că nu rezist la atâta emoție.

— Acum stai să vezi alta, o să-ți placă mai mult, l-a asigurat ea.

De fapt se părea că el o apreciază : o rochie verde-albastru mulată pe corp și cu o fustă cu volănașe care să scoată în evidență gambele perfecte.

Cu un micuț surâs răutăcios, Jennifer l-a întrebat :

— Merge mai bine ?

— Mult mai bine, a răspuns convins, după care a oftat uşurat.

Au cumpărat rochia şi au ieşit. Chad a anunţat-o că ar fi trecut mai înainte pe la Tony.

Jennifer a acceptat, bineînţeles. Era fericită şi şi-a dat seama că orice lucru i-ar fi propus, i s-ar fi părut minunat. Îi plăcea să petreacă timpul cu el, ca să-l cunoască până în cele mai mici amănunte ale vieţii cotidiene, să-i simtă mereu prezenţa fizică alături. Desigur, impresia că se plimbă pe stradă cu C.W. Cameron nu-i dispăruse încă, deşi, uneori, reuşea să descopere la el semne evidente deale lui Chad, pe care-l cunoştea foarte bine.

În timp ce Chad se ducea direct la amicul său, ea a preferat să se oprească o clipă la o toaletă pentru a-şi împrospăta puţin machiajul. Lăsând-o, Chad i-a dat un sărut uşor pe buze, de neobservat pentru cine nu vroia să remarce acest lucru.

Ajunsă în faţa oglinzii, Jennifer a observat cu stupoare metamorfoza care se petrecuse cu persoana sa. Pe chipul ei, radios de bucurie, ochii scânteiau cu o strălucire nouă. A înţeles că acestea erau efectele magice ale dragostei mult mai eficace decât orice altă cură de frumuseţe !

Ieşind cu zâmbetul pe buze, s-a îndreptat spre lift pentru a ajunge la Chad şi Tony. Dar, înainte încă de a-şi da seama de ceea ce urma să se întâmple, a fost înşfăcată de ambele braţe de doi oameni robuşti şi furioşi şi urcată cu forţa într-o limuzină care aştepta acolo afară.

— Ah, un moment ! Ce vreţi să faceţi ? a protestat.

Automobilul a plecat în mare viteză şi s-a pierdut în traficul haotic al oraşului.

— Nu vă faceţi probleme, domnişoară. Nu vă face nimeni nici un rău, a spus unul dintre oameni. Jennifer a privit interiorul maşinii nu a mai văzut niciodată aşa lux. A remarcat apoi că era condusă de un şofer în uniformă. Cei doi indivizi între care era aşezată erau, în schimb, îmbrăcaţi în costume închise şi purtau ochelari de soare.

— Chad !

— Ce este ? Unde eşti ?

— Nu ştiu unde mă aflu, nici unde vor să mă ducă ! Doi necunoscuţi m-au sechestrat în timp ce eram în hol şi acum mă aflu într-o maşină cu ei !

— I-ai mai văzut vreodată ?

— Niciodată !

Simţea cât de îngrijorat era Chad.

— Şeful nostru vrea să vă vadă, a spus unul dintre ei. Nu vă temeţi. Nu vi se va întâmpla nimic neplăcut.

— Unde sunteţi acuma ? Reuşeşti să te orientezi ?

— Abia am trecut de Tropicana. Mi-este teamă că vor să ieşim afară din oraş.

— Nu-ţi fie frică. Vin şi eu după tine. Descrie-mi automobilul.

— Este gri metalizat, cu un fel de... antenă pe capota portbagajului.

Părăsind zona locuită, limuzina a mărit viteza de deplasare. Jennifer menţinea privirea fixată în faţă, pe stradă, chiar dacă murea de curiozitate să controleze ca să vadă dacă Chad venea după ei. Autoturismul a făcut o cotitură bruscă pe o stradă laterală. Casele erau din ce în ce mai rare. În fine, s-au oprit în faţa unei porţi masive din grilaj. Şoferul a şoptit într-un microfon nişte cuvinte neinteligibile şi poarta s-a deschis, permiţând maşinii să pătrundă într-o grădină magnifică, protejată de ziduri înalte de jur-împrejur. Poarta s-a închis în spatele lor şi Jennifer a avut o senzaţie de neliniştе : căzuse într-o cursă.

După ce au parcurs un traseu sinuos de-a lungul unor alei interioare, au ajuns la o vilă grandioasă din cărămizi roşii.

A fost escortată, cu o politeţe extremă, până într-o sală mare care se afla deasupra unei piscine de vis.

I s-a oferit de băut. A luat ceai cu gheaţă, cu care s-a servit singură, punându-l dintr-o carafă. A sorbit băutura, dar era abătută şi cu privirea absentă.

— Unde te afli ?

— Prizonieră într-o vilă înconjurată de ziduri. Ai reuşit să localizezi automobilul ?

— Din fugă. Aţi părăsit strada principală ?

— Da. Am luat-o la dreapta imediat după ce am trecut de o casă albă cu două nivele.

— Cine este cu tine ?

— Momentan nimeni.

— Caută să câştigi timp până sosesc eu.

— Chad, cum o să faci ca să intri ?

— Am să găsesc eu o modalitate, ai încredere. Tu mai degrabă să fii foarte atentă. Când mai ai ceva veşti în plus, dă-mi un semnal.

S-a învârtit prin încăpere, observând şi admirând obiectele de anticariat şi mobilierul preţios al sălii, minunându-se de propriul ei calm. Dacă în momentul sechestrării s-a simţit cuprinsă de teroare, acum, după contactul telepatic cu Chad, s-a liniştit. Se încredea orbeşte în el şi era sigură că va rezolva situaţia.

În fond, chiar și gazdele ei, pentru a-i numi astfel, nu au tratat-o rău până în moment.

În același timp, era devorată de curiozitate gândindu-se la ceea ce ar putea să urmeze acolo în curând.

Un individ a apărut în ușă, sustrăgând-o de la gândurile sale.

— Scuze, pentru că v-am făcut să așteptați, domnișoară... și a așteptat ca ea să-și spună numele.

Jennifer l-a privit, fără să se intimideze. Era scund, îndesat, chiar obez, cu capul chel și fața rotundă în care se deschideau doi ochișori mici și lipsiți de expresivitate.

— Jennifer Chisholm, și a adăugat cu calm : Dumneavoastră cine sunteți ?

— Max Taylor. Presupun că ai auzit vorbindu-se despre mine.

— Da, oarecum. Dumneavoastră sunteți cel care ați dispus sechestrarea mea ?

— Exact. Aceasta este casa mea, a răspuns, râzând distrat de uimirea lui Jennifer.

— Dumneavoastră obișnuiți să folosiți aceste sisteme pentru a vă procura compania când sunteți singur ? a întrebat, terminându-și băutura.

— Nu. Adevărul este că sunt obosit de micile jocuri ale lui Tony. Acum este timpul

s-o termine, a precizat grăsunul afundându-se în fotoliu, în faţa ei, oftând.

— Şi eu ce amestec am, scuzaţi ?

— Tocmai asta vreau să descopăr şi eu.

— De ce chiar eu ?

— Dumneata eşti unica femeie pe care Tony a întâlnit-o recent. Sper că, aducându-te aici, Tony va da semne de viaţă. Nu am mai reuşit să-i vorbesc de mult timp şi am fost nevoit să recurg la acest mijloc.

— Înţeleg. Trebuie să îndeplinesc funcţia de momeală.

— Aş zice că da.

— Este evident că dumneavoastră nu-l cunoaşteţi bine pe Tony. Pe el nu-l interesează femeile.

— Cum ? Îl cunosc pe Carillo de ani de zile, cred că nu vrei să insinuezi că...

— Ah, nu, cu totul altceva ! Nu mă interpretaţi. Vroiam să spun că pentru moment Tony preferă să rămână departe de compania femeilor. Dumneavoastră aţi greşit luându-mă drept prietena lui.

— Rămâne faptul că dumneata l-ai întâlnit, ceea ce nu a reuşit nimeni altcineva să facă de luni de zile. S-a ascuns din nou în cazinou şi refuză orice întâlnire.

— Şi ce trebuie să-i spuneţi lui Tony

— Este o afacere strict personală. Pentru aceasta ar trebui să mă cheme.

— Nu vă faceți iluzii ! Oamenii dumneavoastră au acționat foarte rapid și discret în executarea misiunii lor, așa încât nimeni n-a putut observa nimic și nimeni nu va putea să presupună unde am dispărut eu.

— Oricum, Tony, dacă nu vă mai găsește, va încerca să facă ceva.

— Nu cred. Abia m-a cunoscut. Unica rațiune pentru care l-am văzut, ieri, este că trebuia să mă ajute să-l reîntâlnesc pe șeful meu... C.W. Cameron.

Diferitele bucăți de mozaic începeau să se alăture în mintea lui Jennifer. S-a decis să întrebe

— Sunteți cumva, dumneavoastră, proprietarul terenurilor și al unei cabane micuțe din Utahul de Sud ?

— Și ce este cu asta ? a întrebat-o privind-o suspicios.

— Așa, spre știința mea. Acolo l-am găsit pe Cameron în noaptea trecută eu și cu Tony.

Max Taylor s-a îndreptat în fotoliu

— Dumneata îmi spui poate că acel băgăcios a fost trimis de Tony ? Și că ați fost în locul acela ?

— Domnule Taylor, aș vrea să vă reamintesc că sechestrul unei persoane este un delict și a privit afară, în grădină.

— Cine este acest Cameron ?

— V-am mai spus-o deja, este șeful meu.

— Și pentru ce se ocupă cu investigații asupra mea ?

— Nu mă interesează. Întrebați-l pe el. Peste puțin veți discuta problema, așa că va trebui să-i dați explicații lui Cameron pentru sechestrarea mea. Sper că dumneavoastră veți ști să ieșiți din încurcătură, domnule Taylor, altfel veți avea necazuri serioase. A oftat... Șeful meu este un om foarte exigent, este dur să lucrezi pentru el, dar în compensație poți obține anumite gratificații.

Taylor a ieșit repede din încăpere, dând noi ordine oamenilor săi. Jennifer a fost surprinsă de atâta agilitate într-un corp așa de butucănos.

S-a întrebat dacă l-a putut ofensa cu ceva, fără să vrea. Oricum, s-a purtat gentil cu ea.

— Sunshine ?

— Salut ! Ascultă acest om este Max Taylor, proprietarul casei. Îl cunoaște pe Tony și susține că Tony îl evită. A lui este cabana în care te-am găsit ieri seară.

— La dracu' !

— Unde te afli, Chad ?

— Am localizat vila, dar nu pot să pătrund acolo.

— Aș putea să-i cer să mă lase liberă. Pare un tip înțelegător.

— Nici măcar în somn ! Taylor este nemilos. Din această cauză, Tony nu vrea sub nici o formă să mai aibă face cu el. Nu îi place felul în care conduce afacerile.

— Oh ! Jennifer şi-a dat seama că a făcut o eroare furnizându-i atâtea informaţii acestui tip.

— Ce i-ai spus ?

— Nu multe. I-am reamintit că sechestrul de persoane este o infracţiune şi se pedepseşte de lege.

— Eşti măreaţă, Sunshine ! Nu eşti înspăimântată ?

— Nu, dimpotrivă, mă distrează totul. Viaţa mea a fost mereu lipsită de neprevăzut, plată ! Sper că ai să mă iei cu tine şi în alte misiuni secrete de-ale tale !

I se părea că aude un răspuns puţin entuziasmant.

— Sunshine, acum să nu faci nimic împotriva lui. Eu am să încerc să iau legătura cu Tony pentru a avea explicaţii despre această afacere.

— O.K. ! A spus că este neliniştit şi vrea să vorbească cu Tony. Ştii, m-a luat drept prietena lui Carillo.

— Ce anume ?

— Da, m-au răpit în speranţa că vor ajunge la el. Credeau că aş fi ultima lui cucerire. Nu este hazliu ?

— Absolut deloc ! Ce i-a determinat să presupună o relație a voastră ?

— Poate că ne spionau. M-au văzut urcând la el și au dedus că trebuie să fiu cineva important pentru ca să fiu primită, după ce Tony refuzase orice altă întâlnire.

— Am putea să exploatăm în favoarea noastră această poveste cu prietena. Vom vedea. Însă acum să stai liniștită. Am să-ți dau eu semne de viață din nou.

Jennifer a zâmbit. I-a scăpat, rostit cu voce tare, un Nu mă îndoiesc.

— Cu cine vorbești ? a întrebat Taylor reintrând în încăpere.

— Cu nimeni.

— Te-am auzit. Nu mă minți.

Jennifer a zăbovit o clipă și apoi a răspuns

— Am obiceiul să vorbesc singură. Știți, trăind singură, se întâmplă. L-a privit cu un zâmbet dezarmant și apoi l-a întrebat extrem de politicoasă Nu aș putea să mă întind puțin ca să mă odihnesc ? Sunt foarte obosită.

Taylor o observa cu un aer neîncrezător, dar ea a continuat să-i zâmbească. Individul s-a întors dintr-odată, făcându-i semn să-l urmeze. Au traversat un hol lung și au ajuns într-o cameră. Era foarte elegantă, cu perdele mari care creau o penumbră plăcută.

— Mulțumesc, domnule Taylor. Singură, a respirat adânc a ușurare și s-a întins pe pat. Chad ? M-am refugiat aici pentru a mă menține în afara oricăror mișcări false.

A urmat o pauză lungă. Se temea că poate nu a auzit-o.

— Bună idee, a ajuns în sfârșit răspunsul distrat al lui Chad. Ne vedem curând.

Jennifer a intuit că răspunzându-i în acest fel, însemna că era ocupat cu alte treburi. Spre exemplu, stătea și se gândea cum să facă ca s-o scoată din ghearele lui Max Taylor. S-a rostogolit în pat, înfundându-și capul în pernă pentru ca să doarmă, fiind sigură că, cu Chad, totul se va rezolva cu bine.

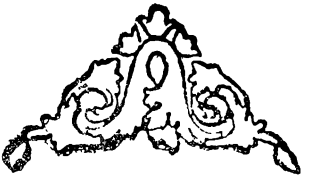

CAPITOLUL VII

A fost trezită de un ușor ciocănit în ușă. După ce a deschis ochii cu greu, a încercat să se aranjeze, nefiind obișnuită să se trezească în alte locuri decât casa ei. În aceste ultime zile, totul părea că se mișcă cu o viteză vertiginoasă în jurul său.

A recunoscut vocea lui Taylor care o striga.

Fulgerător, i-au revenit în minte ultimele ore. S-a așezat dintr-odată pe pat și și-a aranjat din nou părul înainte de a răspunde

— Da ?

Ușa s-a deschis și individul a apărut în prag.

— Prietenul dumitale Tony abia a telefonat. Dumneata te subestimezi, domnișoară Chisholm vezi că a fost preocupat imediat de soarta dumitale ? Mi-a cerut o întâlnire și vrea să fii și dumneata de față. Ne vom întâlni în oraș !

În timp ce erau în mașină, Jennifer l-a chemat pe Chad.

— Da, Sunshine ?

— Suntem în drum spre Tony. Vei fi și tu ?

— Desigur.

— Te iubesc.

A zâmbit simțind cum încolțește în sufletul ei o senzație năvalnică de tinerețe și dragoste pentru el. Ce nevoie mai era de cuvinte, când puteau să-și comunice așa direct chiar și cele mai profunde emoții ?

Limuzina s-a oprit în fața unei elegante proprietăți situate lângă un teren de golf. Mai era încă lumină suficientă pentru a admira panorama în timp ce urcau cu liftul până la ultimul etaj.

Max Taylor se mișca cu siguranță în interiorul acelei clădiri, ca și când ar mai fi fost și altă dată acolo. Ajunși în fața unei uși, a apăsat pe un buton și Tony personal a venit să deschidă.

A îmbrățișat-o pe Jennifer dându-i un sărut pe obraz, apoi, ținând-o de mijloc, l-a invitat pe un ton amabil pe Max să intre și i-a șoptit ei la ureche

— Îmi pare rău, scumpo, Tiger era gata să mă desfigureze dacă ți s-ar fi întâmplat ceva.

— Nu-i nici o problemă. Apropo, unde este ?

— Mergi înainte, a spus făcându-i semn să-l urmeze.

A intrat într-o încăpere amplă cu o vedere panoramică spre oraș. Max și Chad erau acolo.

Chad i-a venit în întâmpinare, privind-o cu atenție.

— Totul este bine ?

— Dacă nu aveți nimic împotrivă, noi plecăm.

— O.K. ! a răspuns Tony. Max și cu mine mai avem puțină treabă.

Taylor nu și-a ascuns surpriza când a văzut că femeia aceea, pe care o credea prietena lui Tony, a plecat cu altul.

Chad nu a scos nici un cuvânt, nici pe hol, nici în lift. Jennifer a fost cea care a spart liniștea când au ajuns în stradă. L-a privit și l-a întrebat

— Și acum ?

I-a făcut semn să se urce în mașină.

— Te superi dacă te întorci singură acasă, în seara asta ? Eu nu pot să te însoțesc. Trebuie să rămân aici pentru ca să încerc să-mi recuperez automobilul.

— Bine, dar spune-mi și mie ce s-a întîmplat.

— Nu vreau să te amestec mai mult decât știi tu deja. I-a privit chipul. Din această cauză doresc să mergi acasă, acolo ești în siguranță. Ai să faci lucrul ăsta pentru mine ?

— Tot ceea ce dorești.

— Mi-ar fi plăcut să ieşim împreună în seara asta. Dar... of, Sunshine, ce ai ?

— Sunt puţin confuză, poate.

— Nu ai încredere în mine ?

— Sigur că am ! a răspuns înflăcărându-se.

— Te-ai gândit cum se va schimba totul la muncă ? Vei reuşi să lucrezi cu mine, ca şi când între noi nu ar fi nimic, acum când ai descoperit identitatea mea ?

— Nu ştiu !

— Mai bine să mai mergem puţin, ce zici ?

— E bine.

— Mă crezi dacă îţi spun că te iubesc ?

Cum putea să aibă îndoieli ? De altfel, mintea ei era mereu cuprinsă de gânduri şi sentimente pentru el.

— Ai nevoie de timp ca să reflectezi ? a întrebat-o după o pauză în care amândoi rămăseseră în tăcere, absorbiţi de gânduri.

Şi din acest punct de vedere avea dreptate. Se simţea obosită şi dezorientată şi, apoi, prezenţa lui alături de ea nu contribuia deloc la clarificarea ideilor.

Chad a oprit maşina în faţa cazinoului Lucky Lady, Jennifer a ocupat locul şoferului. Mai înainte, însă, Chad a înghesuit-o spre portieră, aplecându-se asupra ei. A sărutat-o cu multă afecţiune pe buze şi a sfătuit-o să fie prudentă.

— Bine, Chad.

— Dă-mi un semn imediat cum ajungi acasă.

— De acord.

— Salută-l pe Sam din partea mea.

Ah, da, Sam ! Cine știe cât o fi de furios pe ea după o absență așa de lungă.

Chad a mângâiat-o pe un obraz cu vârful degetelor, oprindu-se pe buze.

— Am să vin la tine cât pot de repede.

Jennifer a tresărit la gândul volumului mare de lucrări restante care o așteptau de mâine la birou. Era hazliu să te gândești că ai lăsat, vinerea trecută, un șef ciufut și insensibil, și luni să-l găsești în locul lui pe Chad în carne și oase. A dat din cap, neîncrezătoare încă din cauza tuturor acestor evenimente extraordinare.

Împins de un impuls lăuntric mai puternic decât el, Chad a îmbrățișat-o din nou și a sărutat-o pătimaș. Jennifer îi simțea bătăile inimii și a înțeles că nici el nu dorea s-o lase să plece de una singură. Mintea ei a fost străbătută de un flash rapid și răscolitor cu imaginea lor în pat, împreună. A simțit cum i se urcă sângele la cap și o cuprind căldurile.

Chad s-a desprins pe neașteptate, evitând s-o mai privească în ochi. Dar trupul lui

demonstrase starea de excitație profundă care îl cuprinsese.

Ea s-a așezat pe scaun și a închis portiera.

— Să nu uiți, Sushine... Vreau să am știri de la tine imediat ce intri în casă.

A confirmat dând din cap, fără să ridice privirea, ca să nu o întâlnească pe a lui. Încă o secundă și nu ar mai fi capabilă să plece. L-ar fi implorat să rămână cu ea în noaptea asta. Dorința de a face dragoste cu el o înflăcăra și în același timp o înspăimânta. Ce s-ar fi putut întâmpla ? S-ar putea să fie afectate relațiile prețioase dintre ei ? Vor mai avea curajul să încerce din nou ?

Intuia că Chad nu se simțea pregătit pentru un pas de acest gen și s-a întrebat dacă și el l-a mai făcut vreodată !

În timp ce conducea spre Los Angeles, cufundată în mii de gânduri și întrebări, a înțeles pe neașteptate ceea ce trebuia să priceapă de la început. Chad nu vroia ca relația lor particulară să se transforme în ceva mai mult decât atâta. Dacă ar fi dorit acest lucru, s-ar fi putut recunoaște de la început. Încet-încet, i s-a clarificat motivul evaziunii sale, al menținerii misterului.

Chad s-a simțit în siguranță, până atunci, în rolul lui de înger păzitor. O avea în mod fizic aproape în orele de lucru, iar în mo-

mentele libere o ținea mereu sub control, ca să zicem așa, prin intermediul telepatiei.

După Chad, lucrurile ar fi putut să continue astfel. Cu singura precizare că ea i-a descoperit identitatea. I-ar face bine o legătură de prietenie pură, o relație fără o intimitate completă cu el din punct de vedere fizic ? Nu a mai avut niciodată experiențe sexuale, chiar și pentru că nu a simțit niciodată nevoia, dar acum, după ce Chad a sărutat-o în acel fel, lăsând-o să intuiască cât o dorea, Jennifer a simțit că nu mai putea să facă altceva decât să realizeze o uniune completă, totală cu el.

A ajuns acasă epuizată. Mai avea puține ore de somn în față, înainte de a-și relua obișnuitul ritm al muncii, care ar putea să fie mult mai greu fără Chad.

A fost primită de Sam mai afectuos ca niciodată. L-a luat în brațe și l-a dus în cameră.

— Am ajuns acasă, Chad.

— Slavă cerului ! Totul este în regulă, Sunshine ?

— Da.

— Și Sam ?

— Pare foarte bucuros să mă revadă.

— Este bine să stea și el puțin singur. Învață să te aprecieze mai mult. Acum, însă, încearcă să adormi.

— Când te întorci la birou ?

— Am să te chem imediat după ce voi şti ceva sigur.

— Te iubesc, Chad, a şuşotit cu voce somnoroasă, zvârcolindu-se sub cearşaf.

— Noapte bună, Sunshine ! Ai avut un weekend obositor.

Luni limineaţa, când a sunat ceasul deşteptător, Jennifer a avut o senzaţie ciudată că a visat tot acest sfârşit de săptămână. Era posbil ca C.W. Cameron să fie amicul ei Chad ?

Ajunsă la birou, s-a străduit din greu să ţină piept ritmului susţinut al muncii.

La patru după-masă, un telefon dintre cele multe a întrerupt-o.

— Agenţia Cameron.

— Domnişoara Chisholm ?

Inima i-a tresărit, recunoscuse timbrul profund al vocii de la celălalt capăt al firului.

— Da, domnule Cameron, a spus, controlându-şi cu greu tremurul vocii.

— E ceva deosebit ?

Chiar tu mă întrebi, s-a gândit îndispusă. A răspuns

— Diferite scrisori pe care le consider interesante pentru scopul cercetărilor ce le faceţi. Apoi Jennifer, ca de obicei, i-a făcut

o scurtă prezentare a telefoanelor și mesajelor primite pentru el. Chad, la rândul său, i-a transmis unele instrucțiuni, a luat notă de câteva numere de telefon și a încheiat comunicându-i că o va mai suna.

— Hm... domnule Cameron... s-a hazardat.

— Da ? Din ton nu reieșea nimic în plus decât obișnuita politețe profesională a șefului.

— Când preconizați să reveniți la birou ?

— Dacă totul merge bine, pe joi sau vineri.

— Ați recuperat mașina ?

A urmat o clipă de liniște, fiind pus în încurcătură, ca și când ar fi pus o întrebare indiscretă. A așteptat, fără să știe ce să spună, convinsă fiind că l-a iritat. În sfârșit el a răspuns

— Da, am regăsit-o. Și nu a mai adăugat altceva, ca și cum această problemă nu trebuia s-o intereseze.

— Oh, bine, sunt fericită !

— Mai este altceva ? a adăugat cu o ușoară neliniște.

— Nu, asta este totul ! a răspuns scandând cuvintele.

— Am să telefonez din nou peste o zi sau două.

Jennifer a așezat receptorul cu grijă și a privit în jur circumspectă. Nu era nimeni,

din fericire, să audă discuția purtată la telefon. Jennifer s-a gândit imediat după aceea, cu o oarecare ușurare, că în fond conversația aceea nu a fost diferită de celelalte de rutină. Dar tocmai aici era problema, a concluzionat. Foarte normal, Chad nu a făcut nici cea mai mică aluzie la ceea ce s-a petrecut în weekendul precedent.

Din fericire, munca a absorbit-o tot restul zilei și, când a părăsit biroul, se simțea mândră de ceea ce făcuse. De-a lungul drumului, la întoarcere, a descoperit că, fără îndoială, Chad nu vroia s-o piardă, nici măcar ca colaboratoare. Din această cauză, la birou se comporta ca C.W Cameron de altădată. El nu vroia să schimbe absolut nimic, chiar și cu prețul sacrificiului unui eventual raport sentimental.

După cină, a încercat în zadar să se concentreze asupra unui program de la televizor. În fine, exasperată de liniștea lui Chad, a încercat să-l cheme.

— Chad ?

A așteptat câteva minute. Absolut nimic. S-a gândit din nou la faptul că nu-l mai auzise timp de șase luni, după cerata lor, și pe neașteptate a dat semne de viață vinerea trecută, cu solicitarea aceea misterioasă de ajutor.

Fără să-și dea măcar seama, Jennifer a început să plângă. Lacrimile îi curgeau din abundență pe obraji în timp ce, neconsolată, a ajuns la concluzia că nimic nu s-a schimbat.

Nu era posibil ! Pentru ea totul era diferit de acum. De ce a făcut-o să trăiască acel fior al fericirii și apoi să dispară așa în neant ? Și totuși era sigură că o iubea fusese destul de transparent din acest punct de vedere.

Dar ceva se adăugase în plus pentru a da peste cap situația C.W Cameron, durul, indiferentul, a decis să-și sufoce propria viață afectivă. Și se aștepta ca și ea să facă același lucru.

În săptămânile care au urmat, Jennifer a încercat și reîncercat să-l alunge pe Chad din cap ori de câte ori cineva îi reamintea de el. A decis să alunge imaginea acelui weekend magic în colțișorul cel mai îndepărtat al memoriei sale, hotărâtă să aștepte ca durerea să i se atenueze. Apoi îl va reabilita ca pe unul din momentele cele mai plăcute ale vieții sale.

C.W. Cameron nu și-a schimbat ritmurile proprii de muncă. Petrecea puține zile în birou și apoi dispărea, limitându-se să transmită ordine prin telefon.

Niciodată nu s-a trădat nici măcar cu o privire sau un cuvânt în plus. Niciodată nu i-a dat de înțeles că o consideră ceva mai mult decât o secretară. O trata cu obișnuita distantă curtoazie.

Jennifer nu știa cât ar mai putea suporta comportamentul acela.

Odată cu trecerea timpului, nu mai avea poftă de mâncare și slăbea în mod vizibil. Colegele nu înțelegeau și o luau peste picior gândindu-se că ar fi adoptat o dietă prea rigidă.

C.W. Cameron nu-și dădea seama de nimic.

Până la urmă, slăbiciunea ei fizică nu i-a mai permis să combată o gripă și acest lucru a avut drept consecință o lungă ședere la pat.

Șeful îi dădea zilnic un telefon de complezență pentru a se informa despre starea sănătății sale, și nimic altceva în plus.

În acele zile de febră, de nopți nedormite și de prostire din cauza medicamentelor, Jennifer a înțeles decizia irevocabilă a lui Chad. Era oblgiată să se predea. În același timp, însă, cocea un resentiment puternic împotriva lui în fond, cine se credea că este ? Cu ce drept pătrunde în mintea și în inima ei după bunul său plac ? De ce a

fost așa de laș încât să dispară atunci când atmosfera devenise prea electrizantă între ei doi ?

Într-o bună zi i-a trecut febra și ea, încă slăbită, dar cu ideile bine clarificate, a descoperit că poate să fie hotărîtă să nu mai cedeze deloc. Cu toate că a luptat de la început. De altfel, chiar el o învățase să fie bătăioasă.

Când a fost restabilită complet, rușinându-se că a fost părăsită și a devenit apatică și disperată, s-a înscris la un curs de gimnastică. Mergea acolo imediat după orele de serviciu. Astfel a făcut cunoștințe numeroase, recâștigându-și treptat bunădispoziția și vivacitatea ei obișnuită.

Dar schimbarea cea mai radicală s-a verificat în confruntările cu Cameron.

— Bună ziua, domnișoară Chisholm, a salutat-o el după o absență de două săptămâni de la muncă.

I-a răspuns cu un zâmbet cordial și puțin strengar, spunând

— Este o plăcere să vă revăd, domnule Cameron ! Tonul vocii sale era plin de anumite subînțelesuri într-atât, încât el a privit în jur pentru a se asigura că nimeni nu a auzit nimic.

— Acestea sunt mesajele pentru mine ? a murmurat fără s-o privească în față.

— Um-hmm, a replicat cu perfidie.

Îl privea pe Cameron în timp ce o ușoară paloare roșie îi cuprindea fața.

— Pot să vă ofer o ceașcă cu cafea ? i-a propus cu vocea catifelată.

El i-a aruncat o privire neîncrezătoare în toți acești ani de muncă cot la cot, nu a mai făcut un gest asemănător. A încuviințat printr-un gest brusc.

— Mulțumesc, a spus, îndreptându-se grăbit spre biroul său.

Când a revenit cu cafeaua, s-a oprit în prag și i-a lansat un mesaj în codul lor secret.

— Sunt foarte fericită că tu ești din nou aici. Mi-ai lipsit mult.

El nu a ridicat privirea, dar Jennifer a observat că degetele sale strângeau nervoase stiloul. A pus ceașca pe birou.

— Mai aveți nevoie de ceva ? a întrebat cu mult calm.

Cameron a făcut semn că nu, tot fără să ridice capul.

O simțise, era sigur de acest lucru. Că îi răspundea sau nu, n-avea importanță. Conta faptul că încă mai funcționa canalul lor

de comunicație. Ceea ce i-a sugerat un alt experiment, mult mai îndrăzneț.

Acum putea să afirme că îl cunoaște în suficientă măsură pe acel om, fie el Cameron, fie Chad. Faimosul weekend la Las Vegas i-a deschis noi fațete ale personalității lui.

Înțelegea să exploateze acest avantaj asupra lui, pentru a-l convinge să-și încerce soarta, riscând o aventură cu ea, fără să se mai preocupe de urmări. Dacă nu vor încerca, nu ar putea să știe niciodată dacă lucrurile vor decurge normal sau nu.

Pentru moment, Jennifer avea doar o idee vagă în legătură cu ceea ce a proiectat să facă. Mai întâi de toate trebuia să-și facă o cultură solidă în această problemă.

Apropo de aceasta, când a ieșit de la serviciu, s-a îndreptat spre biblioteca locală și a încercat să-și procure volume de cărți despre sexologie. La privirea nedumerită a bibliotecarului, a răspuns cu un zâmbet dezarmant, justificându-se

— Știi, este pentru o cercetare.

Timp de două săptămâni s-a cufundat în lectura acelor manuale, observând atentă fotografiile și planșele, și înregistrând în mintea ei toate sfaturile prezentate. Era ca și cum ar fi frecventat un curs fulger despre

arta seducției. În timpul acestei documentații s-a înroșit de mai multe ori, dar se incita să continue. „Toate acestea, își spunea, sunt sănătoase și normale la un cuplu în care partenerii se iubesc."

Și ea îl iubea pe Chad și avea certitudinea că se va schimba, chiar dacă pentru moment situația era în fază de staționare.

Tot ceea ce-i rămânea acum de făcut, era să-l convingă să-i acorde o șansă.

CAPITOLUL VIII

Jennifer și-a elaborat cu grijă deosebită propriul plan. Era necesar ca Chad să rămână în oraș câteva zile. În acest scop a așteptat ca să revină din ultima lui călătorie.

Între timp, a continuat să-l trateze cu aceeași cordialitate ori de câte ori îi telefona, distrându-se când constata că el se forțează să pară cât mai distant.

În ziua în care a revenit din Midwest avea un aspect mai obosit și abătut decât deobicei.

— Cum a fost ?

— Rău, a fost laconicul răspuns. A intrat în biroul său și s-a afundat în fotoliu, fixând cu privirea absentă documentele care se aflau în fața lui.

— Nu există nici o urgență, l-a asigurat din nou Jennifer, intrând după el. Pot să-mi permit să vă dau un sfat ?

A privit-o cu un aer rătăcit, cum de altfel făcea de câteva luni.

— De ce nu plecați acasă ? Este trecut de ora trei. Lucrările mai pot aștepta până mâine. Trebuie să vă odihniți bine și să vă refaceți.

Cameron și-a sprijinit capul de spătarul fotoliului.

— Aceasta este ideea cea mai bună pe care o simt de câteva zile în această problemă, a admis.

— Ați lucrat prea mult.

Privirile lor s-au încrucișat și Jennifer a perceput imediat gândul lui.

— Știi bine de ce m-am aruncat așa în muncă, Sunshine.

S-a făcut că nu a înțeles, pentru a nu-l pune în încurcătură și a continuat pe un ton neutru

— V-aș sugera un remediu este cel pe care-l adopt chiar și eu după o zi deosebit de obositoare.

— Da ? Și ce faci ?

— Merg acasă, umplu cada cu apă caldă, dau peste cap un pahar de vin, aprind o lumânare și stau acolo, cufundată în apă, lăsând ca mintea să se golească de tot. Încerc să nu mă gândesc la nimic. Mă relaxez și ajunge. Tu nu-ți poți imagina cât ajută fizicul și chiar să dormi mai bine.

— Să știi că este chiar ceea ce-mi doresc. În această perioadă am pierdut multe ore de somn.

Jennifer se abținea cu greu să nu spună că era la curent cu totul. De fapt, a reușit să fie pe aceeași lungime de undă cu el mereu, mai ales în ultima perioadă. Știa cât este de nefericit și confuz, dar, în același timp, decis să nu facă mișcări care ar fi putut s-o constrângă să-și părăsească locul de muncă. În această situație, s-ar fi simțit și mai disperat decât era.

Se poate că Chad să fi hotărât că este cel mai bine s-o aibă în birou, decât deloc, a crezut Jennifer

Dar ea nu accepta compromisuri prostești amândoi, după părerea ei, meritau mai mult. Și ea era decisă să-i demonstreze acest lucru.

Chad s-a ridicat.

— Mă gândesc că trebuie să urmez sfatul tău.

Rămânând nemișcată în cadrul ușii, Jennifer a făcut în așa fel ca el, ieșind, să fie constrâns s-o atingă. A simțit fiori în tot corpul.

A constatat cu satisfacție că nici el nu era insensibil, așa cum se obosea să demonstreze. Și mai îndârjită, deci, în propriile ei păreri, s-a pregătit să acționeze.

Ar fi vrut să-l facă să înțeleagă că sentimentele reciproce nu constituie un pericol de care să fugi, ci dimpotrivă, ceva care trebuie trăit cu bucurie.

După ce a terminat programul de lucru, nu a trecut, ca de obicei, pe la sala de gimnastică, ci s-a dus direct acasă, pentru a pune în practică ceea ce ea însăși îl sfătuise pe Chad.

A umplut cada, și-a pus de băut, a pus un disc cu muzică soft pe combina stereo și a aprins o lumânare. Apoi a intrat în apa caldă și parfumată.

Eliberându-și mintea de orice preocupare, a încercat să fie pe aceeași lungime de undă cu Chad. Era calm, aproape atipit. Bine, s-a gândit, avea nevoie de repaos. Ea, în schimb, își destindea nervii și trecea în revistă mental partea pe care o avea de interpretat în acea seară.

A cinat și apoi s-a pregătit pentru a merge la culcare. În acel moment, însă, și-a dat seama că este puțin agitată. Ar putea să fie un fel de trac pe care îl au actorii înainte de a intra în scenă ? A decis, oricum, să-și facă curaj și să continue totul depindea de abilitatea și de sângele rece cu care va acționa și de reacția pe care o va avea el.

A intrat în pat și s-a acoperit cu cearșaful, a stins lumina și, făcându-și curaj, a început

— Chad ?

— ? ? ?

— Dormi, dragostea mea ?

A simțit un fel de fior rece și tremura. El era relaxat, dar nu adormise încă...

— Eram aici, în pat, și mă gândeam la tine. Încercam să mi te imaginez culcat lângă mine.

I s-a părut că simte o vibrație electrică. A avut certitudinea că l-a trezit din starea de somnolență. Acum era în stare s-o asculte. A zâmbit satisfăcută.

— Te văd aici, cu capul pe perna mea...

A simțit starea lui de excitație, dar apoi s-a controlat.

— Vezi, Chad, gândindu-mă la asta viața mea devine tot mai tristă. Nu te-ai plictisit de singurătate ?

Dar nu i-a dat nici un răspuns.

— Dacă tu ai fi fost acum aici lângă mine, a continuat cu o îndrăzneală și mai mare, ți-aș săruta gura mult de tot. Îmi plac mult buzele tale, Chad. Gura ta îmi dă fiori care mă înnebunesc !

A așteptat încă un timp, dar nu a urmat nici o reacție.

— Aș vrea să-ți simt corpul tău palpitând lângă al meu, dezbrăcați.

— ! ! !

Jennifer a zâmbit. În sfârșit, o reacție !

— Aș vrea să fac dragoste cu tine la lumina unei lumânări, la o astfel de lumină, ușoară dar caldă, pentru a putea să te privesc și să-ți acopăr corpul cu mii de mângâieri ...

— Jennifer !

— Da ?

— Vrei să termini cu chestiile astea ?

— Dar ce este rău ?

— Totul !

— Oh, scuză-mă ! Îmi pare rău că te-am deranjat, dragostea mea. Știu că ești foarte obosit și vrei să te odihnești...

Liniște.

— Însă, vezi, eu nu am dorit niciodată așa de mult un bărbat. Tu ești primul, Chad...

Liniște...

— Nu mă interesează dacă ai avut alte femei, sau dacă mai ai și acuma... Sunt câțiva ani de când te aștept. În închipuirile mele nu reușeam niciodată să-mi imaginez chipul amicului meu invizibil. Acum că te-am văzut, nu mai pot să fac nimic fără tine. Imaginea ta mă urmărește permanent.

Am impresia că simt mereu atingerea corpului tău puternic și atletic, mi se pare că-mi înfig degetele în părul tău și că-ți simt parfumul corpului.

— Jennifer, ce este cu comportarea asta la tine ?

— Ce-ai înțeles ? Vrei să știi de ce m-am îndrăgostit de tine ?

— Vrei să mă faci să uit realitatea ?

— Nu, desigur. Eu te iubesc.

— Nu știi ce spui.

— Din contră, știu foarte bine ! Tu mi-ai permis să-l confrunt pe Chad, prietenul copilăriei mele, cu Cameron, omul pentru care lucrez de cinci ani. Acum nu te mai idealizez deloc, Chad, dar asta nu înseamnă că te iubesc mai puțin.

— Nu vreau o poveste cu tine.

— Mă surprinde părerea ta, Chad. Te cunosc de mult timp și nu credeam că preferi...

— La dracu', Sunshine ! Nu face pe naiva!

— Atunci de ce m-ai sărutat și mângâiat în felul ăla ? Pentru a ascunde tendințele tale reale, dar secrete ?

— Ai noroc că nu sunt acum acolo, altfel ți-aș arăta eu preferințele mele în materie de sex !

— Trebuie s-o iau ca o invitație ? Dă-mi adresa ta și vin eu la tine, ca fulgerul. Așteaptă, să iau un creion...

— Nu te deranja. Nu-ți dau nici o adresă și nu ai cum să vii aici, așa că ai să mă lași în pace, ne-am înțeles ?

— O. K. ! Recepționat. Acum însă ascultă-mă bine.

Simțea indispoziția și iritarea lui, dar și înăbușirea unei anumite dorințe pe care el se străduia s-o suprime. Imposibilul C. W. Cameron putea să se prefacă față de alții, dar cu ea nu va reuși niciodată. Îi oferise un acces imediat la emoțiile sale profunde, o vreme, pe când era mai mică. Acum o ținea în mână.

— Sunshine, sunt obosit. În ultimele două zile nu am dormit nici măcar două ore. Sunt zdrobit total. Ești amabilă să mă lași singur ?

— Bine, dragostea mea. Întoarce-te cu burta în jos în pat și relaxează-te. Închipuie-ți că eu sunt lângă tine și îți masez mușchii încordați gândește-te la mâinile mele, care alunecând de-a lungul șirei spinării, îți înlătură toate durerile.

— Jennifer Chisholm, ajunge !

A râs de ciudă. Apoi a rostit

— Sunshine ?

Nu a răspuns.

După puțin timp el a revenit :

— Îmi pare rău. Nu vreau să-ți rănesc sentimentele. Vreau doar să mă odihnesc, O.K. ?

Jennifer s-a răsucit în pat și a vârât capul în pernă. Nu este rău după prima noapte de muncă, și-a zis.

A doua zi era la telefon când C. W. Cameron a intrat în birou. Fără să-și ridice privirea, i-a înmânat corespondența personală, continuându-și conversația telefonică.

După ce a terminat, a pregătit două cești cuțe de cafea și fără să vorbească, a pus una în fața lui, după care s-a așezat pe scaunul de alături. Chad a ridicat ochii.

— Ai dormit bine ? a întrebat ea.

— Nu, mulțumesc, a murmurat.

Jennifer era în al șaptelea cer. Pentru prima dată, la birou, el lăsa ca dubla lui identitate să se suprapună. Era deja un început.

În săptămânile următoare, Jennifer l-a contactat fără scadențe fixe. Când el se afla în afara orașului, îi spunea că iese cu prietenii, fără să precizeze cu care și cu câți. Scopul era să-l facă să înțeleagă că

poate supraviețui chiar și fără el. Și că, dimpotrivă, avea o viață ocupată și în plină mișcare. În același timp, oricum vroia să-l facă să știe că îi simțea lipsa și că-i părea rău că nu putea să fie cu el să se distreze.

Jennifer, chiar dacă el nu-i răspundea la mesajele sale, nu vroia să-și închipuie că trebuie să-și schimbe, în răstimpul scurt de două luni, o atitudine care devenise obișnuită timp de douăzeci de ani. Avea timp și pentru ea. Și chiar Chad avea timpul lui, cu toate că nu vroia să admită acest lucru.

Nu-și punea problema că nu l-ar fi iubit. Îi era însă teamă să se angajeze în continuare. Lumea era plină de specimene ca el. Dacă nu ar fi fost crescută de Chad în stilul vieții sale, poate că s-ar fi comportat în același fel. Dar el îi transformase existența.

Totul a început atunci când, cu ani în urmă, un băiat încercase să-i îndulcească singurătatea și melancolia ei de fată. Acum era rândul ei să-i întindă o mână și să-l atragă din singurătate spre o viață confortabilă.

Într-o noapte i-a lansat un mesaj.

— Mă întreb ce efect are atunci când dormi cu cineva, împărțind împreună ace-

și pat. Tu ai experimentat deja acest lucru, Chad ?

— Ce întrebare este asta ? răspuns imediat.

Oricum, nu o ignora. Întrebarea aceea a lovit acolo unde trebuia.

— Ei bine, ai 37 de ani și sunt sigură că nu ai petrecut tot timpul vieții tale de unul singur.

— Te-ar putea surprinde acest lucru.

— Încerc să-mi imaginez că ești în pat cu mine, numai că nu știu obiceiul tău, dacă dormi pe spate sau pe burtă. Mi-ar place să știu dacă obișnuiești să te ghemuiești spre mine sau știu eu...

Nici o reacție.

A înțeles însă că și el se gândea la același lucru.

— După toate astea, nu cred că vom dormi împreună, ce crezi ? Sunt convinsă că tu ai un fel special de a face dragoste. De fiecare dată când m-ai sărutat, m-am simțit amețită ca și când aș fi avut febră. Numai gândul că degetele tale ar mângâia corpul meu mă face să înnebunesc...

A perceput o fierbere în el, dar cu toate astea continua să tacă.

— Noapte bună, Chad. Vise de aur !

În realitate, Jennifer începea să-și dea seama că planul ei putea să i se întoarcă împotrivă ca un bumerang. Chad devenise unicul și absolutul protagonist al visurilor sale nocturne, până și personajele romanelor pe care le citea căpătau înfățișarea lui și a ei.

Se trezea speriată, cuprinsă de un tremurat și răvășită de o dorință arzătoare pentru Chad. Mintea era partea cea mai erotică a corpului, a concluzionat Jennifer.

Imediat a înțeles că nu mai putea să tolereze în nici un caz tortura aceea. Totul era făcut pentru a-l convinge să încerce. Ce suferință !

Într-o dimineață, după ce a petrecut o noapte foarte agitată, nu a mai avut chef să se trezească, situația înrăutățindu-se. Sam a fost cel care a trezit-o cu miorlăitul lui și săriturile pe care le făcea în pat. Terorizată, și-a dat seama că nu mai era chip să ajungă la timp.

Ajunsă la serviciu, l-a văzut pe Cameron care era deja așezat la biroul de lucru. Era pentru prima dată când ajunsese înaintea ei. Și era pentru prima dată că ea timbra plicurile cu întârziere.

El a ridicat privirea atunci când a intrat Jennifer, continuându-și convorbirea tele-

fonică. Corespondența era așezată pe birou și ea a început s-o sorteze ca un robot.

Se simțea dărâmată, învinsă. O pusese la punct, și ea nu reușise să rupă bariera indiferenței acestui om. Acest individ încăpățânat și afectuos, puternic și tânăr, iritant și adorabil pe care ea îl iubea la nebunie.

S-a gândit la eventualitatea de a părăsi locul de muncă. Ca să mai continue o astfel de muncă, în prezența lui, știind că nu-l poate avea, era peste puterile ei.

L-a simțit când a pus receptorul jos, dar nu a privit spre ea. Când, în mod neașteptat, i s-a adresat, Jennifer a tresărit.

— Lasă totul și ia-ți borseta.

Tonul era calm și ferm. L-a privit terorizată. Se temea că o s-o pună pe liber pentru întârzierea din acea dimineață.

Expresia lui Chad era impenetrabilă.

— Vrei să mă pui pe liber ? a întrebat tulburată.

— Nu, a răspuns liniștit.

S-a ridicat și a luat borseta. El i-a făcut semn s-o urmeze. La recepție, el a spus

— Eu și domnișoara Chisholm vom fi plecați pentru tot restul zilei. Fii amabilă, notează toate solicitările la adresa noastră și fă-le precizarea că vom reveni luni.

Expresia interogativă de pe chipul secretarei nu se deosebea cu mult de cea de pe chipul lui Jennifer. Până acum Chad nu i-a cerut niciodată să iasă cu el. Și, dimpotrivă, gândindu-se bine, nici nu a întrebat-o de această dată. Ca de obicei, el era cel care lua decizia, fără să-și facă probleme că nu a consultat-o.

Chad s-a îndreptat cu pasul lui grăbit spre mașină. Ea abia se ținea după el. Când și-a dat seama că a ajuns în dreptul lui, a încetinit și a luat-o de braț. Fără să spună un cuvânt, a invitat-o să urce în mașină, ținându-i portiera deschisă.

A urcat și el la rândul său, a pornit motorul și au plecat în cea mai absolută liniște. Când, în sfârșit, s-a oprit în fața aeroportului, Jennifer nu a mai putut să se abțină ca să-l întrebe, alarmată :

— Pleci din nou ?

Nu i-a vorbit și a condus-o spre interiorul aeroportului.

— Nu sunt eu cel care va pleca. Amândoi vom pleca.

— Dar unde ? a întrebat speriată, privindu-și îmbrăcămintea. Nu am luat nimic cu mine.

— Nu o să ai nevoie de nimic, a asigurat-o.

În timp ce perfectau toate formalitățile necesare pentru plecare, fără să schimbe vreo vorbă, Jennifer a auzit anunțul pentru zborul următor destinația Las Vegas.

Urcați la bord, un steward zâmbitor le-a indicat locurile și s-au așezat ; când ea a fost bine legată cu centura de siguranță, comportamentul lui Chad a devenit și mai misterios.

Și-a scos din buzunarul de la geacă niște documente și s-a preocupat de lectura lor atentă.

— Cu Tony mai sunt ceva probleme ? a întrebat Jennifer.

— Nu, după câte știu eu.

Răspunsul a venit după un interval oarecare de timp.

Din acel moment Jennifer a renunțat la orice altă tentativă ulterioară. Așa era Chad, un om fără simțul umorului, nu era chip să-i scoți o silabă în anumite momente. Bine, s-a gândit, să facă cum îi place. De acum nici ea nu va mai scoate un cuvânt, cu toate că o încerca o stare de indispoziție din cauza oboselii și a agitației din timpul nopții. Nu mai punea la socoteală că plecarea neașteptată cu Chad o pusese într-o situație de totală confuzie.

Era așa de amețită, încât nici nu și-a dat seama că se afla la primul ei zbor cu avionul.

Afișând o indiferență și o stăpânire de sine completă, pe care o exersa de mai mult timp, a început să privească prin hubloul avionului, decisă să nu-i dea satisfacția că ar depinde de buna lui dispoziție, cum se obișnuiește să se spună. După toate astea, îi era totuși șeful această călătorie de serviciu îi va fi plătită ca orice altă zi de lucru.

Forțându-se să rămână calmă, a adormit de-a binelea. S-a trezit când erau aproape de aterizare. A mulțumit în gând pilotului și întregului echipaj tehnic al aeroportului pentru reușita zborului, care pentru ea a fost unul din cele mai minunate din lume.

Chad se mișca pe aeroport cu siguranța omului care a călătorit mult. În câteva minute a închiriat o mașină și peste puțin timp se aflau departe de aeroport, în direcția orașului.

Timpul era splendid, zi frumoasă de octombrie, a precizat Jennifer cu un sentiment de satisfacție. A încercat să inițieze o mică conversație pe această temă, dar văzând cu coada ochiului expresia gânditoare a lui Chad, a decis că nu era momentul oportun ca să-i vorbească de lucruri frivole.

Era curioasă să afle care ar putea să fie destinația lor și și-a dat seama cu surpriză că nu se duceau nicidecum la Tony. Uimirea ei a fost și mai mare, apoi, când Chad a parcat în apropierea unei construcții austere din centru, a condus-o în interior și s-a îndreptat spre oficiul de stare civilă.

Era cât pe-aci să cadă la pământ pentru că i s-au muiat genunchii atunci când l-a auzit explicându-i funcționarului că aveau nevoie de oficierea căsătoriei dintre ei doi !

Romanele colecţiei

„EL ŞI EA“

cărţile

pe care

inima dumneavoastră

le aşteaptă.

CAPITOLUL IX

Rumoarea din birou a exercitat un efect providențial asupra lui Jennifer, care de acum era cuprinsă de emoție. Convinsă fiind până în ultimul moment că se află într-o călătorie de afaceri, a descoperit pe neașteptate că de fapt se află în pragul... căsătoriei !

A răspuns la întrebările de rutină puse de ofițerul stării civile pe un ton absent, ca în transă. Ceea ce o descumpănea era calmul lui Chad. După ce s-au încheiat formalitățile birocratice, el a tras-o după el pe coridor și doar atunci a putut să-și tragă răsuflarea pentru a-i spune

— Chad, așteaptă !

A privit-o fără a trăda nici cea mai mică emoție.

— Trebuie să vorbim, nu crezi ? Vreau să spun... tu niciodată nu m-ai... deci, eu... nu mă așteptam ca...

Cu un gest al mâinii, a pus capăt acelui bombănit neinteligibil și a spus

— Dacă nu vrei, nu eşti obligată să te căsătoreşti cu mine. Dacă nu-ţi convine, ne urcăm în primul avion şi facem cale întoarsă la Los Angeles.

— Nu, eu vreau să ne căsătorim ! Dar...

A apucat-o de un braţ şi a forţat-o să meargă după el pe coridor.

— Atunci nu avem motive să mai aşteptăm judecătorul. Am doar câteva minute la dispoziţie între o audienţă şi alta.

Imediat după aceea, la ieşirea din sală, Jennifer a simţit că i se taie respiraţia. A încercat aceeaşi spaimă ca atunci când era copilă şi s-a urcat în căluşei pentru prima oară cu cât se ţinea să fie puternică, cu atât viteza sporea şi îi tăia respiraţia.

Au ajuns cu maşina la hotelul Golden Nugget, într-o zonă mai izolată. Era o clădire impunătoare marmura şi stucaturile exterioare i-au fermecat privirea. A privit la Chad dezorientată. El a sprijinit-o la coborâre şi a pus cheile maşinii într-un tablou la grupul de pază.

Intraţi în hol, ea a contemplat plină de admiraţie luxul interiorului, în timp ce Chad se grăbea la biroul de recepţie şi se întorcea cu o cheie în mână.

Apoi a poftit-o şi au urcat în lift.

Urcați la etaj. Jennifer a încercat să-și adune gândurile. Ea și Chad erau de acum căsătoriți în mod legal și el, ca orice soț, nerăbdător, o ducea grăbit spre patul nupțial.

S-a oprit o clipă. Chad alerga spre cameră.

A încercat să-i examineze chipul, dar nici această dată nu putu observa nimic.

— Chad ? a încercat să-l strige prin intermediul canalului lor secret, dar el nu putea s-o audă. I-a făcut semn să-l urmeze. Camera era amplă și mobilată cu rafinament. S-a apropiat de fereastră pentru a admira panorama din jur, dar a tresărit la auzul zgomotului ușii care s-a deschis dintr-odată. S-a întors rapid.

El era întors cu spatele a tras zăvorul la ușă, după care s-a întors cu fața spre ea. Cu delicatețe, a început să-și desfacă nodul de la cravată, apropiindu-se cu pași ușori dar decișii.

— Bine, acum că suntem aici, împrospătează-mi puțin memoria ce spuneai că ți-ar place să faci... Și-a scos geaca și a aruncat-o pe un scaun, apoi și-a scos cravata. A început să-și descheie nasturii de la cămașă. Dacă îmi amintesc bine, prima mișcare pe care mi-ai sugerat-o era aceea de a ne eli-

bera de îmbrăcămintea de pe noi şi de a lăsa numai o undă de lumină în încăpere... atât cât să ne putem vedea unul pe altul...

Jennifer a fost surprinsă de un impuls lăuntric de a fugi. Dar poziţia ei, alături de fereastră, o împiedica şi nu-i rămânea decât... să se arunce pe geam. A ridicat mâinile, pentru a-l opri, stăruind

— Chad, aşteaptă o clipă. Să discutăm puţin...

— Ce ? Nu am discutat suficient atâţia ani ? ! Şi de câte săptămâni îmi vorbeşti în puterea nopţii, zăpăcindu-mă cu fanteziile sexuale dezlănţuite de tine ? A terminat să se dezbrace în linişte, rămânând numai în slip. Era în picioare în faţa ei acum, şi Jennifer nu putea să facă altceva decât să-l privească cu ochii holbaţi. Nu a mai avut niciodată plăcerea ca să-l vadă pe C.W. Cameron în ţinuta aceea. Un fizic de acest fel ar fi dezlănţuit sigur o rumoare pe una din plajele lor, care chiar că nu erau lipsite de trupuri voinice şi bronzate.

Corpul acela musculos şi bine făcut provoca o fascinaţie care o subjuga. Nu mai reuşea să-şi desprindă privirile de pe el. Părea că este un războinic din antichitate gata să se predea.

În timp ce mergea cu paşi catifelaţi pentru a o ajunge, Jennifer a tras un oftat adânc. Vroia să-şi potolească tensiunea aceea de nesuportat, dar nu ştia ce să mai facă pentru a ieşi din încurcătură.

El s-a oprit în faţa ei şi a început să o dezbrace, dar ea l-a oprit schiţând un gest.

— E ceva în neregulă ? a întrebat-o calm.

— Cred că noi ar trebui să...

— Sunt de acord. Dar este mai bine să facem ceea ce doreşti, dezbrăcaţi...

— Vreau să spun, mă gândeam...

— Nu este momentul să te gândeşti la nimic, Sunshine. Este momentul dragostei, al contopirii unuia cu celălalt... i-a şoptit cu voce dulce, căutând pe pipăite fermoarul de la fusta ei. Când fusta i-a alunecat în jos lăsând-o goală, a comentat cu un surâs :

— Nu-i nimic rău, micuţo.

A luat-o de mână conducând-o spre pat. O făcea să se destindă cu o delicateţe extremă. Vroia să o dezbrace complet, dar ea i-a alungat mâna spunând

— Fac eu asta ! cu o voce tremurătoare.

S-a limitat să-şi scoată pantofii şi ciorapii şi nu a dat jos furoul scurt şi dantelat.

El s-a alăturat de ea, punându-i o mână pe abdomen.

— Acum, relaxează-te. Nu ai obținut ceea ce doreai ? Ca Cenușăreasa, visurile tale s-au adeverit.

— Chad, te rog, înainte de a merge mai departe...

— Just. vrei să spui că este mai bine să-ți scoți și desuurile de pe tine... și cu multă delicatețe i-a desfăcut tot ceea ce mai era prins în spate, lăsându-le să-i alunece în jos, urmărind cu sufletul la gură până la înlăturarea ultimei bariere, ca să-i vadă trupul gol.

Jennifer pipăia cu frenezie în jurul ei, căutând cearșaful cu care să se acopere.

— Nu, nu, lasă cerșaful deoparte acum, i-a spus cu o voce catifelată, eliberându-se la rândul său de slip.

Jennifer, cuprinsă de fiori și flăcări, l-a fixat cu priviri arzătoare. Privirile lor s-au întâlnit și ea a putut să citească în ochii lui toată pasiunea care se dezlănțuise și îl poseda. A avut o clipă de rătăcire, de parcă visa și nu i se părea că este posibil, cu toate că Chad avea aerul că face totul cu multă seriozitate.

A închis ochii ca pentru a visa, încercând o scuză, o justificare, dar de acum el era prea aproape de trupul ei. A simțit pe neașteptate corpul acela fierbinte lungindu-se

peste al său, a inspirat parfumul lui de neconfundat și în sfârșit a simțit atingerea senzuală a buzelor care căutau gura ei fermecătoare ca o fragă pârguită.

Rămânând cu ochii închiși, i-a cuprins chipul între mâini, dându-și seama că nu a mai dorit pe nimeni altcineva ca pe el în acest moment. El i-a sărutat palmele cu tandrețe și Jennifer a început să-i mângâie părul. Apoi s-au devorat cu sărutări tot mai prelungi, cu o poftă necontrolată.

Chad, s-a gândit ea. Chad, cel care se distrase strecurându-i fiorii dragostei și luând-o cu blândețe peste picior timp de mai mulți ani, amicul ei și în același timp și consilier al inimii, sprijinitorul său de încredere și plin de solicitudine. El care o cunoștea mult mai bine decât orice altă persoană, el care o învățase atâtea lucruri. El era acum bărbatul ei, îl iubea, și... încă o dată, avea răbdare s-o mai învețe ceva.

Încet-încet, Jennifer devenea poftîcioasă, excitată fiind de atâtea mângâieri plăcute, și a început să-l solicite, zâmbind la reacțiile pe care i letrezea în corp Chad.

Sărutările nesățioase ale lui Chad au copleșit-o într-atât, încât i-au furat mințile. Și s-a dăruit clipei legănată fiind pe aripile plăcerii fascinante.

Timpul şi spaţiul păreau să aibă alte dimensiuni, iar în clipa în care Chad a alunecat cu corpul său peste al ei, nu mai exista nici o opreliştе. Toată lumea plăcerii era a lor. Numai ei amândoi, încleştaţi într-o îmbrăţişare incandescentă, o emulaţie a două fiinţe umane într-o emoţie fără limite.

Nu-şi mai aminteşte dacă a adormit după acea pasionată, răscolitoare şi minunată experienţă. Când s-a trezit, a observat că în încăpere era întuneric iar cearşafurile erau mototolite. Chad dormea. Acum ştia cum trebuie să se facă unele lucruri obişnuite la un cuplu : şi-a amintit că îi ceruse cândva explicaţii despre viaţa sexuatlă, într-una din comunicaţiile lor secrete nocturne.

Nu avea poftă să se ridice din pat, chiar dacă avea simptomele unui uşor deranjament stomacal. S-a gândit din nou la evenimentele tumultuoase din ultimele ore : a intervenit o schimbare deosebită în viaţa ei, o schimbare pe care se mai străduia încă să o creadă realitate şi nu o scenă de vis. Chad şi ea erau de acum soţ şi soţie ! A devenit Jennifer Cameron ! Doamna Cameron. Numele lui complet l-a citit pe documentele de serviciu : Charles Winston Cameron. Dar pentru ea ar putea să rămână acelaşi Chad.

A încercat să-şi închipuie ce s-ar putea întâmpla odată cu întoarcerea lor la Los Angeles. Nu au vorbit niciodată de problema căsătoriei. Şi-a dat seama cu părere de rău că nu ştie absolut nimic despre viaţa lui : nici unde trăieşte, nici dacă are familie. Îi ajunsese doar la ureche, la birou, că tatăl lui e mort.

A fulgerat-o un gând legat de relaţiile ei cu maică-sa. De fapt, cu toate că nu locuiau în acelaşi oraş, se auzeau cu regularitate cum o să-i explice această căsătorie neaşteptată cu şeful său ?

Sigur că mama avea în secret această aspiraţie pentru fiica ei, dar Jennifer nu a ezitat să-i descurajeze aşteptările, descriindu-i-l pe Cameron ca pe un celibatar convins şi de nelecuit.

Oricum s-ar gândi să-i explice această decizie neaşteptată, mama tot ar avea o mică suspiciune că Jennifer ar fi fost sub efectul unui oarecare drog.

A oftat. Dar va găsi totuşi o soluţie. Acum îl avea pe Chad şi era fericită.

A ajuns la concluzia că nici una din fanteziile sale, pe cât erau de îndrăzneţe, nu s-au apropiat niciodată de realitatea fascinantă pe care o trăia acum.

Cuprinsă de astfel de gânduri, a adormit din nou, dar s-a trezit în mângâierile și sărutările îngerului ei păzitor, Chad. I-a răspuns consimțind, abia revenindu-și în fire, dorind în special repetarea intimităților senzuale pe care le comporta unirea lor totală.

Cei doi soți nu au părăsit camera de hotel timp de două zile și jumătate. Cameristele lăsau tăvile cu mâncare în pragul ușii și dispăreau în mod discret. Exceptând aceste mici pauze pentru a lua rapid câte ceva de-ale mâncării, Jennifer și Chad nu s-au desprins unul de celălalt, nici măcar atunci când intrau sub duș.

Nu le-au fost necesare prea multe cuvinte, în acel weekend.

CAPITOLUL X

Dar toate lucrurile frumoase se sfârșesc și ele, mai devreme sau mai târziu. Jennifer a auzit această frază de mai multe ori, dar nu i-a acordat niciodată atenția cuvenită. Și apoi, în viața ei nu au existat momente fericite deosebite.

Luna sa de miere a fost scurtă, dar cea mai minunată perioadă din întreaga ei viață. Dacă ar putea să strângă și să închidă acele clipe de fericire pură și nesperată într-o cutie magică, ar face-o cu plăcere, pentru a le purta totdeauna cu ea, ca să le permanentizeze în timp, savurându-le cu cea mai calmă voluptate. Dar viața nu-i permitea realizarea acestei fantezii.

Au efectuat un zbor de noapte spre Los Angeles. S-a mulțumit să nu-i pună întrebări și l-a urmat docilă pe Chad. În momentul acela nu avea nimic să-i reproșeze. A decis să aștepte și să vadă cum au să decurgă lucrurile în continuare.

Cu toate că Chad era un om vorbăreț, a reținut tăcerea lui îndelungată, dar se

consola regăsind în ochii lui, de fiecare dată când o privea, același fulger de pasiune ca atunci când erau în camera lor de hotel. Și ei îi plăcea lumina aceea strălucitoare aproape posesivă. În rest, nu putea să spună că ar putea să manifeste, la rândul ei, o intensitate mai mică în priviri.

Ce sfârșit de săptămână ! S-au întors înapoi îmbrăcați la fel ca la plecare : păreau doi asociați în afaceri după o călătorie de lucru... și ce călătorie !

Jennifer și-a privit mâinile nu avea nici măcar inelul de logodnă. Chad nu a avut timpul necesar să se mai ocupe și de aceste însemne ale căsătoriei. Cine știe când a conceput această idee trăsnită și fantastică de a se căsători la Las Vegas, așa, pe nepusă-masă. Poate că totul a fost declanșat de ultima discuție nocturnă, la îndemnul inimii, în care a fost așa de explicită în mărturisirea propriilor ei gânduri secrete.

Se pare că Chad avea o memorie de fier.

A pus în practică tot ceea ce i-a sugerat ea.

L-a privit și a descoperit o umbră de amărăciune neobișnuită pe chipul lui. Era ceva care nu mai apăruse în cele două zile precedente.

Ajunși la Los Angeles, Jennifer ardea de curiozitate să vadă unde vor merge să doar-

mă. Ea ar trebui neapărat să treacă pe acasă pentru a-i da de mâncare lui Șam. Sărmanul pisoi ! Și apoi avea nevoie de haine curate pentru ziua următoare. A așteptat să audă hotărîrea lui Chad.

Când au ajuns la locul de parcare unde Jennifer și-a lăsat mașina, privirea cu care el a fixat-o nu prevestea nimic bun. Temerile ei s-au dovedit a fi fondate pentru că, de fapt, Chad a început discuția

— Mâine va trebui să plec în afara orașului, motiv pentru care este necesar să mergi acasă la mine ca să-mi faci valiza. Voi reveni la sfârșitul săptămânii. Între timp, amândoi vom avea răgazul pentru reflecție asupra a ce trebuie să facem cu căsătoria noastră.

L-a privit suspicioasă, ba chiar străpunsă de un fior rece, constatând că vocea lui nu avea nici o urmă cât de mică de emoție.

— Dar ce vrei să zici ?

— Nu este acum momentul să discutăm, a liniștit-o el mângâindu-i părul cu o mână.

— Ar fi trebuit să discutăm înainte de a ne căsători. Dacă nu am făcut acest lucru atunci, îl vom face acum, a replicat ea, decisă.

Chad și-a sprijinit bărbia de volanul mașinii. Contempla profilul său trăsătura aceea puternică, hotărâtă, o fascina. Personalitatea lui imprevizibilă o atrăgea mai mult decât orice altceva pe lumea asta, din o mie de motive. Dacă ar fi reușit măcar o dată să-l înțeleagă în profunzime, ar scrie un roman. Fără îndoială, Chad era unic în felul lui.

— Tu m-ai fi înnebunit, s-a decis, în sfârșit, să spună, privind-o fix în față.

— Deci, într-un anumit fel, m-ai luat în căsătorie pentru a mă pedepsi ? a conchis Jeninfer după o scurtă reflecție.

— M-ai fi făcut să-mi pierd uzul rațiunii. Fanteziile tale mă tot obsedau. Nu am făcut acest act ca să dureze.

Jennifer îl privea încremenită.

— Ai fost pentru mult timp parte integrantă din viața mea, Sunshine. Te iubesc și te respect prea mult pentru a profita de tine. Cunoșteam bine ideile tale despre dragoste și sex în fond, chiar eu am fost cel care. în parte, a contribuit la eliminarea lor din mentalitatea ta. Dar tu ai mers într-adevăr prea departe, m-ai constrâns să mă căsătoresc cu tine. Nu mai aveam cale de ales.

— În sfârșit, înțeleg că vrei să spui că m-ai luat de nevastă pentru a putea să faci dragoste cu mine fără a te simți vinovat ?

— Așa este.

— Înțeleg.

— Nu-mi place să fiu epuizat. Tu te-ai servit de un dar particular, de ceva foarte special pe care-l avem amândoi, pentru obține un avantaj asupra mea. O.K.. ai învins. Nu sunt sigur asupra a ceea ce ai fi dorit tu, dar dacă ai vrut să mă aduci în stadiul de a te dori, pentru a-mi face rău. ai reușit.

Nu s-a întors deloc spre ea. Părea că vorbește geamului din fața sa și a continuat

— Am luat atunci decizia de a rezolva o dată pentru totdeauna problemele noastre. Luându-te în căsătorie, puteam să fac dragoste cu tine în mod legitim și tu ai fi putut obține ceea ce doreai.

— Problema în acest moment este că tu nu vrei să rămâi căsătorit cu mine.

Auzind cele spuse, Chad s-a întors spre ea și a privit-o

— Dacă te gândești puțin, ai să-ți dai seama că eu nu-ți voi putea oferi niciodată o viață normală de cuplu sunt plecat mereu din oraș, nu am un program normal, nu-mi rămâne timp disponibil, nici energia

necesară pentru a mă putea dedica unei relații cu tine sau cu orice altă femeie.

De fapt, Jennifer nu a luat niciodată în calcul acest aspect. Ea însăși ținea foarte mult la propria sa independență și la posibilitatea de a-și organiza viața proprie după bunul ei plac.

— Dar de ce căsătoria ar trebui să schimbe fiecare lucru ? a întrebat străduindu-se să rămână calmă și lucidă.

— Schimbă, să fii sigură.

— Nu este adevărat. Putem, în aceeași măsură, să ajungem la un compromis acceptabil. Fiecare rămâne în planul independenței sale. Dar atunci când ești acasă, stăm împreună. Ce este greșit în asta ?

A făcut o pauză și apoi a intervenit

— Și copiii ?

— Dacă într-o zi vom hotărî să avem copii, îi vom avea. Cu timpul ai să obosești tot călătorind... Vom vedea.

— Amândoi avem nevoie de timp pentru a ne gândi cu calm. Apoi ne vom întâlni în continuare după întoarcerea mea — a insistat Chad, dând din cap.

Cu alte cuvinte, o invita să coboare din mașină, s-a gândit Jennifer. Și-a strâns tot sângele rece de care era capabilă și a coborât din automobil într-o clipă, simțindu-se

ca lipsită de orice forță. Unicul lucru de care era sigură, era o infinită amărăciune în fundul inimii.

Fără a spune un cuvânt, s-a îndreptat spre mașina ei și a plecat. Acasă, primirea nervoasă a lui Sam înfometat a fost picătura care a umplut paharul.

A privit în jur pentru a se asigura că nimic nu s-ar fi putut schimba. Totul era în regulă. Numai ca era schimbată. Și era sigură că de acum nu ar mai fi putut să fie aceeași.

Chad avea dreptate a exercitat o presiune neloială asupra lui. Că l-a constrâns să recunoască ce sentimente încerca pentru ea era un lucru pozitiv, dar restul nu. Cu toate acestea el ar fi dorit corpul ei, o vroia pentru a proba sentimentele sale pentru a-și atinge în final un scop egoist.

Nu putea să-l învinovățească. Și-a amintit că a încercat același resentiment când el, în trecut, a constrâns-o să facă ceva ce ea, cu lipsa ei de experiență, judeca greșit.

În noaptea aceea a rămas trează ore întregi reflectând și căutând o modalitate, dar nu găsea nici o soluție de ieșire, în condiții bune, din această situație.

Era căsătorită cu omul visurilor sale, amantul și prietenul său. Și el se simțea

prins în cursă. În zori a fost constrânsă să admită ideea că ea a acționat greșit. Dar acum ce mai putea să facă ?

Luni la birou totul părea să decurgă conform regulilor anterioare. Alți funcționari o salutau ca de obicei, corespondența a fost dusă la poștă, telefonul suna în mod continuu. Fiecare lucru, în sfârșit, mergea exact ca de obicei.

Dar ea nu mai era deloc aceeași Jennifer, care vinerea trecută a ieșit de la birou întrebându-se unde ar putea s-o ducă șeful.

Dacă Chad a înțeles s-o pedepsească pentru ceea ce a pus la cale, nimic mai greșit și atroce decât s-o facă să întrevadă într-un weekend scurt, așa cum a fost și viața lor în doi, pentru ca apoi să tragă cortina peste toate și în final, adio, mulțumesc și multe salutări !

A aruncat o privire spre biroul lui nu avea curajul să intre, pentru că își reamintea prea multe despre Chad.

La amiază a decis că dacă nu ieșea cu cineva va înnebuni. Și-a chemat mama, invitând-o la cină în seara aceea. La telefon nu a mai discutat cu nimeni. Doamna Chisholm a acceptat invitația cu o plăcere extremă.

— Mami, am ceva să-ți spun. Știi, are să ți se pară incredibil, a început Jennifer, după ce a terminat de băut cafeaua.

Au luat o cină delicioasă într-un restaurant nu prea depărtat de casa mamei.

— Nimic din ceea ce-mi povestești nu mă va surprinde niciodată în măsură suficientă, Jeannie. Nu cunosc o fată cu imaginație mai mare decât tine. Îmi amintesc de poveștile incredibile pe care le elaborai la prima vedere... După o pauză, a încurajat-o Hai, spune, sunt curioasă, și a atins-o cu afecțiune pe mână.

Grandios ! Cu un astfel de început, nimic nu i-ar fi scos din minte că ea nu ar fi putut inventa totul așa din senin.

— Mami, vezi, există o persoană pe care o cunosc de multă vreme dar pe care am reușit s-o descopăr numai în ultimele luni. Te rog, ai răbdare. Este mai bine ca să-ți povestesc totul de la început. S-a oprit, recapitulând ideile.

— În accidentul acela teribil în care a murit tata... îți amintești de băieții aceia doi... și a început să-i povestească totul cu lux de amănunte, până în momentul descoperirii telepatiei între ea și Chad.

Ochii mamei se holbau din ce în ce mai mult de uimire, pe măsură ce Jennifer avansa cu povestea ei, dar nu a întrerupt-o nici un moment.

— Acum câteva luni, din întâmplare, am descoperit cine era cu adevărat Chad.

— Credeam că tu îl cunoşteai deja. Nu este băiatul... ?

— Da, dar, vreau să spun, am descoperit ce a devenit el acum.

— Ah, da ? Deci ? a întrebat femeia încruntându-şi sprâncenele.

— Şeful meu, domnul C.W Cameron !

— Nu se poate ! Individul acela antipatic şi arogant ? a exclamat mama uimită.

— Da, chiar el. Aici Jennifer a zâmbit, constatând că mama ei îl reperase bine pe tipul acela, care era furios auzind plânsetele fiicei după momentul accidentului.

— Dar cum a putut să se întâmple aşa, ca Chad să fie atât de afectuos şi plin de bunăvoinţă ?

— Ciudat, dar asta este.

— Cum este posibil ca un om să afişeze două ipostaze ?

— Este întrebarea care m-a obsedat mai bine de două luni de zile. Chad pe care îl cunosc din copilărie este Chad cel adevărat, cel liber să-şi exprime personalitatea proprie fără constrângeri sau obligaţii sociale şi profesionale.

Jennifer s-a rezemat de spătarul scaunului, după care a continuat

— Nu sunt la curent cu toată povestea asta, dar din ceea ce am înţeles din bârfe-

le de la serviciu, se pare că tatăl lui a fost un om dur, foarte exigent, care îi solicita la maximum pe cei din jurul lui.

După ce s-a jucat puțin cu ceașca de cafea, a spus

— Am încercat să-ți ilustrez viața lui Chad ca tânăr. Nu mai știu alte detalii despre familia lui. Tatăl dorea ca fiul să-i urmeze în branșă și astfel el a fost nevoit să-și înăbușe sufletul sensibil în rigida postură de manager eficient, fără a lăsa să iasă la iveală secretul său.

— Dar Jennifer Chisholm l-a descoperit, a adăugat mama.

— Adevărata coincidență a fost angajarea mea la agenția pe care o conducea el. Școala mea nu era departe de birourile lui Cameron și într-o zi am aflat că angajau stenografe. Era o schimbare continuă de personal.

— După aceea lucrurile s-au schimbat.

— Da, și acum încep să-ți explic motivul. Eu eram un fel de filtru între Chad și ceilalți din staff. Și eu eram cea care încasa toate criticile. Am reușit să le suport și să le îndrept într-un fel, de cele mai multe ori. Pe măsură ce se obișnuia să lucreze cu mine, se calma.

— Faptul de a avea alături pe protejata lui, poate că nu îl deranja.

— Just, nu m-am gândit la aspectul ăsta. Poate că mă cunoștea destul de bine să-și dea seama că nu mai era necesar să mă dădăcească în probleme de serviciu.

— Da, n-aș zice.

— Asta e. Și am suportat, dându-le uitării, toate situațiile în care m-a înfuriat. Și acum mă întreb cum de am putut să-l suport atât.

— Nici eu, ca să spun adevărul, nu înțeleg. De multe ori când îmi telefonai, plângeai. Când te sfătuiam să-ți dai demisia, îmi răspundeai că, cu toate astea, el știa să aprecieze ce este bun la tine.

S-au privit, după care Jennifer a zis

— Și nici acum nu-mi explic unele lucruri, mamă.

— Vrei să spui că mai sunt și alte probleme în plus ? ! Îți jur, asta le pune capac la toate, chiar și povestirilor tale cele mai năstrușnice pe care le inventai de mică.

— Ascultă, nu s-a terminat. Vinerea trecută el și eu am plecat la Las Vegas... ca să ne căsătorim !

Mama a privit-o cu stupefacție, rămânând cu gura căscată.

Jennifer i-a dat imediat asigurări, spunând

— Știu, este ceva incredibil.

— Tu nu mi-ai spus niciodată absolut nimic. Nici prin cap nu mi-a trecut ideea că între voi doi ar putea să fie unele legături specifice tinereții.

— Și de fapt, nu a fost nimic niciodată. Când am aflat, însă, că Chad și C.W Cameronera u una și aceeași persoană, am început să mă gândesc la diferențele și asemănările dintre cei doi. Chad a făcut miracole pentru a menține secretă dubla lui identitate. ca să o numesc așa. Însă eu am început să-l tratez în mod diferit la birou. Îi vorbeam pe același ton cu care obișnuiam să discut în comunicațiile noastre telepatice un comportament fără formalisme, deschis și... putintel mai mult decât cordial.

— Și la birou cum au reacționat la schimbarea ta ?

— Oh, nimeni nu și-a dat seama. Oamenii îl evită cât pot de mult și deci sunt dezinteresați de persoana lui.

— Dar acum, că sunteți căsătoriți, ce zic ceilalți...

— De fapt, căsătoria, până acuma, a rămas secretă.

— Așa vrea el ?

— Of, mamă, eu nu știu ce vrea el ! Asta este problema pentru care am venit să discut cu tine. După minunatul nostru weekend la Las Vegas, știi ce-a făcut ?

— Nu. Spune-mi !

— M-a abandonat !

— Ce ?

— M-a abandonat, atât în sensul literal al cuvântului, cât şi cel figurat ! Deci, m-a condus la maşina mea şi a plecat spunându-mi că va lipsi din oraş toată săptămâna şi că vom mai discuta după aceea.

Era cât pe-aci să se înece cu apa pe care o bea. Tuşind şi strănutând, mama a exclamat

— Dar acesta este omul cel mai insolent şi necioplit pe care l-am putut vedea vreodată !

— Poate să fie o interpretare justă. Dar mai există şi alta.

— Într-adevăr ? Sunt curioasă s-o aud.

— Hm... este că eu, iată... i-am dat lovituri la plex, ca să zic aşa... ca să-l determin să petreacă cât mai mult timp cu mine.

— În ce sens ?

— L-am solicitat, prin intermediul telepatici, să-şi imagineze unele soluţii într-un fel plăcute pentru... a petrece împreună seri şi nopţi...

— Nu mai spune ! Tu, Jennifer Chisholm ?

— Da, eu. Nu pot să fiu sigură de rezultatul celor întreprinse de mine, însă câteva

lucruri au avut loc. Nu chiar ceea ce speram eu, totuşi.

— Vroiai să te combini cu el ?

Jennifer abia şi-a reţinut râsul văzând expresia mamei sale, care se străduia să pară înţelegătoare şi modernă, dar care în realitate nu concepea legături extraconjugale.

— Nu ştiu. Am acţionat impulsiv fără să mai ponderez reacţiile mele şi ale lui.

— Dar acum eşti căsătorită.

— Aşa s-ar zice.

— Şi ce înţelegi să faci pentru a-ţi salva căsătoria ?

— Să lupt.

— Ai vreo idee ?

— Nu, sunt receptivă la orice sugestie.

Femeia s-a ridicat şi a zis :

— Bine, să mergem acasă şi să studiem o strategie. Punem noi ceva la cale. În fond, îl cunoşti bine, ai să reuşeşti să-i găseşti un punct slab care să fie în avantajul tău !

Jennifer a urmat-o pe mama ei ieşind afară din local, invadată de o nouă speranţă. Trebuia să găsească maniera adecvată ca să-l convingă pe C. W Cameron că a încheiat cea mai minunată afacere din viaţa lui, căsătorindu-se cu ea.

Pentru clipele de neliniște, de oboseală, de tristețe, pentru momentele când totul este mohorât și pare fără speranță, nimic mai potrivit decât înseninarea pe care o aduc romanele colecțiilor **„EL și EA“** și **„ROMANTIC“** care fac să se nască în inimi încrederea în dragoste, în viață.

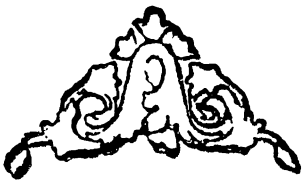

CAPITOLUL XI

— Chad ?

— ? ? ?

— Ești treaz ?

— Abia acum am deschis ochii. Ce este ?

Jennifer era întinsă pe pat alături de Sam. Stătea așa de aseară, fără să reușească să adoarmă.

— Nimic. Mă gândeam, așa, la tine. Ești bine ?

— Dar tu ?

A simțit că era îngrijorat pentru ea. Atunci înseamnă că și el se gândea la ea, a conchis. Erau trei zile de când nu l-a văzut. Și trei nopți. Jennifer descoperise cu multă ușurință modalitatea de a se adapta la noua situație de soție. Suferea din cauza absenței lui Chad, îi lipsea îmbrățișarea lui caldă și puternică. Trăia nostalgia corpului lui viguros.

— Îmi lipsești, i-a răspuns.

— Și eu am aceeași problemă lipsa ta.

— Nu credeam că a fi împreună să fie aşa de fantastic.

— Mă tem că poate am exagerat cu ceva. A fost un tur de forţă, ca la început, în viaţa intimă. Da, Jennifer ?

— Nu am poftă deloc să-mi fac probleme ; ştii, n-am mai ieşit nicăieri... Apoi, după câteva momente, a adăugat... Când speri să te întorci ?

— Nu ştiu.

— Dar nu poţi să stai o eternitate plecat. Mai devreme sau mai târziu tot ai să vii acasă ! a exclamat forţându-se să pară veselă.

— Da.

— Dar nu prea doreşti acest lucru, asta e sigur.

— Nu asta este problema. Sunt... confuz. Mi se pare că mi-am pierdut controlul asupra logicii mele de viaţă, nu mai sunt deloc capabil să apreciez, să decid.

— Acest lucru se întâmplă pentru faptul că emoţiile nu se pot măsura cu metrul logicii şi nici nu pot să fie închise şi reprimate mai mult de atât. După un timp explodează.

— Dacă toate acestea fac parte din natura, din existenţa noastră, va trece.

— Aşa vei ajunge să fii, scuză-mă, dar trebuie să ţi-o spun, din nou un robot ca mai înainte ! ?

— Ah, asta este opinia ta despre mine ?

— Mă explic. Tu încerci să fii un robot. Apoi, din fericire, jocul a luat sfârşit.

Au rămas în linişte câteva secunde. Jennifer avea satisfacţia că cel puţin a restabilit contractul telepatic cu el. Se temea, de fapt, că o dată cu căsătoria lor s-ar fi distrus acel fir secret de comunicaţie care îi unea.

— Sunshine ?

A zâmbit, reauzind acel diminutiv afectuos.

— Da ?

— Cum eşti îmbrăcată acum ?

Jennifer a izbucnit în râs. S-a privit şi a răspuns

— În pijama de flanel, aceea care ţine foarte cald.

— ???

— Ştiu, n-ai văzut-o niciodată. Numai Sam a avut această onoare.

— Nu te-ai gândit niciodată să-ţi cumperi una termică ?

— Am deja, mulţumesc !

— La Las Vegas nu erai friguroasă, dacă îmi amintesc eu bine.

— Cum puteam ? Cu un om de peste 80 de kilograme în spatele meu ?

— Ehei, ehei, să nu exagerăm. Cântăresc mai puțin !

— Dar un kilogram în plus, sau în minus, ce mai contează ?

— Sunshine ?

— Spune-mi !

— Știu că nu am fost loial cu tine, în weekendul nostru. Nu ți-am dat posibilitatea să alegi.

— Nu este exact. Mi-ai dat-o. Îți amintești, pe coridor mă întrebai dacă...

— Știi ce vreau să zic ? Nu te-am întrebat niciodată dacă vroiai să te căsătorești cu mine.

— Nu am dorit niciodată pe nimeni altcineva pe lume.

— Da, însă dat fiind faptul că eu cunosc părerea ta despre C.W. Cameron...

— Dacă în toți acești ani aș fi putut să știu că șeful meu îmi citea gândurile, nu l-aș fi insultat într-un mod așa de colorat

— De cele mai multe ori aveai dreptate.

— Și când gândeai că aș fi avut dreptate ?

— Așteptam să te calmezi. Absolut nimeni nu poate să-și imagineze forța și tăria caracterului tău. O ascunzi foarte bine.

— Chiar şi tu.

— Nu, caracterul meu cel mai rău este de acum de domeniul trecutului.

— Tu ai capacitatea de a disimula chipul tău cel dulce, chipul, Chad, pe care eu îl iubesc atât de mult.

— Totuşi acest aspect nu ar avea mult succes în lumea afacerilor.

— S-ar putea întâmpla, dar tu nu trebuie să te gândeşti mereu numai la afaceri. Există momente pentru tinereţe şi dragoste, pentru a te îngriji de cineva şi a-l proteja.

— Dar nu în viaţa mea.

— Chiar şi în viaţa ta, trebuie. Ai făcut acest lucru ani de-a rândul, cu mine.

— Of, asta !

— Da, asta.

— Dar cu tine este altceva.

— Nu, tu eşti altfel când eşti cu mine. Problema este că te comporţi altfel în prea puţine oczaii ; în dialogurile acestea ale noastre sau... în weekenduri, ca ultimul...

— Vrei să spui că în acele zile nu eram C.W Cameron ?

— Erai mai bun decât tine însuţi, Chad. Dacă ai fi vrut numai, ai fi putut să acţionezi astfel mai des.

— Dacă ne-am fi comportat diferit, serviciul ar fi mers în neorânduială.

— Nu am făcut aluzie la comportamentul tău la pat. Vroiam să subliniez starea ta sufletească, relaxată şi fără gânduri. Vom putea să glumim şi să conversăm la birou aşa cum am făcut la cină, sau sub duş.

— Interesant. Cine ştie ce vor putea să gândească alţii ?

— Chad, nu mă interpreta. Încearcă. Încearcă să fii tu însuţi. Nu fi timorat.

După o clipă de linişte, el a comentat

— Nu cred că am să pot să fac ce-mi ceri, Sunshine.

— Nu este pentru mine, Chad. Este pentru tine.

— Noapte bună, Sunshine ! a întrerupt-o brusc.

— Noapte bună, Chad.

A simţit dragostea lui înfăşurând-o ca un val cald şi s-a lăsat fericită pradă somnului.

În vinerea următoare, la zece dimineaţa, biroul era un câmp de bătălie. Telefoane care sunau fără întrerupere şi maşini de scris care funcţionau, au purtat-o pe Jennifer aproape de limita de a izbucni de furie din cauza acestui vacarm.

O parte din starea ei nervoasă era imputabilă faptului că nu l-a auzit pe Chad. Nu

mai vroia să fie mereu ea prima care să-l cheme și din această cauză a decis să aștepte. Dar totul era în zadar. Nu-i trecea prin minte că are și o soție ?

A sunat telefonul.

— Agenția Cameron. Cu ce vă pot fi de folos ? a întrebat Jennifer cu o voce de rutină.

— Domnișoara Chisholm ?

A recunoscut imedit interlocutorul. A fost uimită să audă însă acel apelativ formal. Posibil ?

Fulgerată de o idee, a răspuns, ținându-și răsuflarea

— Nu, îmi pare rău. Domnișoara Chisholm nu mai lucrează aici... A făcut o pauză pentru a-și face curaj și apoi a continuat pe un tot duios

— Vorbește doamna Cameron. Pot să vă ajut cu ceva ?

A urmat o pauză la celălalt capăt al firului. Apoi s-a auzit

— Jennifer ? a întrebat în sfârșit.

— Da ? a răspuns menținând un ton cordial, dar distant.

— Ți-ai schimbat numele ?

— Există o bucățică de hârtie, cu toate sigiliile legalității, care atestă acest fapt.

— Da, știu. Dar nu credeam că ai început să te folosești deja de acest nume la serviciu.

— Am fost constrânsă s-o fac, domnule, pentru a pune capăt glumelor proaste care se fac pe seama dumneavoastră.

— Ce fel ?

— Glume care ridică dubii legat de virilitatea dumneavoastră. Circulă zvonuri că aveți preferințe spre sexul... greșit.

— Care ? a întrebat uimit.

— Nu vă faceți probleme, domnule. Le-am dat asigurări atestând că fiind închisă în cameră cu dumneavoastră două zile și jumătate, nu aveam nici cel mai mic dubiu asupra... hm... virilității.

Jennifer i-a acordat o pauză pentru a respira și apoi a adăugat pe un ton profesional

— Bine, domnule. Să revenim la problemele de muncă, cu ce vă pot fi de ajutor ?

Era încântată de faptul că uneori chiar și C. W Cameron putea să rămână fără replică.

— Te știi de glume, cred, a bombănit Chad după ce a înghițit în sec de mai multe ori și și-a dres vocea.

— Vreți să spuneți că am greșit apărându-vă reputația ?

— Nu trebuia să spui la nimeni că...

— Nu este absolut nimic de care să vă ruşinaţi, domnule. Dimpotrivă, nu prea mulţi bărbaţi la 37 de ani s-ar putea mândri cu...

— Jennifer !

— Da ?

— Vrei să încetezi să-mi tot spui domnule ?

— Şi cum aţi dori să vă spun ?

— Ca şi până acuma.

— Domnul Cameron ? Refuz să mă adresez astfel omului cu care merg la pat. Ştiţi de discriminarea socială din era eduardiană ?... După ce a aruncat o privire peste corespondenţă, a spus Ai motive speciale de ai telefonat ? Vrei să-ţi citesc corespondenţa ?

Jennifer a avut atunci impresia că Chad stătea şi număra, în linişte, pentru a nu izbucni de furie. Poate că aceasta era metoda lui pentru a nu-şi pierde niciodată atitudinea de nepăsare care îl caracteriza.

— Da, fii amabilă şi fă referiri la mesajele urgente.

În finalul conversaţiei, Chad a informat-o că va mai absenta încă o săptămână.

— Credeam că ai să soseşti mai repede.

Am fost nevoit să-mi schimb planurile din cauza unor dificultăți intervenite în ultimul moment.

— Înțeleg. Ca secretară, acest fapt nu însemna mare lucru, dar ca soție, dimpotrivă, ca proaspătă soție, afacerea o înfuria.

Tot timpul s-a stăpânit și nu l-a întrebat dacă acele schimbări de program aveau de-a face cu munca sau cu situația lor particulară.

Pe neașteptate, C. W. Cameron a spus ceva care cât pe-aci s-o facă să se tăvălească pe jos de râs

— Ce proiecte ai pentru sfârșitul de săptămână ?

În toți anii aceia de colaborare, C.W. Cameron nu i-a adresat niciodată o întrebare atât de personală. Cu toate acestea, nu a vrut să-i dea satisfacție spunându-i că este liberă pentru el, răspunzându-i

— Mai mult ca sigur îl voi petrece cu mama mea.

— Apropo, ce mai face ?

Jennifer a privit neîncrezătoare spre receptorul telefonului și apoi i-a răspuns

— Bine. Am cinat împreună luni seara.

— I-ai povestit despre noi doi ?

— Da.

— Ce reacție a avut ?

— Se întreba dacă a devenit soacra unui ginere invizibil și dacă chiar și viitorii ei nepoți vor moșteni darul invizibilității.

— Mi-ar place s-o întâlnesc.

— Dorința este reciprocă.

— Bine, acum trebuie să-mi reiau lucrul. O să mai vorbim săptămâna viitoare.

— O.K. ! Altceva nu mai ai nimic să-mi spui ?

A așteptat neliniștită. În fine, i-au ajuns ca o șoaptă, la ureche, cuvinte pe care nu spera să le audă vreodată

— Îmi lipsești, Sunshine.

Tot restul zilei Jennifer nu a mai fost deloc în stare să se concentreze.

— Este un semn bun, fără îndoială, a comentat mama ei în seara aceea.

Stăteau în fața sobei, la Oceanside, și Sam se juca prin casă.

— Sunt de acord cu tine, a convenit Jennifer. Nu cred să fi fost alegerea lui Chad aceea de a-și asuma o dublă personalitate. Puțin câte puțin, circumstanțele și experiențele l-au determinat să-și construiască un fel de platoșă pentru a supraviețui.

— Este un fapt pe care-l găsesc foarte trist ce s-ar fi făcut el dacă nu ar fi găsit acest mod telepatic de a comunica cu tine,

de când erai o copilă ? Tu l-ai constrâns să iasă din cușca lui de fier, ai reprezentat un experiment plăcut pentru el, o bucurie și chiar o sursă de preocupări diferite. În orice caz, însă, ceva ce a menținut vie partea cea mai bună a caracterului său.

— Nu vreau să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat cu el ! a exclamat cuprinsă de un fior de tristețe Jennifer.

— Însă aveți o doză reciprocă de gratitudine.

— Nu este vorba de gratitudine când iubești o persoană. Dragostea înseamnă conviețuire, este posibilitatea ce ni se oferă de a fi noi înșine și de a ne accepta așa cum suntem. Întâlnirea noastră rămâne încă incredibilă pentru mine aveam o posibilitate la un milion de a ne întâlni. Gândește-te numai la diferența de vârstă nu am fi putut niciodată să ne cunoaștem în timpul anilor de școală.

— Și acum sunteți căsătoriți.

— Cu toate acestea, am încredere. Îl accept așa cum este. Dacă ar trebui să decidă ca să-și mențină cele două vieți separate, cu adevărat, la muncă raporturile dintre șef-secretară și acasă acelea de soț-soție, l-aș accepta. Pentru că știu că va oferi tot ceea ce este posibil. Și nu pot să-i cer mai mult.

Duminică seara, când s-a reîntors acasă, Jennifer se simțea relaxată. Vizita la mama ei a fost benefică și înțelegerea dintre ele s-a mai îmbunătățit. Sam era liniștit și satisfăcut de mâncarea lui, și ea se considera norocoasă, cu toate că alții ar fi judecat situația ei ca fiind cât se poate de bizară.

Se gândea că viața ei ar putea să se schimbe de aici înainte, prin prezența unui soț-amant secret.

Chad trebuia să-și dea seama că această căsătorie a lor ar putea să funcționeze dacă ei s-ar putea angaja în acest sens. Căsnicia lor ar putea să fie în afara schemelor convenționale și era normal să fie așa pentru că ea și Chad erau diferiți de lumea obișnuită.

Ca să fie soția amicului său invizibil i se părea destul pentru a accepta cu bună știință tot ceea ce le-ar putea rezerva viitorul.

Și astfel a ajuns Jennifer să se simtă plină de speranță și de liniște, sentimente necunoscute de ea până acum. Și-a continuat serviciul și munca cu eficiență și echilibru. Miercuri, când a ajuns la serviciu, a fost întâmpinată de privirea întrebătoare a recepționerei.

— Ce s-a întâmplat ?

Jennifer s-a privit pentru a se convinge că nu a îmbrăcat în grabă ceva ciudat, ciorapi deșirați sau altceva.

— Nimic.

Ridicând din umeri, s-a îndreptat spre biroul ei, dar s-a oprit dintr-o dată în pragul ușii, zărind pe masa de lucru, alături de corespondența depozitată de recepționer, o etichetă. Pe ea era scris „Jennifer C. Cameron"

De unde provenea ? Ridicând privirea a văzut cu surprindere un buchet enorm de trandafiri roșii. Curioasă, a citit pe bilețelul însoțitor „Mulțumesc pentru cea mai minunată lună de miere pe care un om și-o poate dori. Cu toată dragostea mea, Chad."

Jennifer a privit în jur și a văzut că în prag se strânseseră mai multe persoane care o priveau în liniște.

A zâmbit, puțin cam pusă în încurcătură. Apoi a spus

— Bună ziua tuturor !

— Bună ziua, Jennifer, au răspuns în cor mai multe voci. Dar nu s-au mișcat, ca și cum ar fi așteptat ceva.

Nimeni nu vorbea și privirile lor se plimbau de la etichetă la trandafiri și invers.

— Chad, cum ai putut să-mi faci asta, acum ?

O răsplătea pentru ceea ce-i spusese prin telefon.

— Unde ești ?

Nici un răspuns.

— Poate că stați să vă întrebați cum de... se justifica agitând mâinile în direcția bileţelului și a florilor.

Capetele au înlemnit la unison. Ce se ascundea, oare, în spatele acestei înscenări ? De ce tăceau ?

A bombănit ceva și apoi, reluându-și prestanța și sângele rece, a anunțat

— Domnul Cameron și eu ne-am căsătorit acum două săptămâni, la Las Vegas.

Pentru clipele de bucurie, şi pentru zilele de vacanţă pe malul mării, la munte, în călătorii, nimic mai potrivit decât încântarea, farmecul pasionantelor întâmplări din romanele colecţiilor

„EL şi EA“ şi „ROMANTIC“

CAPITOLUL XII

Ajunsă acasă, vineri seara, Jennifer nu avea o altă dorință decât aceea de a se arunca în pat și a se scufunda într-un somn foarte lung.

Nu avea încă știri despre șeful său misterios, și nici despre soț. Pe moment, avea o aprigă dorință să-i împuște. Cu puțin timp și energie, poate că ar fi reușit să pună la cale cine știe ce plan diabolic, pentru a-l face să sufere. Ea nu mai putea suporta.

Anunțul căsătoriei lor a fost ca o lovitură de trăsnet la birou. „Păcat că nu ai putut să fii și tu de față, dragostea mea", a murmurat Jennifer.

Stupoarea personalului era întemeiată, văzând că nu a existat nici cea mai mică suspiciune a unei înțelegeri între ei doi. Dimpotrivă, mulți își aminteau că Jennifer se alăturase de fiecare dată celor care se plângeau și se ridicau împotriva șefului. Și acum, deodată, s-a căsătorit cu el.

Ce explicații putea să le dea ? El era loial și cinstit, dar nu atât de maleabil. De

mai multe ori Jennifer a intervenit pe lângă el în favoarea câte unui coleg.

În ziua următoare de la aflarea ştirii despre căsătorie, Jennifer a găsit biroul pregătit de sărbătoare şi un munte de cadouri.

Dar Chad nu era. Se temea că a făcut-o cu tot dinadinsul. Nu i-a mai dat nici un telefon toată săptămâna, şi nici nu a contactat-o prin canalul lor secret de legătură. Nu putea să-l blameze. A dat din cap, culcându-se.

A supravieţuit. Spera că lunea care va urma i se va întâmpla ceva care o va desprinde de problemele personale.

Apoi a intrat în baie şi s-a apucat să umple cada cu apă pentru a-şi urma ritualul obişnuit al unei băi relaxante cu un pahar cu vin, o lumânare aprinsă şi un fundal muzical.

După aceea s-a simţit mult mai bine. Relaxată şi împăcată din nou cu lumea. Chiar şi cu Chad. Îi lipsea prea mult pentru a fi cuţite cu el. În ziua aceea ar fi sărbătorit cincisprezece zile de căsătorie, chiar dacă în realitate nu au stat împreună, de fapt, decât două zile şi jumătate.

— Hai, fetiţo, ai la dispoziţie o viaţă întreagă ca să stai cu el, şi-a spus pentru a-şi ridica moralul. Se întrebă dacă ar putea să

trăiască sau să mențină locuințe separate. Totul era un mister.

Un lucru pozitiv exista el a făcut cunoscută la toți căsătoria lor.

În timp ce trebăluia prin bucătărie, preocupată să-și facă ceva de mâncare, s-a sunat la ușă.

Jennifer s-a oprit cu surprindere : nu aștepta vizite și din această cauză nu se îmbrăcase cu ceva prea drăguț. În casă stătea în pijamaua de flanelă.

A trecut în revistă mental cine ar fi putut să fie, totuși sigur că nu Jerry, știind că nu s-au auzit de luni de zile, nici băiatul de la strângerea cărților, care a venit deja acum o săptămână.

A ridicat din umeri și s-a îndreptat spre ușă să deschidă.

— O clipă ! a strigat după ce clopoțelul a sunat pentru a doua oară.

Și-a îmbrăcat din mers un capot mai vechi. Și-a dat seama că avea o pată de ciocolată pe față. Răbdare, a spus. Cu toate că nu trebuia să seducă pe nimeni.

— Nu eram sigur că ești acasă... Era Chad, în prag, cu mutra puțin îndoielnică.

Avea un aer îndurerat, cu ochelari și chipul însemnat. Jennifer a simțit impulsul

irezistibil de a-l prinde în brațe și a-l ține pentru tot restul vieții sale.

— Intră ! a reușit să-i spună, făcând un pas înapoi pentru a-l lăsa să treacă.

A privit în jur. Mobilierul casei era diferit : Jennifer îl aranjase cu piesele pe care le cumpăra treptat sau le refăcea. Tablouri pline de viață și flori artificiale dădeau o notă coloristică deosebită interiorului.

Nu s-a grăbit să-l privească cu alți ochi. Toate obiectele acelea care umpleau casa aveau o semnificație particulară pentru ea și nu-și făcea probleme că obiectele vechi nu se integrau alături de cele noi, fiind un design fără armonie și logică.

A avut un acces de spaimă. Nu avea idee în ce fel de casă a fost crescut Chad, sau unde putea să trăiască în prezent. Se temea că nu o să-i placă apartamentul ei micuț și că o să fugă dezamăgit. Temeri stupide.

Poate este prea obosit s-o facă ! se gândea Jennifer.

— Dă-mi măcar impermeabilul, a zis, gentilă. El l-a scos oftând.

— Așează-te unde vrei. Pot să-ți ofer ceva de băut ? a încercat să bombăne.

Chad s-a așezat pe fotoliu.

— Mulțumesc, o cafea, da.

— Abia am ieșit din cadă. Nu mă așteptam să vii. Scuză-mă, te rog, vreau să-mi iau altceva pe mine.

El a zâmbit.

— Ești foarte frumoasă așa. Îți stă bine cu părul legat coadă de cal. Am impresia că am răpit-o și m-am căsătorit cu Buffy.

Pe neașteptate și-a amintit de coada făcută în grabă pentru a nu-și uda părul. A încercat să se aranjeze desfăcându-și coada și netezindu-și părul cât mai bine.

— Deci, te consideri un sechestrator ?

Chad s-a rezemat pe spate și a închis ochii.

— Nu a fost așa ? a întrebat cu o voce obosită.

Ezitantă, Jennifer s-a așezat lângă el. Nu l-a mai văzut niciodată așa de distrus.

— Chad ?

— Hm ? a murmurat fără să deschidă ochii.

— Tu vrei sau nu vrei să salvăm căsătoria noastră ?

În timp ce-l întreba se simțea secerată de anxietate.

Chad a deschis ochii și i-a mângâiat un obraz.

— Doresc acest lucru mai mult decât orice altceva. Dar nu sunt sigur că este soluția cea mai bună pentru tine, i-a șoptit.

Jennifer şi-a simţit bătăile accelerate ale inimii.

— De ce ?

— Tu meriţi mai mult. Eu sunt mai în vârstă ca tine cu câţiva ani şi am tabieturile mele de om solitar.

S-a apropiat mai mult de ea, buzele lor s-au atins şi trupurile le-au tresărit.

— Nu are importanţă, Chad, dacă mă iubeşti şi mă doreşti.

A tras-o spre el, aşezând-o pe genunchii săi şi a început s-o sărute. Între un sărut şi altul murmura

— Te iubesc... Te doresc. Tu ai făcut lumină în viaţa mea încă din momentul în care te-am întâlnit, acum câţiva ani buni.

Mângâind-o şi strângând-o, i-a spus

— Eşti darul cel mai frumos din viaţa mea. Şi după un sărut lung şi languros a adăugat : Nici măcar nu ţi-am dat posibilitatea să mă poţi refuza.

— Şi de ce ar fi trebuit să fac asta ? a întrebat, încolăcindu-i gâtul cu braţele şi plecându-şi capul pe umerii lui... Fanteziile mele erau destul de explicite, ca şi sentimentele mele pentru tine.

Tensiunea iniţială a început să-i dispară treptat şi în compensaţie îi creştea gradul de excitaţie. I-a prins capul între mâini.

— Mi-ai lipsit mult, Sunshine, i-a spus în șoaptă.

— Într-adevăr ? Jennifer simțea cum îi bătea inima de tare, de credea că înnebunește. De ce nu ai dat nici un fel de semne de viață ?

— Mi-era teamă să aud vocea ta. Vroiam să termin treaba la timp și să alerg cât pot de repede la tine, motiv pentru care nu mi-am permis distracții. A sărutat-o pe vârful nasului... Avem atâția ani de recuperat !

Ea a confirmat

— Știu. Și mai există încă multe lucruri pe care trebuie să le descopăr la tine familia ta, prietenii tăi...

— Tu ai fost cea mai bună prietenă a mea, întotdeauna.

— Dar de ce eu nu reușeam niciodată să aflu gândurile tale în același mod în care tu le receptai pe ale mele ?

— Poate este nevoie de mai multă practică. Dar uneori eu făceam în așa fel înadins ca tu să nu poți să reușești. Mai ales la birou încercam să ridic o barieră între mintea mea și a ta, dar nu eram sigur că a funcționat de fiecare dată.

— Oh, funcționa, stai liniștit. Nu am fost niciodată cutremurată că C.W. Cameron ar fi putut să fie Chad.

A strâns-o și mai mult la pieptul său, mângâindu-i capul.

— Ești bucuroasă că m-am întors ?

— Sigur ! Apoi desprizându-se puțin, l-a anunțat, prefăcându-se serioasă... Însă, am intenția să te ucid.

El a zâmbit și Jennifer și-a dat seama că părea deja mai puțin obosit de cum era când a sosit.

— Interesant ! a șoptit. Nu ți-a spus nimeni că nu este înțelept să avertizezi anticipat victima ?

— De ce ai expediat biletul acela și florile ?

Zâmbetul lui s-a schimbat într-o strâmbătură răutăcioasă.

— Nu ți-au plăcut ?

— Au fost splendide. Dar nu-ți imaginezi ce zarvă au creat.

— Dar, dragostea mea, eram preocupat de reputația ta, a răspuns pe un ton solemn. După ce ai descris cu lux de amănunte comportamentul meu sexual, nu voiam să-și facă o idee greșită despre tine. Trebuiau să știe că erai soția mea.

Lucrul cel mai important, fundamental, era că el a decis să petreacă restul vieții cu ea. A alergat la ea imediat ce a ajuns în oraș, cu toată oboseala acumulată, s-a gândit Jennifer cu satisfacție.

— Oh, cafeaua ta, și a alergat la bucătărie.

Când s-a întors cu cana, Chad se făcuse lejer deja, scoțându-și cravata și geaca, pantofii și suflecându-și mânecile cămășii.

Ce frumos este ! s-a gândit Jennifer. Puțin ciufulit, avea o alură dulce și ascultătoare.

Și chiar strălucirea ochilor săi nu avea absolut nimic... profesional.

Luând cafeaua a întrebat-o cum merg treburile la serviciu. Însă, era adevărat, nu era ceea ce îl interesa, altfel ar fi sunat-o mai înainte. Jennifer a dedus că în săptămâna aceea de absență el nu trebuia să se mai gândească la agenție. Poate că avea toată încrederea în ea, încât a lăsat-o să se ocupe de treburi în locul său.

Au glumit puțin și Jennifer l-a amețit cu fel de fel de minuni inventate care au schimbat imaginea biroului în absența lui.

Râzând, Chad a clătinat din cap și a strâns-o din nou la piept, căutându-i cu aviditate gura. Părea că nu se mai satură de ea. I-a mărturisit, cu respirația devenită de acum greoaie

— Ce noroc am avut că te-am întâlnit !

A reluat sărutările și mușcăturile, provocându-i fiori plăcuți în tot corpul.

A simțit cum respirația lui a devenit un geamăt. O pasiune crescândă îi cuprindea când Jennifer l-a oprit. L-a îndepărtat și i-a spus

— Chad, nu mai putem continua așa.

— Cum ?

— Să ne iubim cu disperare imediat ce ne-am întâlnit, fără să mai discutăm și noi.

A fost de acord.

— Bună idee. Despre ce vrei să vorbim ?

— Vreau să știu... și s-a întrerupt, incapabilă să mai continue.

— Ce ? Dacă te iubesc ? La nebunie ! Și-a apropiat nasul lui de al ei, mângâindu-l.

— Dacă mi-ai lipsit ? La nebunie ! Și o sărută din nou cu pasiune.

De fapt, Jennifer, gândindu-se mai bine, a conchis că de acum știa ceea ce avea în inimă.

— Nimic. Știu tot ceea ce vroiam să aflu — și l-a îmbrățișat zâmbind.

Și el zâmbea și Jennifer era topită. Avea un zâmbet așa de dulce și fermecător, dezarmant, care exercita asupra ei o fascinație irezistibilă.

— De ce nu-mi prezinți apartamenul ? a propus Chad.

Ea a privit în jur perplexă.

— Asta este totul, poți admira, fără ca măcar să te ridici, bucătăria. Apoi mai este baia și dormitorul. Oricum, acum te conduc în inspecție — și l-a condus prin toate încăperile.

— Mă tem că este prea mic.

L-a privit cu un aer întrebător.

— Pentru doi, înțeleg.

— Nu mă surprinde. L-am luat numai pentru mine. Sam nu ocupă mult spațiu.

Chad și-a aruncat privirea în jur.

— Just, unde este Sam ? Sunt nerăbdător să mi-l prezinți.

Jennifer a strâns din umeri.

— Știi, este foarte timid cu străinii. S-a ascuns pe undeva. Când se va simți în siguranță, va ieși.

— Înțeleg.

— L-a privit, curioasă foc datorită umorului său. Nu s-a mai comportat niciodată așa cu ea, exceptând, cum e și normal, perioada lunii lor de miere. Și totuși, chiar și atunci era altfel mai încordat, aproape violent în anumite momente.

I-a desfăcut nodul de la cordonul capotului ei cu un aer distrat, comentând

— Camera, însă, poate să ajungă pentru noi doi.

I-a desfăcut îmbrăcămintea în mod treptat, sorbind-o din priviri, cu sufletul la gură, pe măsură ce trupul ei rămânea complet gol. A făcut-o să se lase ușor pe spate.

Ea stătea nemișcată, pierdută în brațele și în privirile intense ale lui Chad. A început să-i sărute sânii, spunând

— Mâine am să merg să văd niște vile. Am stabilit deja câteva întâlniri și adrese. Dacă vrei să le vezi și tu, poți veni cu mine ca să alegi... A strâns-o și mai mult la piept. Corpul ei nu opunea nici o rezistență... M-am decis să pun capăt călătoriilor așa de dese. Mai sunt și alte persoane care pot să facă acest lucru în locul meu.

Deci Chad a examinat bine situația lor. Ar fi trebuit să bănuiască. În fond, era de datoria lui să rezolve aceste probleme.

Jennifer a început să-i desfacă cămașa. Vroia să-i simtă căldura corpului de bărbat lângă al ei. Înainte de a se întinde amândoi în pat, Chad i-a spus

— Era să uit și altceva... și a căutat prin buzunare. A scos o cutiuță în care strălucea un inel de aur cu briliante. Luându-i mâna stângă, i l-a introdus pe inelar. Sărutându-i mâna, o privea cu ochii plini de dragoste.

— Mulţumesc pentru că te-ai căsătorit cu mine, doamnă Cameron. Să avem parte de mulţi ani fericiţi împreună !

Radiind de bucurie, Jennifer zâmbea fericită şi cu o poftă lăuntrică nebună îl strângea puternic lângă ea, simţind cum se topesc şi se contopesc... într-un vis real şi fericit.

„EL şi EA“
şi „ROMANTIC“
nu vă vor dezamăgi
niciodată !
CITIŢI-LE !
Vor însemna întotdeauna
o relaxare binefăcătoare !

EPILOG

— Sunshine ?

— Hm ?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ce este ? a bombănit Jennifer somnoroasă.

— Nu pot să mă mișc.

— De ce ? a întrebat învârtindu-se leneșă, fără să deschidă ochii.

— Sunt imobilizat de o fiară feroce.

— Spune-i să plece de acolo.

— I-am zis, dar mi-a prins o ureche.

— Semn bun. Înseamnă că îi placi.

Când, în sfârșit, a deschis ochii, a făcut eforturi pentru a nu izbucni în râs. Chad stătea întins pe spate și Sam se tolănise peste el, fără nici o intenție să se miște de acolo.

— Nu este numai patul tău, Sunshine. Acum este al nostru. Încearcă să-l faci să înțeleagă.

Când a vorbit Chad, Sam a sărit jos înspăimântat.

— Va trebui să ne obișnuim, oricum, să conviețuim într-un pat, dat fiind că amândoi am fost obișnuiți să-l ocupăm doar singuri.

— Într-adevăr, mereu singuri ?

— Sigur, știi foarte bine. Am trăit ca un monah din cauza ta... A zâmbit. Ai văzut că nu știam niciodată când tu puteai să-mi citești gândurile și nu vroiam să-mi asum riscul de a te scandaliza, mai ales atunci când erai mai micuță.

— Mi se pare ciudat. După acel weekend de foc și după performanța ta de azi-noapte, încerc să cred că tu ești așa de cast și lipsit de experiență.

Cu toate orele puține de somn, Jennifer nu se mai simțise așa în formă niciodată. A dat din cap, lăsându-l puțin peste picior, profitând de faptul că era relaxat de-a binelea.

— Nu mă surprinde că ești zdrobit țăndări.

Chad s-a întors și a privit-o în față, în sfârșit destins și fericit. A tras-o spre el și i-a șoptit

— Din pricina ta !

— Într-adevăr așa gândești, domnule Cameron ? Mă simt onorată atunci. Înseamnă că pot să mă aștept la obișnuita mărire de salariu de sfârșit de an ?

Chad a îmbrățișat-o și s-a rostogolit peste ea, Jennifer a izbucnit în hohote de râs văvând expresia chipului său.

— Retractez totul ! Glumeam și eu, știi...

— Ah, vrei o mărire, da ?

Și apoi nu s-a mai auzit nimic pentru o bună perioadă de timp.

Făcându-și apariția în pragul ușii, Sam s-a întors imediat cu pașii lui obișnuiți, indignat de totala lipsă de atenție manifestată față de el. S-a întors la bucătărie și aștepta, resemnat, în fața farfurioarei sale goale.

Se întreba dacă va putea reuși să-i convingă că el însuși ar avea nevoie de o prietenă.

Privind circumspect spre cameră, a decis că merită să încerc

— SFÂRȘIT —

Unii oameni dăruiesc flori, alții bilete de dragoste, dar Chad nu, el este indiferent și a găsit un mod cu totul nesenzual pentru a sta alături de Jennifer a lui. Încă de când era copilă, Chad a ajutat-o în alegerea drumului în viață, a urmărit-o și, când a devenit adultă, s-a îndrăgostit de ea! Totul ar fi fost perfect dacă ea l-ar fi văzut vreodată. Raporturile dintre ei sunt unice în felul lor, sunt telepatice...

Chad, te rog, înainte de a merge mai departe...

- Just, vrei să spui că este mai bine să-ți scoți și desuurile de pe tine... și cu multă delicatețe i-a desfăcut tot ceea ce mai era prins în spate lăsându-le să-i alunece în jos, urmărind cu sufletul la gură până la înlăturarea ultimei bariere ca să-i vadă nudul complet.

THE BEST

LEI 900

ISBN 973 - 96328 - 5 - 8